

TAJEMSTVÍ LÁSKY

(Verze 8.0 Kandidát)

SLOVO AUTORA

Jmenoval jsem se Pavel Kastl a obdržel jsem některé informace, které byly před lidstvem ukrývány po celé věky.



Láska je pro každého z nás tou nejdůležitější věcí na světě. Říká se, že člověk má dva hlavní pudy – pud sebezáchovy a pud pohlavní. Pudem sebezáchovy se lidé snaží udržet naživu, ale v podstatě proto, aby mohli žít a být šťastní = prožívat nějakou lásku.

Láska je obestřena mnoha tajemstvími, z nichž zdaleka ne všechna byla odhalena. A právě tato kniha se pokouší odhalit některá tajemství lásky, která byla před lidmi až dosud ukrývána.

Právní prohlášení: Informace uvedené v této vzdělávací knize nemusí být kompletně pravdivé. Jsou pouze osobním a subjektivním úhlem pohledu autora, který se může mýlit. Z toho důvodu se autor zříká jakékoli právní odpovědnosti za přesnost, pravdivost, kompletnost, bezpečnost či užitečnost jakékoli v této knize uvedené informace.

ÚVOD

Ačkoli bylo o lásce napsáno již mnoho knih, jen málokterá z nich se zabývá její hlubší, duchovní a energetickou podstatou. A žádná z nich nevysvětluje tajemství lásky takové, jakým skutečně je.



A právě o to se v této knize pokusím. Vysvětlit vám tajemství lásky, jakým skutečně je.

CO JE TO LÁSKA

Láska je energie, která se touží spojit s jinou kompatibilní energií, částečně stejnorodou a částečně protikladnou. Svoji intenzitou přehlušuje méně intenzivní energii rozumového myšlení a jedná (pod)vědomě dle své individuální energetické podstaty a okolností, ve kterých působí.

Je to právě láska, která je v jemnohmotných duchovních světech tou nejjemnější jemnohmotou a kousek z ní je obsažen v každé bytosti. Láska je nejjemnější a nejdokonalejší energie, která vše spojuje a kterou lze jen těžko vysvětlit. Tato energie je obsažena ve všech bytostech. Každá bytost má v sobě kousíček oné univerzální a vše prostupující lásky, ať již si je toho vědoma nebo ne.

I jednotlivé části "mrtvé" hmoty k sobě svojí podstatou a hmotnou příbuzností určitým způsobem patří a hrubohmotná přitažlivost mezi nimi je podobná jemnohmotné přitažlivosti duševní. A jak je všeobecně známo, hmota se vzájemně přitahuje gravitační silou. Můžeme tedy oprávněně tvrdit, že gravitační síla je projevem vzájemné lásky hmoty. I gravitační síla tedy může být láskou, přesněji řečeno, láskou hrubohmotnou. Samozřejmě, že existuje více důvodů přitažlivosti a některé z nich jsou i negativní, ale přitažlivost v pozitivním slova smyslu bývá právem nazvána láskou.

Láska je nesladší, nejkrásnější a nejdokonalejší emoce. A spojuje bytosti duchovního i hmotného světa. Je jasnější než Slunce, ale neoslepuje oči, je sladší než cokoli jiného, je vším, pro co stojí existovat a za co stojí žít i umírat. Je absolutní a dokonalá. Sama bez sebe nemůže být. Miluje všechny skrze sebe a všemi je skrze sebe milována.

Láska je láskou sama pro sebe, samu sebe chce naplnit. Sama sebe získává a sama sebe dává. V čistých a vyšších duchovních sférách je všudypřítomná. Všemi tam existujícími duchovními bytostmi je vydávána i přijímána. Ale nyní se podívejme na lásku z poněkud vědecktějšího hlediska.

Láska je pozitivní, kladná emoce. Jedna bytost cítí přitažlivost a náklonnost k bytosti jiné, popřípadě k předmětu nebo činnosti, ke kterým se tato bytost cítí být přitahována a na kterých je citově kladným způsobem, tedy milováním, závislá. Tato pozitivní emoce ale může být projevem lásky k sobě, kdy někdo dělá něco, co u něj vyvolává příjemné pocity a danou činnost vykonává převážně jen proto, aby se díky ní lépe cítil a tak prožívá lásku k sobě.

Skutečná, Božská láska, je všepronikající. Aniž jsme si toho vědomi, díky kousíčku univerzální lásky v nás všech se všichni navzájem milujeme, i když tato láska bývá většinou přehlušena větším potenciálem jiných pocitů, často i výrazně negativních. Ale stává se, že i ti, kdo si ublížili, se po smrti setkávají v lásce v duchovních, Božích světech. Láska je to, co nás přivedlo na svět, a láska je to, co nás po smrti našich těl navrací zpátky do duchovních světů.

Ve vyšších duchovních světech vládne jen láska. Absolutní láska. V pozemském lidském světě je láska pomíjivá a zrádná, kdežto láska v duchovních světech je věčná a nepomíjí nikdy. Vždycky byla, je a bude. Nejvyšší formu lásky pak zosobňuje Bůh – Duch Svatý neboli Duch Lásky. On je nejvyšší láskou a do značné míry také nejvyšší moudrostí.

Ale měli bychom vědět ještě jednu skutečnost. Podstata lásky je totiž v jisté míře egoistická. Když láska dává do něčeho, respektive do někoho, svoji energii, automaticky si od něj také kousek energie bere. Nejsou žádné lásky, které by byly stoprocentně čisté, tedy které by uměly jen dávat bez toho, aniž by chtěly také brát. V každé lásce je kousek egoizmu. Někdy větší, jindy menší.

Výměna jak energie lásky, tak i všeho ostatního, je ve všem, neboť kompatibilní i nekompatibilní, stejnorodé i opačně laděné energie na sebe narážejí, spojují se i odpuzují a neustále se transformují mezi všemi živými tvory, ovšem většinou jen povrchově. Hluběji se transformují především při vzájemném blízkém kontaktu živých bytostí, což je v případě lidské lásky zejména při sexuálním spojení. Zvláštní a také velmi intenzivní transformace energie lásky může probíhat při spojování se s Duchem Božím nebo s vyššími anděly v modlitbách a meditacích, nebo při tzv. "vylití Ducha Svatého", kdy živou bytost obejmě Duch Lásky a ona cítí intenzivní lásku.

Láska má tisíc jmen a tisíc tváří a je jen na nás, lépe řečeno na našem Osudu, kolik si z ní budeme moci vzít a jak bude vypadat tvář té naší, námi prožívané lásky.

Láska je to nejcennější a každý, kdo ji prožívá, se tím přibližuje duchovnímu světu a Bohu. Rozvíjí v sobě pozitivní energii a když je zamilovaný, má i světlejší auru.

V každém člověku je zakódována potřeba lásky nejen duševně, ale i fyzicky. Tato potřeba lásky je natolik silná, že nutí lidi hledat si vhodného partnera, se kterým by mohli vzájemnou lásku prožít.

Ale pozor! Láska nemiluje jen toho, kdo ji nejvíce potřebuje - tedy trpící živou bytost. Láska miluje především toho, kdo je s její energií kompatibilní! Kompatibilita a energetická příbuznost jsou vyšším kritériem pro lásku, než to, zdali ji ta či ona konkrétní živá bytost potřebuje či nikoli. Láska totiž nejde

vždy zachraňovat, ale spíše se jde spojit s jinou, kompatibilní energií lásky. A v tom je jistý rozdíl mezi láskou a soucitem.

Když se například zmrzačí nějaký muž, je slabý a ztratil již svoji mužskou sílu, úpí a stěžuje si na bolest, pro ženu již přestal být mužem v pravém slova smyslu. Jeho mužskost je nyní poškozena a mezi jejich energiemi lásky již není takové napětí, jako bylo dříve. A z toho důvodu je ta žena třeba opustí a najde si jiného, a i kdyby nenašla, už svého muže nebude milovat tolik jako dříve. To samé platí, když je zmrzačena a zohavena žena, ztratí svoji krásu a opustí ji muž, který si najde jinou ženu s neporušenou sexuální energií lásky a s normálně fungující ženskostí. A i kdyby ten muž svou ženu neopustil, už ji nebude milovat tak mnoho jako dříve. Ovšem u Boží lásky (ta již není sexuálního charakteru) i mateřské lásky je tomu jinak.

Protože vše souvisí se vším a v každém protikladu je prvek jeho protikladu, souvisí i láska s nenávistí a nenávist s láskou. A v lásce je i nenávist a v nenávisti je i láska.

A jaká je tedy energetická podstata lásky a nenávisti? Láska je protikladem nenávisti a nenávist je protikladem lásky. Energie lásky má víceméně opačný tok, než energie nenávisti. Jestliže je láska splýváním a spojováním se vhodných a k sobě patřících energií, pak tedy musí být nenávist opačným energetickým procesem, to jest odpuzováním a přestávkou ve vzájemné výměně energie lásky. Ovšem i nenávist v sobě má přitažlivost a láska i odpudivost, ale opačné energetické podstaty. Například někdo je nenávistí přitahován k tomu, koho nenávidí, a je ochoten ho i vyhledat jen proto, aby mu mohl ublížit. A naopak dva lidé, kteří se milují, se od sebe na chvíli vzdálí jen proto, aby si jeden od druhého trochu odpočinuli a mohli se po návratu k sobě tím více se milovat.

Energie lásky se projevuje přitažlivostí a kdyby všude existovala jen láska bez nenávisti, vše by splynulo se vším. Vše jemnohmotné i hrubohmotné by se spojilo do jediného gigantického energeticko-hmotného útvaru, který by nemohl sám o sobě existovat. Tento gigantický útvar by časem ztratil energii a rozpadl by se, jinými slovy řečeno, zhroutil by se celý VšeOrganismus. Proto láska - přitažlivost, potřebuje svůj protiklad, nenávist - odpudivost. A stejně tak obráceně, kdyby všude existovala jen samá nenávist, vedlo by to k nadměrné odpudivosti a ztrátě pozitivní příbuznosti všeho se vším, tedy také ke zhroucení a rozpadu celého VšeOrganismu. Z toho důvodu přitažlivost lásky i odpudivost nenávisti musí být ve VšeOrganismu v určitém vzájemném poměru. A proto se musí střídat láska s nenávistí po věky věků. A právě díky určité míře nenávisti může láska jako taková existovat věčně.

SMYSL PROŽÍVÁNÍ LÁSKY

Smyslem prožívání lásky je (kromě mnoha jiných důvodů, kterými se zde pro zjednodušení nebudu vůbec zabývat) udržování duševní a energetické příbuznosti s blízkými dušemi vzájemnou transformací pozitivní kladné energie.

Obvykle nejprve **toužíme po lásce**. Naše energie lásky touží po výměně a spojení s energií lásky námi milované bytosti. Jsme zamilovaní, naše aury září, a v tu chvíli máme blízko k Duchu Lásky a prožíváme čistší část naší duše, upevňujeme ji a zlepšujeme se.

Pak se nám podaří lásku, po které toužíme, získat. Když **máme lásku**, transformujeme její energii. A Bůh je s námi a my jsme s ním.

A když **ztratíme lásku**, musíme prožívat nenaplněnou touhu po lásce a odloučení od milované bytosti. Tím dobýváme (a zároveň i vybíjíme, neboť všechno má dvojí efekt) svojí duši a dodáváme energii duchovnímu světu, protože duchovní svět čerpá potřebnou energii pro svojí existenci také z utrpení živých tvorů – nejen z jejich přímé fyzické bolesti, ale i z jejich touhy po něčem, co nemohou mít (což je ale svým způsobem vlastně také bolest). A také se připravujeme na smrt, což pro mnohé bývá odchod do ještě větší lásky, než jakou prožili v jejich pozemském životě.

VE SVĚTĚ BOŽÍ LÁSKY

Všude jen samá láska. Duše šťastných lidí, zvířat a rostlin. Kolem dokola nádherná zář a láska bez hranic. Je to místo, o kterém každý z nás sní. Nebeské, duchovní světy, ve kterých vládne jen Boží láska.

Každý miluje každého, věčně. Vždycky se milovali, milují a milovat budou. Dokonalý svět, plný šťastných duší. Všichni jsou věční, jsou nesmrtelní. A láska je tu všude. V každé šťastné duši, v každé nebeské rostlině, v každém paprsku světla. Není nic víc než Ona - věčná, dokonalá a všeobjímající.

A duše, které z tohoto duchovního světa odcházejí, aby se narodily v pozemském světě, dobře vědí, že až jejich život ve hmotném světě skončí, znovu se navrátí do tohoto dokonalého a láskou prozářeného duchovního světa (má-li to tak být), jejich jediného, pravého a skutečného domova.

Všude tu hraje čarokrásná hudba. Tak hezká, že okouzlí každého, kdo ji jednou uslyší. Nádherný nebeský ráj. Nádherná krajina, kouzelné rostliny, překrásné budovy. Láska proudí odevšud a hudba, ač se zdá, že odnikud nevychází, je vytvářena láskou a vychází odevšud.

Z dálky přichází duše zemřelých lidí a jsou ostatními dušemi s láskou vítány.

Dálkou vesmírnou, za láskou nesmírnou, za jediným cílem, k Bohu a k milovaným blízkým duším. Kouzelná krajina, všichni září štěstím, nevýslovným pocitem blaha a spokojenosti. A náhle přichází ten nejkrásnější okamžik.

Do celé té překrásné záře vplouvá Světlo. Tak nádherné Světlo, v jehož záři veškerá nebeská nádhera bledne. Světlo, které je plné nejvyšší a nejčistší lásky, lásky bez hranic. Duch Lásky svými zářícími paprsky něžně a s láskou pohladí všechny duše, které Jeho Lásku opěťují.

Energie lásky je nyní tak obrovská a vším pronikající, že ve srovnání s její nádhrou se každé lidské utrpení jeví jako nic. Nastává okamžik, kdy láska vítězí. Komu se ve hmotném světě špatně žilo, ten nyní září štěstím a rozplývá se v paprscích Světla Ducha Svatého. Miluje láskou bez hranic, a také je láskou bez hranic milován.

Ta tam jsou všechna lidská strádání, každá bolest života již dávno pominula a zůstala jen láska. Tak velká, že ji slovy nelze popsat. To jediné, za co stojí žít i umírat. To, co je věčné a nikdy nepomíjí. Ta jediná a největší pravda vesmíru a věčnosti.

Božskou krajinou se line jasná zář, neexistuje zde bolest ani zklamání.

Na nebeském palouku se setkaly duše dvou lidí. Za života byli milenci, ale ona v mladém věku zemřela na těžkou nemoc a on na ní neustále vzpomínal. Nyní jsou zde oba, šťastní a dokonalí.

Až se znovu narodí, opět se setkají a budou spolu žít, a až je utrpení života a smrt rozdělí, znovu se shledají v nebeských a duchovních světech. Vědí, že bolest lidského žití musí být, ale vědí také, že jsou nesmrtelní a věční, a že jejich lásku nic nezničí. Již se smrti nebojí. Ví, že jejich láska je to největší, co mají, a že nikdy nepomine. A také vědí, že až jejich duše skončí svojí poutí mnoha životy, již se nebudou muset znovu rodit, a budou moci vstoupit do Božího Království a zůstat tam navěky.

LÁSKA A OSUD

Všechno dění ve hmotném světě je řízeno světem duchovním a Osud každého z nás je předurčen na sto procent. Osud je projevem vůle duchovního světa a zahrnuje v sobě události, které duchovní svět naplánoval a které se mají ve hmotném světě odehrát. Tím pádem jsou tedy Osudově předurčeny také všechny lásky které jsou, které kdy byly a které kdy budou.

Šťastné lásky jsou řízeny kladnými duchovními silami, tedy čistšími a vyššími anděly a duchy. A nešťastné lásky jsou řízeny duchovními silami zlými, tedy duchy určenými ke konání zla.

Když se mají setkat ti, kdo jsou určeni k prožití vzájemné lásky, duchové řídí jejich myšlení, cítění i jednání takovým způsobem, aby se setkali tehdy, kdy se mají setkat, a u obou zásahem do činnosti jejich mozků vyvolají pocity vzájemných sympatií a posléze i lásky.

Již staré národy věřily v existenci různých bytostí či duchů, řídících lidskou lásku:

Bájný Amor se svým šípem:



Amor v nebi:



Bájný jednorozec:



V životě lidí se muži i ženy setkávají, aby prožili energii vzájemné lásky. Pak se ale musejí rozejít a zemřít, aby jejich štěstí bylo vyváжено neštěstím. Protože vše, tedy i lidská láska, je podřízeno Univerzálnímu Zákonu Veškerého Dění. A protože musí být poměr mezi protiklady, tedy i mezi láskou a nenávisť, vyrovnaný, proto lidé prožívají lásku a skutečné štěstí jen část života. Jak pravil Chálíl Džibrán ("Zahrada prorokova"): „*Láska vás nejen korunuje, ale také přibíjí na kříž.*”

Každá duše má Osudově přidělený jiný styl prožívání jejích hmotných životů oproti duším ostatním, tedy tím pádem i jiný styl prožívání lásky. Když se skončí vývoj civilizace, každá duše si vymění svůj styl prožívání hmotných životů, v daném případě svůj styl prožívání lásky, s duší jinou. Tak si duše po věky věků předávají jednotlivé "role", tedy i lásky, které mají ve svých hmotných životech sehrát - prožít. V některých životech má duše méně lásky, v jiných více.

Pro mnohé lidi zůstává dosud nezodpovězenou otázkou, jak je možné, aby duchové Osudu ovládali lidské jednání a lidskou lásku tak dokonale, aby se naplnily a skutečně staly všechny lásky, které jsou předurčené a které se mají stát.

Jak všichni víme, orgán, ve kterém se odehrávají myšlenkové pochody člověka, je mozek. Mozkové kůra i mozková tkáň jsou velmi citlivé a reagují na všechny vnitřní podněty lidského těla, avšak reagují také na podněty vnější.

Tou částí lidského mozku, ve které probíhá myšlení, je prý velký mozek. Pod jeho zadní částí se nachází mozeček, který údajně zprostředkovává spolupráci tří hlavních částí mozku (předního, zadního a středního).

Jemnost struktury mozku i citlivost hlavních řídicích žláz lidského těla, zejména hypothalamu, hypofýzy a nadledvin, poskytují duchům mnoho pohodlných a účinných prostředků, jak zasahovat do myšlenkových i emocionálních pochodů uvnitř člověka i do dějů, které se v jeho těle odehrávají. Také činnost prodloužené míchy, sídla motorického centra (životní funkce - činnost srdce, dýchání apod.) se dá zásahem duchů spolehlivě ovlivňovat jak v pozitivním, tak v negativním slova smyslu.

Má-li se nějaký muž zamilovat do nějaké ženy (a i ona do něj), duchové (Osudové síly) to zařídí například následujícím způsobem:

Té ženě i tomu muži vnuknou myšlenku, aby se v určitou dobu vydali do města a ve stejný okamžik procházeli tou ulicí, ve které se mají setkat. Duchové to provedou tak, že se částečně zhmotní a zapůsobí na myšlenkové centrum v mozku jich obou a vtačí jim (vnuknou) myšlenku, že mají jít v určenou dobu do města a procházet tou ulicí. Oba dva si myslí, že se k tomu, aby tou ulicí šli, rozhodli dobrovolně, tedy svojí tzv. "svobodnou vůlí". A přitom nemají ani tušení o tom, že to za ně rozhodl Osud. A už vůbec nevědí, že jim ten nápad do mozku vsunuli "Osudové duchové".

Když se v určené ulici setkají, duchové zapůsobí na motorické centrum ženy nebo na pohyb prstů její ruky a jí upadne právě ve chvíli, kdy jí ten muž mívá, kabelka na zem. Tomu muži duchové zároveň vnuknou myšlenku, aby té ženě tu kabelku zvedl a podal, a pak oba přimějí vyměnit si spolu pár vět a zároveň na oba působí tak, aby si byli sympatičtí a přitahovali se (jejich vzájemná přitažlivost bývá v takových případech do jisté míry i přirozená, duchové jí v ten okamžik jen trochu zvýrazní). Pak ten muž pozve tu ženu třeba na večeři a láska začala.

FYZICKÁ LÁSKA A JEJÍ ÚČINKY NA ORGANIZMUS

Pohlavní pud vyjadřuje potřebu spojit se s příbuznou duší, vyměnit si s ní energii sexuální lásky a pomocí pohlavního styku se rozmnožit, čímž vzniknou nová těla, která umožní hmotné životy dalších duší.

Sexuální pud je prý řízen z mezimozku prostřednictvím neuroendokrinního regulačního mechanismu. Pohlavní žlázy čili gonády jsou u mužů varlata, u žen vaječníky. Mužské i ženské pohlavní hormony patří v lidském těle k jeho důležitým a základním složkám. Hlavní mužské hormony jsou testosteron a androsteron, a hlavní ženské hormony jsou estrogen a progesteron. Pohlavní hormony estrogen, progesteron, testosteron i androsteron se vyskytují jak u mužů, tak u žen. Z toho vyplývá, že muž i žena jsou si do jisté míry podobní. Oba v sobě mají zastoupeny jak ženské hormony (prvek ženskosti), tak mužské hormony (prvek mužskosti). Tato skutečnost poukazuje také na fakt, že muž i žena mají společný původ.

Muž má více prvku mužskosti, což se projevuje vyšší koncentrací mužských hormonů - testosteronu a androsteronu. Žena má převahu prvku ženskosti, což se projevuje vyšší hladinou ženských hormonů - estrogeneru a progesteronu.

Do mužů je vložena silná touha po pohlavním aktu, při kterém dochází k výronu semene. Při orgasmu dojde k energetickému uvolnění a "oživení" celého organismu. Občasné prožití orgasmu nejen u mužů, ale i u žen, prospívá činnosti hlavní energetické dráhy organismu, Přední střední dráhy (Tu-mo). Výron semene při souloži nebo při onanii má příznivý vliv na zdárný vývoj energetické konstituce mužského organismu v době dospívání. Občasný sexuální akt má v jisté míře příznivý vliv také na činnost srdce a celkový metabolismus.

Zdravý a pravidelný sex podporuje činnost srdce, regeneraci organismu a působí příznivě proti stresu. Prý zvyšuje i hladinu hormonů, které mají kladný vliv na pozitivní náladu a celkový klid člověka.

Dalším důležitým faktorem, který má vliv na prožití sexuálního aktu, je činnost nadledvin a hypofýzy (podvěsek mozkový), hlavní řídicí žlázy lidského organismu. Nadledviny vylučují adrenalin, kortikoidy a glukokortikoidy (stresové hormony), zejména však adrenokortikotropní hormon (ACTH), který vytváří vazbu mezi činností nadledvin a podvěsku mozkového. Činnost těchto žláz má vliv na stres, na činnost pohlavních žláz, na intenzitu emocí, i na celkovou funkci organismu.

Každý člověk má jinou potřebu lásky. Záleží především na vedení Osudovými silami, na hladině hormonů, na činnosti nadledvin, pohlavních žláz, hypofýzy, mozku a vegetativního nervstva.

Absence sexu a fyzické lásky vede u obou pohlaví ke zdravotním poruchám. Úplné potlačování pohlavního pudu může vyústit v různé zdravotní problémy, vede k přetlaku a stresu, který se může ventilovat formou agresivity a fyzických či tzv. psychických poruch. Mnoho žen i dívek, které se lásce brání, mají potíže se ženskými orgány a většinou i bolestivější menstruace, než ostatní ženy.

Duše zpravidla dostává odpovídající tělo, které má takovou energii, takové endokrinní žlázy a takové koncentrace hormonů, které odpovídají její sexuální karmě.

Nyní bych se rád pozastavil nad nadledvinami. Tato žláza souvisí s reakcí organismu na stres a ohrožení, tedy s emocemi. Vzrušení při pohlavním aktu působí minoritně podobným způsobem, jako stres. Také podráždí nadledviny, zvyšuje se krevní tlak, vegetativním nervstvem proudí vyšší proud. Sexuální selhání z důvodu trémy až strachu z pohlavního styku mají na svědomí často právě nadledviny. Jejich činnost je prý dle akupunktury závislá na čakře Múládhára (ovládá pohlavní žlázy a orgány malé pánve), na čakře Sahasrára (ovládá podvěsek mozkový) a na čakře Svádhisthána (ovládá nadledviny). Pro prožití pohlavního aktu je důležitá ovšem i energetická konstituce organismu, protože duši dodávaná životní energie proudí do čaker z Přední střední a Zadní střední dráhy.

Naše fyzická těla mají kód, který je nutí toužit po sexuálním aktu a hledat si partnera. Naše těla také k tomu, aby dobře fungovala, pohlavní styk či v akutním případě alespoň onanii pravidelně potřebují. Pokud v sobě tuto potřebu uměle potlačíme, projeví se nedostatek sexu nějakou zdravotní poruchou.

Avšak existují lidé, kteří dobrovolně absolvují sexuální půst, aby sexuální energii transformovali na energii jinou, například telepatickou, jasnovidnou, výjimečně i psychokinetickou. Taková umění jsou ale velmi vzácná.

ROZDÍLY MEZI MUŽSKÝM A ŽENSKÝM POHLAVÍM

Jaké jsou u lidí i zvířat rozdíly mezi jejich pohlavími? Zvířata touží po pohlavním styku se zvířetem stejného druhu a opačného pohlaví. Bývá pravidlem, že samčí (mužské) pohlaví usilovně vyhledá samičí (ženské) pohlaví, a nejslastnějších pocitů dosahují (zejména) samci a (často i) samice při vzájemné kopulaci.

Protože nám jde především o klasickou mileneckou lásku mezi lidmi, podívejme se na podstatu muže a ženy.

Je jasné, že muž i žena vznikli rozdělením bezpohlavních duší na duše mužské a ženské, a že v ženských duších je více prvku ženskosti a v mužských více prvku mužskosti. Ale co to ten prvek mužskosti a ženskosti vlastně je a jak lze těmto prvkům porozumět z hlediska transformace energie lásky?

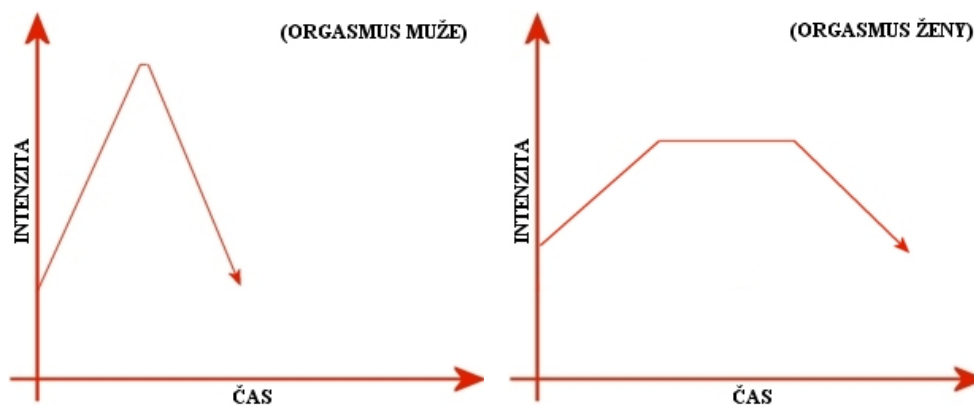
Prvek mužskosti a ženskosti je prožíván nejen pohlavním stykem ale i tím, jak dotyčný muž i žena vnímají okolní svět, jak se fyzicky cítí. Jaké pocity každý z nich prožívá z pohlavních znaků svého těla a to nejen při sexu, ale i v průběhu celého života: jak vnímá muž svojí postavu, své pohlaví a svaly, jaký pocit má žena ze své postavy, zaoblených boků, řader. Když žena vnímá své hýždě nebo hrud', nebo svůj rozkrok, dosahuje jiných pocitů, než když ty samé části svého těla vnímá muž. Takže důležité je to, aby muži i ženy měli jiný pocit ze svého vlastního těla a nejen z něj - aby prostě dosahovali (v určitých věcech a v určité míře) rozdílných pocitů při vnitřních i vnějších podnětech.

Muži i ženy mají znatelný rozdíl při vnímání doteků a zvuků, při emocionálních prožitcích jak sexuálního, tak nesexuálního charakteru. Přičemž rozdílnost jejich pocitů umožňuje odlišnou transformaci energie v návaznosti na jejich opačný pohlavní princip.

Energie lásky je u samců rozložena jinak, než u samic. Samci milují více emocionálně a většina jejich energie lásky směřuje pouze na kopulaci se samicí a touhu po pohlavním spojení s ní, které velmi intenzivně prožívají. K ostatním tvorům i ke svým potomkům se však zevně chovají zpravidla hruběji než samice.

Samice zase naopak zpravidla méně intenzivně prožívají pohlavní akt ve srovnání se samci, zato však jsou k ostatním tvorům zevně něžnější a více milují svá mláďata. Jejich láska je sice méně intenzivní k jednomu objektu (samci), ale více citlivější ke všem ostatním tvorům. Tento zákon má univerzální platnost a platí nejen u zvířat, ale i u člověka.

Když má muž pohlavní styk se ženou, zpravidla prožívá mohutný orgasmus. Žena orgasmus při pohlavním styku mít může, ale také nemusí, kdežto muž orgasmus (vyvrcholení) při pohlavním styku mít musí. Žena muže pouští do sebe, ať již pasivněji nebo aktivněji, kdežto muž se spojuje se ženou vysloveně aktivně. Muž více vydává a méně přijímá, žena více přijímá a méně vydává. Muž často nemůže při pohlavním styku mluvit, žena ano. Kdo tedy prožívá sexuální akt intenzivněji?



(Prosím omluvte tyto nedostačující obrázky. Co se týče orgasmu muže a ženy, všeobecně platí následující:

Orgasmus muže má vyšší intenzitu (větší výšku), ale nižší šířku pocitů a kratší čas svého trvání. Orgasmus ženy má nižší intenzitu (menší výšku), ale větší šířku pocitů a delší čas svého trvání.)

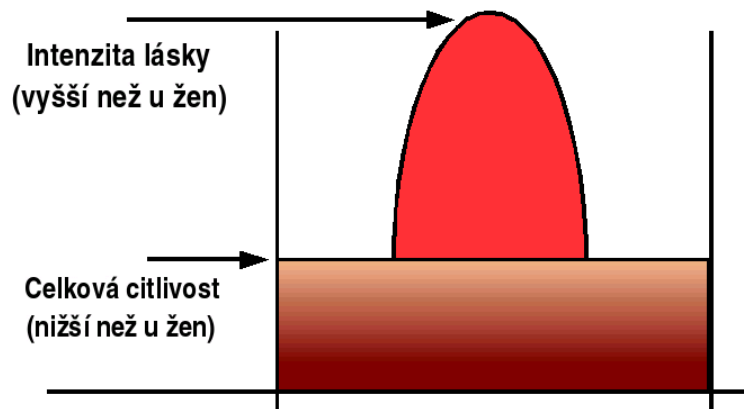
Při oboustranném orgasmu partnerů dochází k vyšší a intenzivnější výměně energie lásky, k posílení jejich duševní příbuznosti, k napojení na vyšší duchovní sféry.

Ten, kdo prožívá orgasmus jen při onanii, sám vydává energii lásky, ale v podstatě žádnou nepřijímá. Fyzicky se uvolní, vyjde z něj přetlak energie ven, ale nepřijme energii od jiného člověka. Mnoho duchů transformuje energii spolu s lidmi, kteří onanují. Přesto je však občasné onanie, není-li možnost pohlavního styku, pro organismus člověka v zásadě zdravější než to, aby přetlak neukojené potřeby uvnitř něj dále rostl a škodil mu.

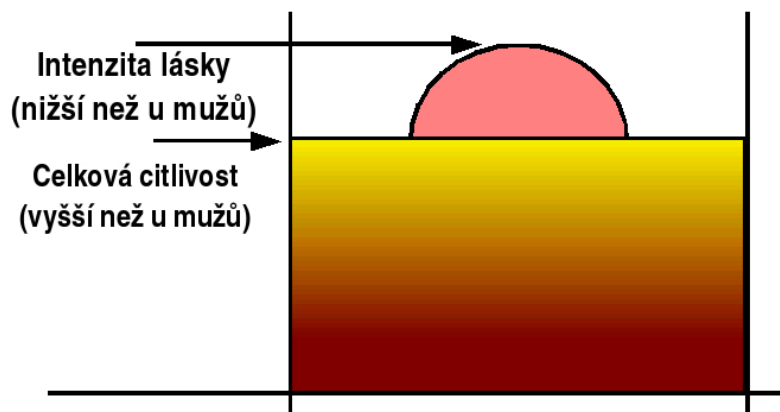
U mužů je občasné prožití orgasmu ještě větší nutností, než u žen. Ty mají většinou trochu nižší potřebu fyzické lásky než muži, ale také výraznou.

Žena je za normálních okolností, když je v klidu, naladěna na citlivější vibrace, než muž. Muž je v klidu naladěný na nižší a hrubší vibrace, než žena. Jen při prožití lásky a emocí "vzplane" muž více než žena, a na chvíli dosáhne vyšších a intenzivnějších vibrací než ona. Ženy klidový bod je vyšší než u muže, avšak vzrušivý bod je nižší než u muže, zatímco klidový bod u muže je nižší než u ženy, avšak vzrušivý bod je vyšší než u ženy.

Schopnost lásky u muže:



Schopnost lásky u ženy:



Ženy většinou chtějí, aby jim muž svoji lásku dokázal sexem, a ne jen básněním a řečmi. Žena podvědomě touží po sexu a někdy si tuto potřebu ani příliš neuvědomuje. A pokud ano, je v její přirozenosti nedat muži tuto touhu ihned najevo.

Mladá žena má stálou hladinu vzrušivých látek, která se mnoho nesnižuje ani nezvyšuje. Trvalá a stálá hladina vzrušivosti ženu nevyčerpá tolik, jako muže s jeho proměnlivou emocionalitou, který jednou prudce vzplane a podruhé je nečekaně chladný. Žena dokáže být trochu vzrušena, nebo spíše jistým způsobem rozcitlivěna, po dlouhou dobu, kdežto muž na chvíli vzplane na vyšší emocionální úroveň než ona a po té opět na chvíli silně citově ochladne.

Muž miluje více tam, kde žena miluje méně, a žena miluje více tam, kde muž miluje méně. Muž musí dát ženě sám sebe, chránit jí, mít jí rád, a ona se této jeho touze otevírá a jeho energii přijímá, ale také mu jí dává.

Ženy chtějí být dobývány. Často zcela úmyslně vyvolávají scény a situace, které zvyšují jejich přitažlivost v očích mužů. Dělaví, že se nechtějí milovat a přitom vnitřně touží po tom, aby je jejich

partner "přemohl" a dobyl. Ženy tak v sobě vyzdvihnou svojí ženskost a vzruší muže, kteří je pak s o to větší vášní chtějí dostat.

Ženám imponují nejen úspěšní muži, ale i takoví muži, kteří se dokáží mezi ostatními muži nějakým způsobem prosadit, ať již fyzicky nebo svojí inteligencí. Když muž zmlátí jiného muže, když si troufne odporovat nějakému autoritativnímu člověku, vyslouží si tím úctu a obdiv žen. A tak se projevuje vnitřní touha žen po hrubosti, dokonale zamaskovaná jejich něžným zevnějškem.

Mužům imponují ženy, které jsou atraktivní, fyzicky krásné, které je sexuálně uspokojí, a které nemají hrubé a mužské rysy. Z ženy musí vyzařovat ženskost a jemnost, aby přitahovala normálního muže. Tak touží muž po jemnosti ženy a tuto touhu ukrývá pod svým hrubým mužským zevnějškem.

V každé ženě je jisté minimum prvku mužskosti, stejně jako je v každém muži jisté minimum prvku ženskosti.

Když žena dává na odiv vnady svého těla muži a uvědomuje si, že se například její zadek tomu muži líbí a že jej vzrušuje, pak tato žena posuzuje své tělo prvkem mužskosti. Dívá se na sebe očima muže a uvědomuje si, co je na ní krásné. V daném případě sama ohodnotí očima muže svůj zadek jako hezký a vzrušující. Avšak když je dobývána a mile znásilňována, prožívá to již svým submisivním prvkem ženskosti.

Stejně tak muž, který má hezkou postavu, velký penis, hezké vlasy a podobně, se na sebe občas nevědomky na chvíli podívá očima ženy, a jeho prvek ženskosti vyhodnocuje jeho tělo jako hezké a pro ženu přitažlivé. Když však ten muž prožívá aktivní soulož, prožívá ji již svým prvkem mužskosti.

Ženy často chtějí dodat své ženskosti novou tvář, po letech manželství sobě nebo naopak svému muži dokázat, že jsou stále atraktivní a že o ně mají jiní muži zájem. Proto se nechají "ulovit" cizím mužem a jsou s ním svému manželovi nevěrné. Dalším důvodem pro jejich nevěru je přijmout jinou mužskou energii, než manželovu, protože té jsou již přesyrceny.

U muže platí to samé, ale obráceně. Touží po energii jiné ženy, protože energie manželky je již přesyrcen a zároveň si chce znovu dokázat, že dokáže zaujmout jinou ženu a že ji dokáže "dobyť".

Věrné manželství bez nevěry by mělo svoji vzájemnou lásku neustále oživovat tím, že svůj sex manželé zpestřují a vědomě v rámci možností oživují energii jejich mužství a ženství. Je mnoho způsobů, jak zpestřit sexuální akt - dráždivým oblečením, hraním si na pána a jeho otrokyni nebo na to, že jsou cizí a teprve dnes se potkali, a že se to celé mezi nimi dnes odehraje poprvé.

Pravdou je, že naše těla i naše duše, jakož i vedení duchovního světa nás nutí k nevěře, často dokonce i proti naší vůli. A nám nezbyvá než podlehnout. Je jen velmi málo milenců, kteří jsou si absolutně věrní. Protože oboustranná intenzivní láska partnerů, doprovázená celkovou přízní Osudu, je velmi vzácný jev.

Je pravdou, že není žádný živý tvor, který by neměl potřebu lásky. Každý touží milovat a být milován. Někteří jedinci v sobě dokáží tuto potřebu lásky potlačit, ale vnitřně si ji ve větší či menší míře alespoň občas uvědomují. Vždyť nitro každého z nás touží objímat i být objímáno.

Muž se potřebuje spojit s ženskou energií a má-li jí akutní nedostatek, může se stát, že souloží se ženou, která by se mu za normálních okolností (kdyby netrpěl nedostatkem ženské energie) zdála nehezká a po které by tedy sexuálně vůbec nezatožil. Podobně je tomu i se ženou, která touží po mužské energii a má-li jí akutní nedostatek, je schopna souložit s mužem, se kterým by za normálních okolností souložit vůbec nechtěla a po kterém by vůbec nezatožila.

Ač jsou muž i žena rozdílní, lásku i potomstvo mohou zplodit jen spolu. Jeden potřebuje druhého. Jak říká přísloví ze Shao-linského chrámu: *"Muž a žena jsou jako uhlí a jiskra. Mohou hořet jen spolu, bez sebe jsou chladní."*

Na některých ženách můžeme pozorovat mužské rysy. Nejčastěji růst vousů, mužské kyčle a více ráznou a méně citlivou povahu. V takových případech jde buď o mužskou duši, která se vtělila do ženského těla, nebo o duši ženskou, která však v sobě příliš rozvíjí mužské vlastnosti na úkor vlastností ženských, což se může projevit i fyzicky.

Rostou-li ženě vousy, má-li hrubší hlas, svědčí to o poruše jejího principu ženskosti. Měla by se nad sebou zamyslet a změnit svůj případně odmítavý postoj k mužům a nemá-li ho, pak by se místo toho měla alespoň naučit chovat se více žensky. Také touha mnoha dívek být policistkou nebo zastávat náročnou mužskou profesi, například být soudkyní, je ve své podstatě nepřírozená. Pohledme do přírody a uvidíme, že samec je fyzicky silnější a agresivnější, než samice, která má být na rozdíl od něj jemnější a slabší (jsou i výjimky, například u pavouků). Proto má být žena něžná, milující a má se starat o své potomky. Ženy se nemají rovnat mužům, stejně jako muži nemají být příliš zženštilí. Právě odlišností muže a ženy vzniká jejich vzájemná přitažlivost. Kdyby se ženy rovnaly mužům, dělaly stejnou práci jako oni a žily by stejným stylem života, postupně by jim začaly větší a větší problémy se ženskými orgány, zvedla by se jim hladina mužských hormonů v jejich těle a hladina hormonů

ženských by klesla. To je však nežádoucí a nepřirozený stav, kterému je třeba se bránit a který by nakonec vedl k zániku zdravé mužské i ženské lásky.

Stejně tak je tomu i s některými muži, kteří jsou příliš zženštilí. Buď se do mužského těla vtělila ženská duše, nebo v sobě muž příliš rozvíjí ženské vlastnosti na úkor vlastností mužských.

Ale k záměně pohlaví nedochází často a duše, která byla mužem, bude ve svém dalším životě pravděpodobně opět mužem, a duše, která byla ženou, bude ve svém dalším životě pravděpodobně opět ženou.

V obou případech, tedy žen-mužatek i zženštilých mužů, by se tito lidé měli snažit o zachování přirozených vlastností svého fyzického pohlaví a neměli by v sobě vědomě rozvíjet znaky pohlaví opačného.

Ale jak víme, vše je Osudově předurčeno a má-li nějaká duše prožít život opačného pohlaví, tak ho prožije. Ovšem změna pohlaví jedné duše závisí i na změně pohlaví některých příbuzných duší, na něž je Karmicky vázána a tyto záměny pohlaví se nedějí zase tak moc často. Z toho důvodu je vhodné se snažit o zachování rysů svého fyzického pohlaví a doufat v přízeň Osudu a správnost svého jednání.

PROBOUZENÍ POHLAVNÍ SÍLY

Lidská láska začíná prvním nadechnutím narozeného dítěte. Nejprve se jedná o lásku dítěte k rodičům, sourozencům a příbuzným, tedy k rodině, ve které se dítě narodí. Tato láska se až později rozšiřuje na jiné lidi z širšího okolí dítěte. A smyslnosti a intenzity nabývá většinou až s probuzením pohlavní síly.

Zodpovězme si otázku: Co se v člověku děje, když se v něm s příchodem puberty probouzí pohlavní síla?

V období fyzického, respektive pohlavního dospívání, se "ke slovu" dostává jiná část duše, která "pubertálnímu věku" vládne. Též se mění způsob proudění energie mezi dotýčným člověkem, jeho duší a jinými světy, s nimiž je propojen. Když se lidé dostanou do puberty, často se mění jejich duchovní vedení, tedy přítomnost duchů, kteří je obklopují. To platí zejména tehdy, když se zamilují a Osudové síly řídí jejich lásku.

Když dochází ke zvyšování hladin "sexuálních hormonů" a pohlavní orgány se začínají "probouzet", začíná se "aktivovat" další část duše, která je spojena s pohlavními orgány přes Přední střední dráhu a která dosud "spala"; a také se probouzí další část emočního centra v mozku. Duše "procitá" a intenzivněji touží po energetické výměně lásky s blízkými dušemi. Začíná si uvědomovat potřebu prožití sexuální energie lásky a tím, že se duše prostřednictvím pohlavní síly "probudí", se také dostává k silnějšímu spojení se světem a více přilne k dění kolem sebe.

Jak víme, jsou duchové, kteří mají na starost lidskou lásku. Když přijde to životní údobí člověka, ve kterém pohlavně dozrál a kdy má dle svého Osudu potkat svoji první lásku a prožít poprvé sexuální styk, přichází k němu duchové, kteří jej i toho člověka, se kterým se má poprvé fyzicky milovat, k pohlavnímu styku dovedou. Duchové působí na mysl obou milenců, podílejí se na evokaci pocitů vzájemné náklonnosti a lásky i na řízení jejich pohlavního styku. A Duch Lásky je milencům nablízku a dívá se na jejich lásku.

Náboj milenecké lásky však prožívají chlapci i děvčata v jisté podobě ještě dříve, než získají první praktické sexuální zkušenosti. Údobí, kdy chlapci poprvé onanují a kdy si vyprávějí o své probouzející se lásce k dívkám; chvíle, kdy se dívky poprvé začnou zdobit a toužit po lásce chlapců a vyprávějí si o tom, kteří chlapci se jim líbí. Tyto chvíle, ač ještě bez přímých sexuálních zkušeností chlapců i dívek, jsou již provázeny erotickou atmosférou a prvním nábojem probouzející se pohlavní síly a lásky.

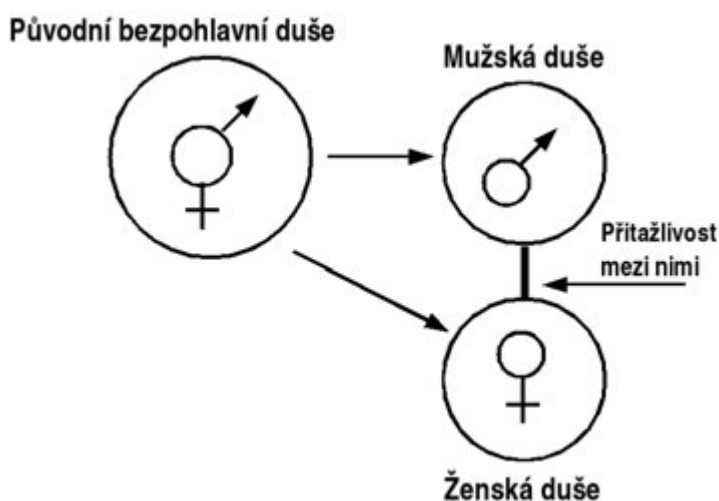
TAJEMSTVÍ MYSTICKÉ SVATBY

Každý muž i každá žena má svůj ideální protějšek ve své sesterské duši. Co ale ta sesterská duše vlastně je?

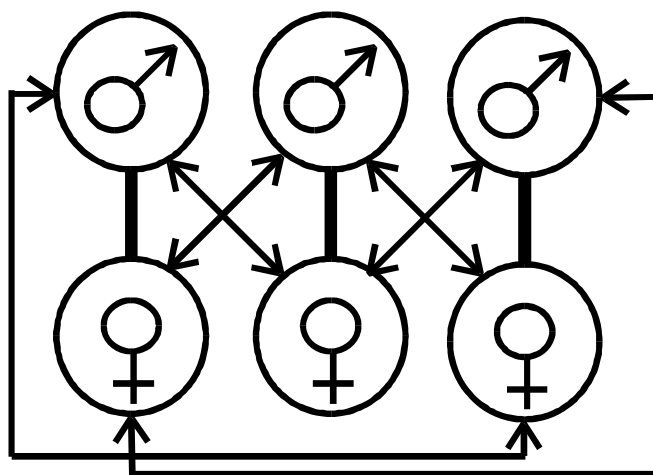
Před vznikem hmotného světa se Centrální Kosmická Duše rozdělí na své jednotlivé části - část Prastvořených (nejvyspělejší mimozemské civilizace), část lidskou, část zvířecí, část rostlinnou a tak dále. Lidská část Centrální Kosmické Duše se dále rozdělí na jednotlivé bezpohlavní duše a každá z těchto bezpohlavních duší se dále rozdělí na duše dvě, mužskou a ženskou. A právě těmito dvěma se říká "sesterské duše".

Ve většině případů lidé nejvíce milují svoji sesterskou duši a o něco méně intenzivně ostatní duše, které jsou jim také blízké a které pocházejí z vedlejších příbuzných bezpohlavních duší (mystičtí bratraci a mystické sestřence).

Vztah mezi sesterskými dušemi:



Vztah mezi mystickými bratraci a sestřenicemi:



[O společném původu muže a ženy i o jejich vzájemné duševní příbuznosti hovoří mnoho svatých knih. Například v Bibli je psáno, že Hospodin Bůh stvořil Evu z žebra, které vzal Adamovi. A proto se muž i žena přitahují (1. Mojžíšova, kapitola 2, verš 24): „Proto opustí muž svého otce i matku a přilne ke své ženě a stanou se jedním tělem.“ Tedy z jednoho těla vznikli a do jednoho těla se navrací. O příbuznosti mužských a ženských duší hovoří také Korán. V Suře IV. verši 1. je psáno: „Ó, lidé, bojte se pána svého, který vás stvořil z jedné duše a stvořil z ní ženu i muže a z nich obou rozptýlil mnoho mužů i žen.“ Zde nacházíme důkaz o postupném dělení původních bezpohlavních duší. Co se týče duševní příbuznosti, Korán praví: „Špatné ženy patří špatným mužům a špatní mužové špatným ženám, jako zase dobré ženy dobrým mužům a dobří mužové dobrým ženám.“ Profesor Velenovský pro změnu říkával: „Svůj k svému a vždy dle pravdy.“]

Sesterské duše mají od přirozenosti tolik společné energie, že k jejímu udržení a oživení často stačí jen občasné a krátké intenzivní prožití vzájemné lásky v některých jejich hmotných životech. Nemusí tedy mezi nimi nutně docházet k nějakým dlouhodobým milostným vztahům.

Každá bezpohlavní duše má určitou energetickou hodnotu, jinou než ostatní bezpohlavní duše. Kdybychom sečetli dvě sesterské duše, tedy muže a ženu, zjistili bychom celkovou hodnotu bezpohlavní duše, ze které vznikly jejím rozdělením. Tak bychom se dostali k představě různých typů jednotlivých bezpohlavních duší.

V životě člověka bývá obvykle několik nebo i více lásek, které mohou být velmi intenzivní, ale když se na sklonku svého života ohlédne člověk zpátky a zrekapituluje svůj prožitý život, přece jen musí uznat, že jedna z jeho lásek byla nějak větší a opravdovější, než ty ostatní. A to byla právě láska k sesterské duši, ovšem jen pokud ji ve svém životě člověk potkal, což není pravidlem. Pokud ne, mohl nejlépe milovat i mystickou sestřenicí.

Může se stát, že se v souladu se Zákonem Karmy člověk se svojí sesterskou duší v každém svém hmotném životě neseťká a musí milovat duše jiné. Ale to platí buď pro tzv. "vyrovnávací životy" (určené k prožití utrpení), nebo tehdy, když se sesterské duše neseťkají z toho důvodu, že musí život strávit po boku svých mystických sestřenic, s nimiž mají také mnoho společné sexuální Karmy. Často se však lidé se svojí mystickou sestrou seťkají.

Pokud se obě sesterské duše narodí v pozemském světě, cítí k sobě velkou přitažlivost a často se ve svých pozemských životech seťkávají, aby spolu žily zpravidla jako milenci. Ale nemusí tomu tak být úplně vždycky. Někdy se může stát i to, že k sobě mohou sesterské duše cítit dokonce tak velkou přitažlivost, že jim to znemožní se fyzicky pohlavně spojit. A to tehdy, když se milují až příliš mnoho.

Když spolu mají pohlavní styk, touží spolu splynout. Jejich sexuální akt je tedy pokus o návrat do původního stavu, kdy byly obě spojeny v duši jednu, bezpohlavní a dokonalou. Ale protože spolu nemohou dvě fyzická těla splynout a proměnit se v lásce v jedno, tato potřeba není ve hmotném světě plně realizovatelná. Tedy fyzické milování je jen neúspěšným pokusem o dosažení tohoto původního dokonalého stavu.

Pokud tyto dvě sesterské duše (mužská a ženská) zemřou a seťkají se spolu v duchovních světech, mohou se spolu za určitých okolností opět spojit v bezpohlavní duši a právě tomuto spojení se říká "mystická svatba". Mystická svatba je tedy splynutím dvou sesterských duší v duši jednu. Toto splynutí je možné uskutečnit jen ve vyšších a čistších duchovních sférách. Ale dokud se obě duše vtělují na tomto světě, do té doby spolu nemohou splynout. A vtělovat se přestanou teprve tehdy, až budou přijaty do Božího Království, ve kterém se šťastně žije až do konce existence tohoto vesmíru, který je zakončen mystickými svatbami. Je ale možné, že ne všechny duše se budou moci mystické svatby zúčastnit a to vzhledem k tomu, že negativní paralelní svět některé lidské duše loví - zejména ty, které mají být přijaty do Božího Království. Avšak i kdyby se všechny duše mystické svatby nezúčastnily, přesto tato svatba proběhne. Není k ní totiž zapotřebí jen ten potenciál, kterým disponují konkrétní duše a který mají v sobě, ale především ten potenciál, který vytvořily v průběhu svého života všim, co prožily.

A jak taková mystická svatba vypadá? Sesterské duše stanou proti sobě. Obě září láskou a postupně se k sobě přibližují. Jsou prozářeny světlem lásky, které uvnitř nich stále více a více roste. A jak se k sobě přibližují, jejich světla lásky v obrovské záři začnou splývat a v plamenech lásky se spolu obě duše spojují v duši jednu, bezpohlavní a dokonalou. Náhle mají jednu mysl a jedno astrální tělo, které září dokonalým a nezměrným klidem.

Když dvě sesterské duše prožívají mystickou svatbu, je to obrovský energetický náboj. Takový výbuch lásky, že nejsou slova, která by to dokázala popsat. Vždyť se jen rozhlédneme kolem sebe. Kolik mužů se touží spojit se ženami a kolik žen se touží spojit s muži. Jedni chybí druhým a dokonalí budou teprve tehdy, až spolu v duchovních světech splynou.

Nejvyšší formou mystické svatby je dle mnoha tradic stav, kdy duše dosáhne dokonalosti již za života v těle, vymaní se z koloběhu života a smrti a splyne s Bohem. Skutečností, svědčící proti nemožnosti trvalého vymanění se z koloběhu života a smrti pomocí mystické svatby s Bohem je fakt, že pokud by se každá jednotlivá duše stala dokonalou a splynula by s Bohem (to mimo mnohé jiné nelze ani proto, že Duch Lásky a lidské duše mají úplně jinou podstatu, což znemožňuje jejich vzájemnou mystickou svatbu), pak by s ním postupně během věků splynuly duše všechny a pak by již existoval jen Bůh (ale tím že by asimiloval energii všech duší, jež s ním splynuly, by se natolik změnil, že by přestal být Bohem a tím by vlastně zemřel). Zanikl by hmotný svět, již by nebyla žádná duše, která by se mohla do nějakého živého tvora vtělit a proto by také žádný živý tvor nemohl existovat. Byl by to konec koloběhu veškerého dění. A co by Bůh sám se sebou dělal, když by byl jen On? Koho by miloval, když On je Nejvyšší láskou? Sebe? Ale to by pak prožíval nejvyšší formu egoistické sebelásky,

která by vedla k porušení a zániku Jeho Božské energie a nakonec i Boha samotného. Čili teorie o splynutí lidské duše s Duchem Lásky je nesmysl.

Faktem zůstává, že cesta k mystické svatbě může trvat miliardy let. Duše putuje a jde k cíli - Božímu Království. Říká se, že toto Království bude trvat na věky věků, což není úplně přesné. Ve skutečnosti se sice bude jednat o tak strašně dlouhou dobu, jakou si ani neumíme představit, ale nakonec, když vesmír zanikne, i Boží Království pro lidské duše ukončí svojí existenci a teprve pak dojde k mystickým svatbám.

Až skončí vývoj vesmíru a všech v něm žijících bytostí, pak spolu splynou všechny protiklady, tedy i duše mužské a duše ženské. Pak nastane hromadná a nejvyšší mystická svatba, až duše mužů i žen splynou v původní dokonalé bezpohlavní duše a tyto bezpohlavní duše postupně splynou v lidskou část Centrální Duše Kosmické, která rovněž splyne s ostatními částmi - zvířecí, rostlinnou a tak dále. Ale spojí se i hmotný svět, do obřího chuchvalce hmoty.

Po nějakém čase dojde k velkému třesku a vzniku dalšího vesmíru, a hmota i Centrální Kosmická Duše se opět rozdělí (hromadný "mystický rozvod") na své jednotlivé části – lidskou, zvířecí, rostlinnou a tak dále, a tyto části se pak rozdělí na jednotlivé bezpohlavní duše a každá z nich se rozdělí na duše dvě. A vývoj hmotných civilizací, tedy i lidské lásky, začne nanovo.

TAJEMSTVÍ ŽENSKÉ KRÁSY

Téměř každá žena se snaží být krásná, aby se mužům líbila a přitahovala je. Je obvyklé, že se ženy snaží být štíhlé, aby jim jejich štíhlá linie a hezky tvarované boky umožnily získat náklonnost a sympatie žádoucího muže. Také mnohá slušivá sexy oblečení opticky zvýrazňující přitažlivý tvar hýždí a ňader spolu s vhodnými líčidly, rtěnkou, krásně upravenými vlasy, příjemnou vůní a samozřejmě perfektní fyzickou hygienou zvyšují erotickou přitažlivost ženy i její šanci získat sympatie muže, po kterém touží.

Avšak umělé voňavky jsou v zásadě škodlivé. Když se totiž žena navoní nějakou chemikálií, zastře tím svůj přirozený pach. A tak vlastně mate smysly muže. Kromě toho, někteří muži mohou mít podvědomě spojenou vůni určité voňavky s nějakou pro ně přitažlivou, či naopak odpudivou ženou. Tyto pocity pak dotýčný muž může přenést na ženu úplně jinou, která používá tutéž voňavku.

Pokud jde o změnu barvy vlasů a střídání líčidel, což mnohdy působí velmi atraktivně, řekl bych, že ty ženy, které jejich pomocí až příliš často mění svoji vizáž, poněkud více inklinují k nevěře a střídání partnerů. Doporučuji, aby každá byla sama sebou a neměnila tu barvu vlasů, kterou jí dal Stvořitel.

Podstata ženské krásy, z filozofického hlediska, je zhruba následující: Jak je všeobecně známo, ženy dělá krásné to, že se líbí mužům. Pokud by se jim nelíbily, pak by také nemohly být krásné. Například i ropucha je hezká v očích žabáka, kterému připadá daleko krásnější než nejhezčí žena, ačkoli některým lidem se ropucha zdá být vysloveně ošklivá. Tedy krásu vytváří skutečnost, že se někomu zdá být krásná. A to platí zejména o kráse ženy.

Co se týče ženské krásy, existuje jakýsi její obecný kodex, jinými slovy řečeno, krásná žena je žena toho typu, který se většině mužům líbí a zdá se jim být krásný. Proto ženy, které tento kodex ženské krásy splňují, jeví se v očích většiny mužů krásné. Tento všeobecně uznávaný kodex ženské krásy zpravidla představuje štíhlejší postavu, hezký tvar hýždí a ňader, jemnou tvář a hezké dlouhé vlasy.

Ale podívejme se nyní na jeden zajímavý fakt. Jsou muži, kterým se líbí určitá žena, jež v očích většiny ostatních mužů nijak mimořádně krásná nevypadá, ba naopak, mnohým z nich se zdá být i ošklivá. Přesto se ale určitému muži ona žena zdá být velmi krásná.

Pokud se žena zdá být muži skutečně krásná, tak se mu musí líbit, i když není nalíčená nebo navoněná, když je úplně nahá nebo i v tom úplně nejobyčejnějším spodním prádle, které nemá ani krajky, ani výstřih, ani není sexy. Prostě a jednoduše řečeno, musí se mu líbit taková, jaká je.

Pro milostný vztah dvou lidí opačného pohlaví je rozhodující příbuznost jejich duší a také jejich společná sexuální Karma, tedy milostný vztah z jejich minulých životů. Proto také k sobě často bývají přitahováni lidé, kteří, ač nejsou dle obecného kodexu krásy vysloveně krásní, sobě vzájemně se krásní jeví. A to proto, že se jednomu na druhém líbí nejen jeho tělo, ale zejména jeho duše. A v takovém případě jedna duše miluje duši druhou.

Mějme na paměti relativitu krásy a také to, že duševní krása a duševní příbuznost bývají mnohdy v partnerském vztahu důležitější, než zevní krása partnera jako taková z obecného hlediska lidské krásy. A krásné ženy jsou nejen takové, které mají krásné tělo, ale také takové, které mají krásnou duši. A které ji mají krásnou zejména v očích jejich partnera.

KARMICKÁ ASTROLOGIE LÁSKY ANEB DIAGNOSTIKA DUŠEVNÍ PŘÍBUZNOSTI PARTNERŮ

Vztah mezi partnery, má-li být hodnotný, bývá doprovázen jejich vzájemnou duševní příbuzností (také se ale může stát, že je vztah mezi partnery hodnotný jen díky jejich energetické kompatibilitě, a to i když nejsou blízce příbuzní; v takovém případě oba pocházejí z vzájemně kompatibilních částí lidské části Centrální Kosmické Duše). Tato láska mezi příbuznými dušemi bývá ve většině jejich hmotných životů oboustranná, protože se tyto příbuzné duše vzájemně milují.

Intenzivní láska mezi lidmi, jejichž duše jsou příbuzné, je jednou z nejkrásnějších věcí, které lze ve hmotném životě prožít. K tomu, aby tato láska byla opravdu plodná a pro obě duše přínosná, musí mít společnou sexuální Karmu. Také jejich Osudy se musí prolínat ve více jejich hmotných životech.

Nyní bych se pokusil seznámit vás s jednou metodou, jejímž prostřednictvím lze diagnostikovat duševní příbuznost partnerů pomocí Karmické astrologie. Tato Karmická astrologie je důležitějším oborem, než tradiční evropská astrologie, kterou se zabývá většina astrologů. Vyčíst z horoskopu Karmu člověka a z partnerského horoskopu společnou Karmickou vazbu lásky mezi partnery, stejně tak jako jejich duševní příbuznost, je těžkým úkolem. Ale zkušený Karmický astrolog to alespoň částečně dokáže.

Příbuzné duše mají často Mars a Venuši ve stejném znamení a blízko sebe, nebo alespoň v silném pozitivním aspektu. Mars je mužský princip a Venuše je ženský princip. Proto mají tyto dvě planety velký význam pro milenecký vztah zkoumané dvojice i pro diagnostiku duševní příbuznosti partnerů.

Příklad:

Žena má Mars v Rybách a její partner má Venuši v Raku. A Venuše ženy leží ve Vodnáři blízko Marsu jejího muže. Slunce mohou být v opozici, dokonce Měsíce obou partnerů mohou mít kvadraturu. I když to jsou negativní aspekty, mohou dokládat duševní příbuznost.

Dalším opěrným bodem jsou měsíční uzly v horoskopu partnerů, které, mají-li vůči sobě aspekt, hovoří o společné minulosti i budoucnosti jejich duší. Ale i ostatní aspekty vůči měsíčním uzlům vypovídají o společných Osudech duší partnerů. Pokud spolu ale příbuzné duše nemají z důvodu jejich špatné Karmy v současném životě žít, nemusí jejich partnerský horoskop vykazovat dobré aspekty.

Nejdůležitějšími aspekty při diagnostice duševní příbuznosti partnerů jsou:

- 1) **Postavení Marsu a Venuše** (často konjunkce, trigon nebo sextil).
- 2) **Postavení Měsíce** (citová stránka i duševní příbuznost, například Měsíc ženy ležící poblíž sestupného měsíčního uzlu muže často ukazuje na manželství z jejich minulého života) a **Černé luny** (slabý bod či negativní Karma).
- 3) Také **vzájemné postavení Slunce a ascendentu** hovoří někdy o duševní příbuznosti. Trigon Sluncí nebo Slunce a ascendentu bývá často u mystických bratranců a sestřenic, opozice často u sesterských duší.

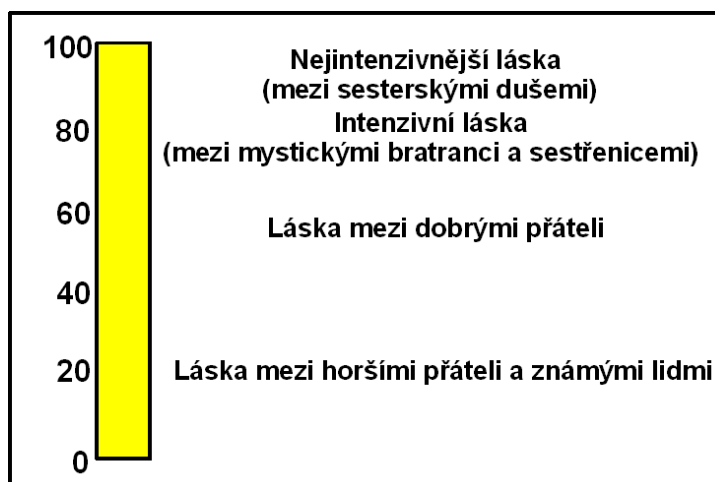
Další diagnostickou metodou duševní příbuznosti partnerů je zkoumání jejich povahy a fyzického vzhledu. Zda má tvar jejich obličeje a výška jejich těl vůči sobě jistou úměrnou podobnost, zda je jejich povahový typ v souladu s povahovým typem partnera a vykazují-li jejich duše jisté shodné vlastnosti. Velmi důležitá je také podobnost v barvě očí, vlasů i pleti v obličeji.

Tato diagnostika je velmi těžká a zvládne ji jen skutečný odborník. Těch je ale tak málo, že téměř nejsou. Mnoho lidí nabízí věštecké a diagnostické služby jen za účelem svého zisku a často tito falešní "odborníci" poskytují svým klientům nesprávné informace, vedoucí k mnoha neshodám a omylům v partnerských vztazích.

Mělo by platit pravidlo, že nežli chybně diagnostikovat, raději nediodiagnostikovat vůbec. Pro každého je dostupné porovnat si u astrologa postavení svého Slunce, ascendentu, Měsíce, černé luny, měsíčních uzlů, Marsu a Venuše s jejich postavením v horoskopu partnera. Astrologie tak mnohé napoví, ale k přesným závěrům o duševní příbuznosti s partnerem je rovněž vhodné nechat se vést vlastní intuicí.

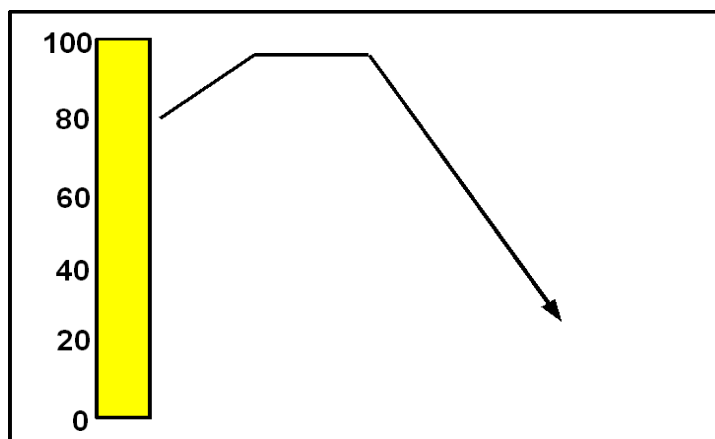
INTENZITA LÁSKY

Je zcela jasné, že typ duševní příbuznosti mezi lidmi má rozhodující vliv na to, jakým způsobem prožijí svoji pozemskou lásku, protože jednotlivé duše spolu prožívají jen ten typ lásky, který odpovídá typu jejich duševní příbuznosti.

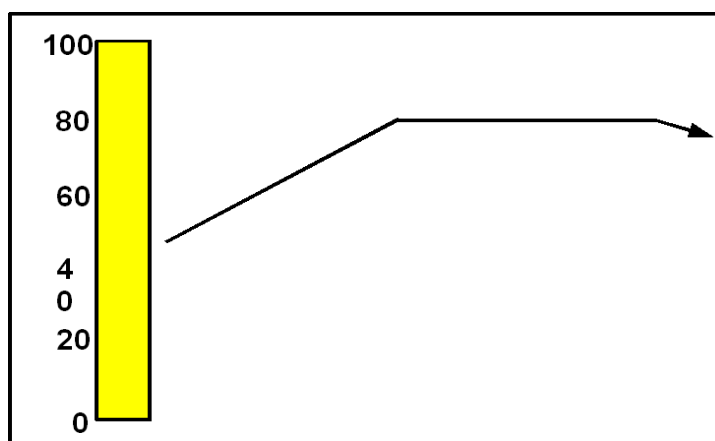


Pro prožívání lásky je nejdůležitější její intenzita a to mnohem důležitější nežli čas, během kterého je láska prožívána. Také si uvědomme rozdílnou transformaci energie lásky u vztahů, které začínají rychle, jako je láska na první pohled, kdy bleskově vzplane jeden milenec pro druhého, nebo naopak u vztahů, které začínají pozvolna, a u nichž se vzájemná láska rozvíjí pomalu.

Láska na první pohled, tedy rychlý vzestup intenzity, avšak většinou kratší doba trvání:



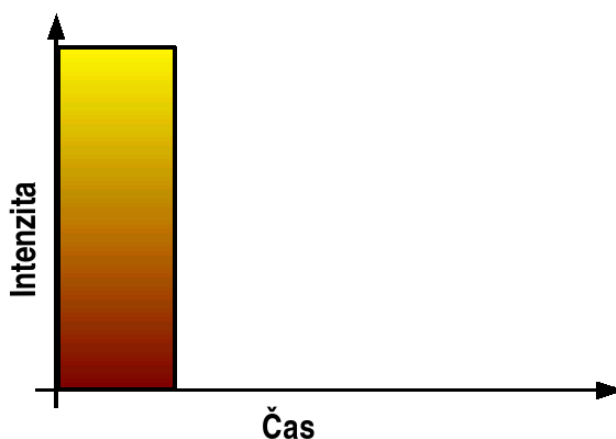
Pozvolna se rozvíjející láska:



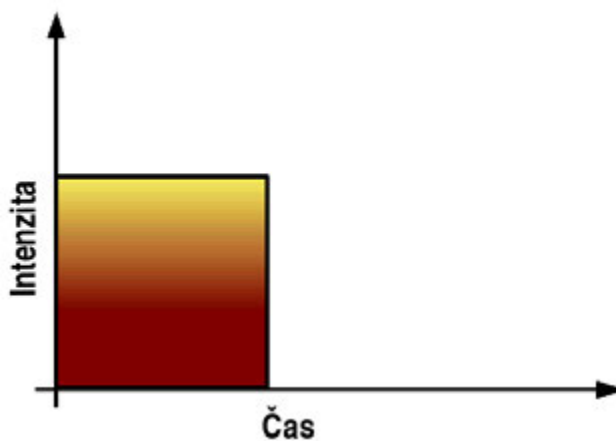
Z lidského pohledu dělíme partnerskou lásku dle její intenzity a doby trvání na extrémně intenzivní lásku dlouze, středně či krátce trvající; na lásku střední intenzity dlouhého, středního či krátkého trvání; a na lásku nízké intenzity, též dlouhého, středního či krátkého trvání.

Ze života podstatné části lidské populace můžeme uvést tři nejčastější typy partnerské lásky dle intenzity a doby jejího trvání:

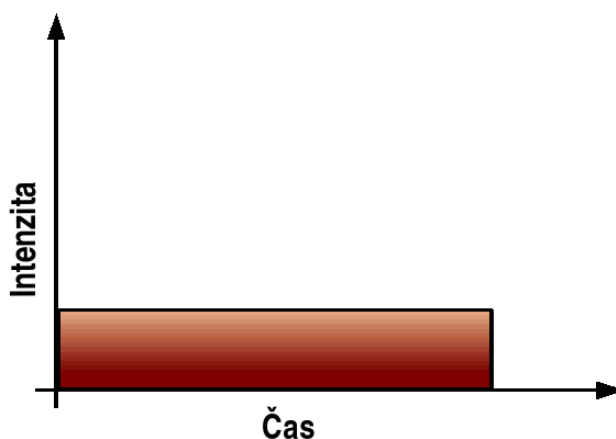
1. Láska extrémně vysoké intenzity a krátkodobého trvání (nejčastěji u sesterských duší):



2. Láska střední intenzity a středně dlouhého trvání (nejčastěji u mystických bratraců a sestřenic):



3. Láska nízké intenzity a dlouhodobého trvání (u nižších druhů duševní příbuznosti):

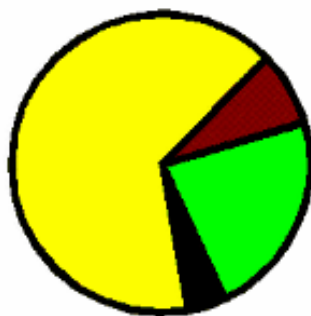


Vzhledem k odlišné duševní individualitě každé jednotlivé duše a vzhledem k rozdílnému způsobu prožívání jejich jednotlivých hmotných životů, prožívají také jednotliví lidé v jejich životě lásku a nelásku ve větší či menší míře - každý člověk prožívá svoji lásku jiným způsobem a jinou intenzitou ve srovnání s člověkem jiným. Jednoduše řečeno, každý z nás je jiným střípkem mozaiky veškeré lásky a proto také každý z nás jiným způsobem prožívá svoji lásku, tedy svůj vlastní střípek z této mozaiky lásky, který mu náleží a kterým je.

Následující obrázky nám ukazují pět základních typů lidí z hlediska prožívání lásky:

(Význam barev v obrázcích: žlutá = intenzivní štěstí lásky, zelená = vlažnější štěstí lásky, hnědá = menší trápení kvůli lásce, černá = velké trápení kvůli lásce.)

Typ I. - lidé prožívající intenzivní štěstí lásky



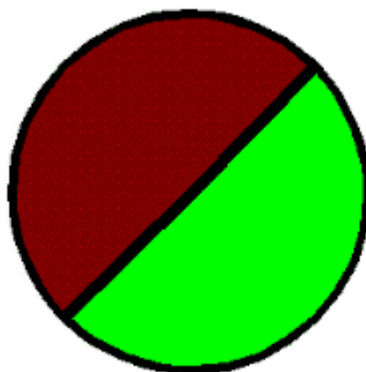
Na tomto obrázku výrazně převažuje barva intenzivní lásky. Jedná se o lidi, kteří ve svém životě zažili jen velmi málo zklamání z lásky a intenzivně milovali a byli šťastní.

Typ II. - lidé prožívající intenzivní trápení kvůli lásce



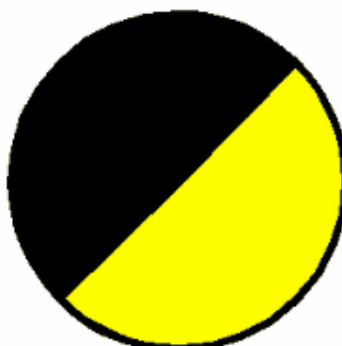
Na tomto obrázku je jasně vidět, že převažuje barva intenzivního neštěstí. Jedná se o lidi, kteří velmi milovali, ale trápili se kvůli tomu, že je ten, koho milovali, nemiloval. Ve svém životě si užili jen velmi málo šťastné lásky a většinu svého života se trápili kvůli lásce nešťastně.

Typ III. - lidé, prožívající poloviční štěstí i neštěstí lásky (vyrovnaný typ)



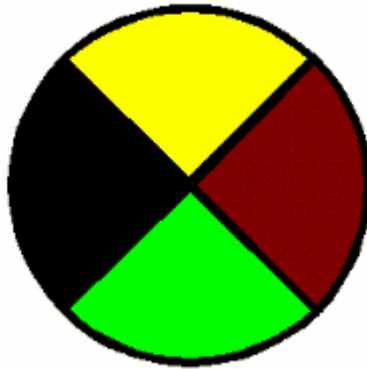
Tito lidé v sobě zahrnují částečné štěstí i částečné neštěstí lásky stejnou měrou. Pokud milují, tak jen napůl, a pokud se trápí kvůli lásce, také jen napůl. Ve svém životě nezažijí žádnou skutečně intenzivní lásku, ale také žádné skutečně intenzivní trápení kvůli lásce.

Typ IV. - lidé, vyznačující se extrémním štěstím i neštěstím lásky (extrémní typ)



Tito lidé ve svých životech prožívají velmi intenzivní šťastnou lásku, ale i velmi intenzivní trápení kvůli lásce. Osud s nimi hraje podivnou hru. Jednu část života jsou s láskou nevyzpytatelně šťastni, ale druhou část života se kvůli ní nevyzpytatelně trápí.

Typ V. - univerzální typ



Univerzální typ je součet všech čtyř předcházejících typů, lépe řečeno spojení těchto čtyř typů dohromady v typ pátý. Jedná se o lidi, kteří ve stejné míře prožívají jak málo, tak i velmi intenzivní štěstí lásky, a jak málo, tak i velmi intenzivní trápení kvůli lásce.

NEJVYŠŠÍ FORMA SEXU

Pod pojmem sex si většina lidí představí fyzický akt pohlavního spojení mezi mužem a ženou, kteří svojí vzájemnou touhu po sobě i svojí fyzickou sexuální potřebu tímto aktem uspokojují.

Čím dokonalejší je pohlavní spojení milenců, přesněji řečeno, čím vyšší je jejich oboustranný duševní prožitek při něm, tím vyšším a z duševního hlediska kvalitnějším toto spojení bývá.

Existuje několik způsobů, jejichž pomocí lze dosáhnout co možná nejintenzivnějšího duševního prožitku milenců při jejich pohlavním spojení. Dovolím si vás s jedním takovým způsobem seznámit. Tato metoda byla nejvíce provozována v Asii, kde byli lidé na vyšší duchovní úrovni, nežli takřkajíc v "západním světě". Tento způsob pohlavního spojení spočívá v tom, že při něm dojde k vyššímu duševnímu prožitku, než jak tomu obvykle bývá při běžných pohlavních stycích většiny lidí. Tímto způsobem se však mají milovat (spojovat) pouze milenci s vyšším stupněm duševní příbuznosti (zejména sesterské duše, v menší míře mystičtí bratřenci a sestřenice).

Milenci se setkají na osamělém a poklidném místě. Společně spolu vzpomínají na to, jak se seznámili. Znovu si vyznají lásku. Hovoří spolu o tom, že se narodili jen proto, aby se spolu setkali a mohli se milovat. Jeden druhému říká, co se mu na něm nejvíce líbí a co na něm nejvíce miluje. Pak, když v sobě oba začnou cítit touhu a vnitřně se naladí na to, že svého partnera velmi milují, nastává další fáze.

Milenci si stoupnou několik metrů od sebe. Mají přivřené oči a soustředí se na energetické centrum jejich těla, které se prý nalézá asi tři centimetry pod pupkem. Představí si v tomto místě světelný bod, který září láskou.

Oba vědí, že to světélko uvnitř nich je projevem lásky k partnerovi. Představují si, že se to světélko neustále zvětšuje, že jejich láska stále více a více září, že se rozrůstá, až prosvětluje celé jejich břicho. Že je větší a větší, až postupně prozařuje celá jejich těla.

Milenci se k sobě zvolna přibližují. Celí září světlem lásky a cítí, že světlo každého z nich se touží spojit se světlem toho druhého. Každým krokem, který k sobě milenci udělají, mohutní záře lásky uvnitř nich.

Když stanou proti sobě, zvolna k sobě vztáhnou ruce a dotknou se vzájemně špičkami prstů. Oba cítí, že když se dotkly špičky jejich prstů, že se zároveň potkala i jejich světla lásky a začala se spojovat.

Milenci se obejmou. Spolu s jejich objetím se spojují i jejich světla lásky. Pak se milenci fyzicky pomilují. Ale každý jejich pohyb musí být provázen představou, že spolu jejich světla lásky splývají.

Když milenec pronikne do milenky, dojde ke spojení světla lásky v jejich myslích a tedy i v jejich duších. Tak se spojila nejen jejich těla, ale částečně i jejich duše. A tento okamžik se do nich také nesmazatelně zapsal.

Berte sex jako posvátnou záležitost a jako možnost duchovního růstu, spojenou s co možná nejhlubším oboustranným duševním prožitkem partnerů. Stále pamatujte na to, že sex není jen spojením těl, ale především spojením duší. Jen pak vám dá to, co od něj vaše podvědomí požaduje. Kus duše partnera.

PROBLÉM IDEÁLNÍ LÁSKY

Nejintenzivnější láska, jakou k sobě dva lidé jen mohou mít, je láska mezi těmi lidmi, jejichž duše jsou sesterské. Při lásce mezi sesterskými dušemi také dochází k nejintenzivnější vzájemné výměně energie lásky.

Tato výměna je natolik intenzivní, že si milenci předají kus duše a mohou si postupně začít být energeticky podobní. Pokud by si však byli natolik podobní, že by bylo podobné i rozložení prvků jemnohmoty v jejich duších, ztratili by pak pohlavní rozdílnost a již by přestali být svými ideálními protiklady. Z toho důvodu také musí jejich láska trvat jen po určitou dobu a jen do určité míry. Jinak by jim začala škodit a smazala by žádoucí rozdíl mezi nimi.

Takže vzhledem ke skutečnosti, že si sesterské duše společným sexuálním životem vzájemně předají velké množství energie, se sobě časem začnou více a více podobat, a tím se vyčerpá zdroj jejich energie lásky. Pak se musí rozejít a prožívat jiný druh energie, než energii vzájemné lásky, aby si tento zdroj energie lásky v jejich duších mohl odpočinout a zregenerovat se, a aby jejich duše začaly znovu toužit po vzájemné pozitivní energetické výměně.

Čím intenzivnější je láska mezi lidmi, tím kratšího má trvání. Jistě jste si všimli, že nejdéle vydrží ta manželství, ve kterých se manželé milují vlažně harmonicky.

Stará čínská medicína praví, že nadměrná láska vede k fyzickým poruchám organismu. Jen si představme, že by se dva lidé milovali natolik, že by tak mnoho toužili jeden po druhém, až by nemohli touhou ani spát, začali by být nervózní a vyčerpaní, a nakonec by se zhroutili. Jejich stimulační a stresové hormony by byly neustále zvýšené a časem by dovedly organismus ke kolapsu.

Partneři spolu mohou spokojeně žít jen tehdy, když se nemilují nejvyšší intenzitou. Jen pak klidně spí, nejsou nervózní a mohou si zachovat dobré zdraví. Příliš velká láska člověka spálí a jen láska méně intenzivní ho udrží v harmonii. To je jedno z největších úskalí lidské lásky.

V tomto světě lze milovat jen láskou do určité míry, láskou zdravou. Příliš velká láska člověka postupně vyčerpá a zničí. Je to smutné, ale je to tak. Skoro všichni, a to zejména v mladém věku, o ideální a maximální lásce sníme, ale jak bychom dopadli, kdybychom ji opravdu museli prožít? Nepřinesla by nám nakonec více škody než užítku?

Lásku mezi lidmi lze přirovnat k přitažlivosti mezi planetami a jejich Sluncem. Maximální láska = přílišné přiblížení se planety ke Slunci a její spálení; vlažně harmonická láska = pravidelný oběh planety kolem jejího Slunce - nikdy se mu příliš nepřiblíží, avšak nikdy se od něj ani příliš nevzdálí; a malá láska = nadměrné vzdálení se planety od Slunce, které způsobí její vytrhnutí z oběžné dráhy a následný úlet do pustého vesmíru.

Takže místo maximální lásky k jedné duši, která vám nakonec pravděpodobně více uškodí než pomůže, a rovněž tak obráceně i místo citového chladu, který vám naopak znemožní prožívat lásku jako takovou vůbec, si zvolte zlatou střední cestu: rozumnou, polointenzivní lásku k více duším najednou; od nikoho nechtějte všechno a také nikomu všechno nedávejte, ale na druhé straně od každého chtějte něco a každému také něco dejte.

Lepší vrabec v hrsti než holub na střeše

Marná snaha o nalezení ideálního životního partnera může člověka okrást o všechny potenciálně vhodné partnery, které by mohl mít místo vysněného, zpravidla i nedosažitelného partnera, na něhož se cele upnul.

Nemůže-li kdo ve svém současném vtělení žít se svým ideálním a vysněným partnerem, ať vezme rozum do hrsti a uvědomí si, dokud je ještě čas a dříve než mu v jeho marné snaze utekl celý život nebo celé mládí, že lepší je vrabec v hrsti než holub na střeše.

Pokud nemůžete mít váš ideál, tak buďte prosím rozumní a trochu se uskrovněte a snažte se vidět váš ideál v tom, kdo je pro vás momentálně k mání. Já říkám: „Lepší je alespoň trochu hezká ženská ve vaší posteli, než ZiYi Zhang pouze na obrazovce vašeho monitoru.“ Tedy lepší je trochu dobrý životní partner po vašem boku, než byt' i ten ze všech nejlepší pouze ve vašich představách.

Zajímavost:

Trikem některých Osudových sil je vsunování prakticky nespílitelných tužeb do mysli lidí a to i výše zmíněné citové upnutí se a myšlení na někoho, koho nemůžete mít. Pakliže tedy sníte o tom, kdo je pro vás nedosažitelný, vzdejte se této vaší touhy po něm. Představte si, že dotyčný neexistuje - prostě na něj na chvíli zapomeňte. A pak se rozhlédněte kolem sebe a uvidíte spoustu krásných lidí (muži spoustu krásných ženských a ženy spoustu krásných chlapů), a prostě se přinut'te dát se s některým z nich do řeči a trochu si zaflirtovat. A když to takhle budete chvíli dělat, najednou zjistíte, že vás některý z nich přitahuje a rovněž vy jeho, a pak se třeba dáte dohromady a bude vám spolu dobře. A pak si uvědomíte, že tohle by se vám nikdy nepodařilo, kdybyste jen marně snili o ideálním partnerovi, kterého nemůžete mít. A navíc, byl vůbec ideální, když pro vás byl vždy nedosažitelný a když jste se kvůli němu jen trápili? Nebyl nakonec ze všech vašich partnerů ten nejhorší?

KNIHA ZÁKONA PODIVNÉHO

(sepsáno na rozkaz jisté bytosti, neberte to doslovně jako můj osobní příběh)

Spatřil jsem knihu, ve které napsán byl zákon podivný. Měla tisíc stran a byly v ní všechny důležité paragrafy, kterými se řídí lidský život. Byl jsem udiven, když začal jsem číst kapitoly o lásce.

Paragraf první zněl: *„Lásky často málo bude jako úrody v roce, kdy z nebe nepadne ani kapka deště. Milovat se budou muži i ženy a bude je to velmi těšit i nesmírně bolet. Každá jejich lidská láska skončit musí rozchodem předčasným a když ne jím, tak smrtí. Po smrti se obě duše opět na svět vrátí, a milovat se budou znovu, dokud jim síla lásky nedojde a jejich srdce žalem nevykrvácí.“*

Paragraf druhý dodal: *„Kdo miluje příliš, ten padne; stejně jako nadměrný žár Slunce spálí úrodu, i příliš velká láska sama v sobě shoří a promění se v popel.“*

Paragraf třetí dovysvětlil: *„Povoluji jen lásku rozumnou a harmonickou, lásku do určité míry; neboť ten, kdo poruší zákon a milovat bude více, trestu neujde.“*

Paragraf čtvrtý vynesl rozsudek: *„Když se dvě sesterské duše budou milovat láskou bez hranic, musí mezi ně vstoupit neštěstí.“*

Zákon, který jsem dále v té knize četl, byl neúprosný a měl na sobě pečeť Satanovu. Jeho tvář šklebila se z titulní strany a jeho sápadající se ruka chtěla uchopit každé lidské štěstí a proměnit je svým pekelným ohněm v hromádku popela.

Četl jsem však v knize té podivné i světlých řádek pár. Ty psány byly písmem skvoucím se a každé slovo mělo třpyt perel. To andělé hovořili o lásce a o tom, že kdo miluje, jednou se dočká. Těch řádek pár bylo na konci té knihy a pečeť mělo skvoucí se a Boží tvář hleděla na mne skrze ni.

Náhle, mávnutím kouzelného proutku, jsem byl zpět tam, odkud jsem ke knize zákona podivného přišel, v tomto světě plném strádání. Ale často si vzpomenu na několik posledních stran té knihy, které měly pečeť Ducha Lásky a mluvily o lásce bez hranic a o touze, která splní se v objetí toho, koho nejvíce milujeme.

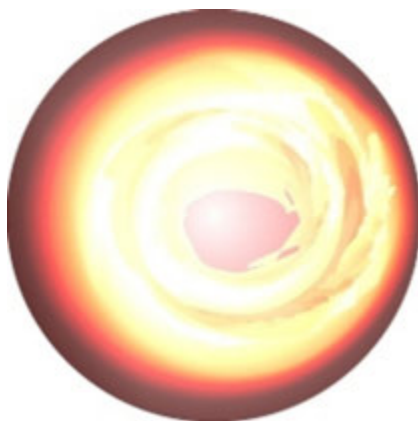
JAK LZE MILOVAT VŠECHNO SKRZE VŠE

Veškerá láska pochází z jednoho jediného a identického zdroje: láska, kterou Duch Lásky a andělé milují duše mrtvých i živé tvory; láska, kterou se milují ptáci; láska, která udržuje včely při sobě v úlu a dává jim společný cíl; láska, kterou miluje pes svého pána; láska lišky k jejím mláďatům; láska, díky níž má strom kladné pocity z hezkého počasí a vlídně vzhlíží ke Slunci. Tedy veškerá láska, kterou prožívají živí tvorové i nesmrtelní duchové, je ve skutečnosti jedna a tatáž tím, že v sobě má kousíček zdroje veškeré lásky.

Například vlk vyjící na Měsíc si podvědomě vzpomíná na Světlo Boží a modlí se svým zavýtím k Bohu, aniž o tom sám ví.



Z hlediska VšeOrganizmu je prazdrojem veškeré lásky pozitivní část Všedimenze, která je vlastně samostatnou dimenzí nejvyšší lásky Univerzálního Boha - Univerzálního Ducha Lásky. A v tomto jejím původním a základním prazdroji, který se rozbalí a rozdělí na své jednotlivé kousky, z nichž každý je obsažen v jemu odpovídající bytosti, je veškerá láska jako taková.



Například člověk, chovající lásku k rostlině, může skrze tuto lásku milovat i vše ostatní, protože jeho láska k té rostlině pochází ze stejného prazdroje lásky, jako všechny jeho (a nejen jeho) ostatní lásky - láska k rodičům, přátelům, životním partnerům, přírodě, zvířatům a tak dále.

Kdo miluje třeba květinu, může skrze lásku k ní i skrze lásku té květiny milovat jakoukoli jinou bytost včetně Boha. V duši té květiny je kus Ducha Lásky, také kousek onoho prazdroje lásky, tedy tím pádem i kousek jakékoli jiné lásky, třeba lásky nějaké ženy či nějakého muže. A v té květině může člověk jí milující objevit i melodii, která odpovídá nejen lásce té květiny, ale také lásce onoho prazdroje lásky, tedy lásce jako takové, v její jakékoli podobě a formě.

JAK ZNOVU NALÉZT ZTRACENOU LÁSKU

Každý člověk, který ztratí svojí lásku, prožívá velkou bolest. Mnoho lidí se po ztrátě své lásky stane zatrpklými a mnohdy mají následky jejich zklamání celoživotní dozvuk.

Ačkoli je bolest ze ztracené lásky velmi krutá, je nesprávné se kvůli této ztrátě na zbytek života "zatvrdit" a ze strachu před dalším zklamáním z nešťastné lásky již nikdy nikoho nemilovat. Právě touto zatvrzelostí totiž někteří lidé své zklamání řeší. Pokud se rozejdou s partnerem, kterého nade vše milovali, po zbytek života se již další lásce a dalším milostným vztahům raději vyhýbají.

Smutnou skutečností bývá, že lidé, kteří se s láskou jako takovou rozešli a potlačili v sobě touhu po ní, ztrácejí své ideály a citově chladnou. Jenže člověk, který má výraznou potřebu milovat a být milován, potlačení této své potřeby škodí svému zdraví a nakonec často i své duši.

Nemá-li člověk, toužící po někom, s kým by se mohl vzájemně hluboce milovat, partnera, může svojí potřebu lásky transformovat. Vždyť to nemusí být jen nějaký jeden konkrétní člověk, kterého lze milovat. Milovat se dá i Bůh, příroda, přátelé a podobně. Nedostatek lidské lásky lze částečně nahradit například koupí nějakého zvířete, přičemž nejoblíbenějším společníkem ze zvířecí říše bývá pes. Pokud ho dobře vychováme a má nás rád, můžeme s ním prožít mnoho hezkých chvil, provázených oboustrannou náklonností, důvěrou i láskou. Pes sice nikdy plně nenahradí člověka, ale jak se říká, lepší je něco, nežli nic, nebo také někdy málo bývá víc.

Ale je třeba vědět, že zvíře, to přece jen není ta pro člověka tolik potřebná a chybějící jiskra erotického napětí a přitažlivosti, i když přináší svému pánu jistotu a přátelství. Duše zvířecí a duše lidská dohromady, to není nejvyšší stupeň sblížení mezi dvěma dušemi. Mužská lidská duše vyžaduje spojení s lidskou ženskou duší a naopak. Nejvyšší formu lidské lásky lze plně prožít, nepočítaje lásku k Bohu, která je již více duchovní, pouze s příbuznou lidskou duší opačného pohlaví. Nikoli s duší zvířecí.

Po rozchodu s milovaným partnerem se nabízí částečné a dočasné řešení neukojené potřeby lidské sexuální lásky zvětšením lásky k Bohu, přírodě a přátelům. Je vhodné chodit do přírody, věnovat se koníčkům, které zaberou co možná nejvíce času a v modlitbách prosit Boha o nalezení nového milujícího partnera anebo ho rovnou začít aktivně hledat, neboť, jak se říká, nebesa pomáhají jen tomu, kdo si nejdříve pomůže sám. Také se správně říká, že: „*Pro jedno kvítí Slunce nesvítlí.*“ Na světě je tedy mnoho krásných lidí, stačí jen tu jejich krásu objevit. A další, nová láska, může ihned začít!

Je-li příčinou bolesti ze ztracené lásky smrt partnera, je vhodné se obrátit k Bohu a požádat ho, aby se setkání se zemřelým partnerem mohlo uskutečnit v dalším životě jejich duší. Neboť, jak víme my mystici, láska nikdy neumírá. A když nás někdy opustí, tak jen na čas, aby se k nám dříve či později opět oklikou vrátila.

Věřme Bohu a milujme. Kdo hledá lásku, jednou ji najde. A když ji nenajde on, najde si ho láska sama.

LÁSKA A JEJÍ PODOBY

Láska má bezpočet podob a bezpočet tváří.

Čím vyšší a vyvinutější tvor, tím vyšší je jeho individualita a tím intenzivněji prožívá svojí lásku ke svému druhovi nebo svým mláďatům. Vyspělejší savci, kupříkladu tygr, který miluje především svá mláďata a svého druhu, k nim prožívá intenzivnější lásku, než například jedna včela ke druhé nebo než jak jí mezi sebou prožívají mravenci.

A protože nejvyspělejším tvorem na této planetě je člověk, prožívá svojí lásku zpravidla intenzivněji a vědoměji, než ostatní živí tvorové. Navzdory tomu, zvířata dávají na rozdíl od člověka do své lásky celou svojí bytost, nekalkulují přitom pomocí rozumu, je-li pro ně jejich láska přínosem či zda se jim milovat jiné zvíře či člověka vyplatí. Lidé sice milují na jedné straně intenzivněji, než zvířata, na druhé straně méně intenzivně právě díky tomu, že svojí lásku ovlivňují hlasem svého rozumu.

Lásku dělíme nejen podle toho, kdo ji prožívá a jak intenzivně, ale v neposlední řadě též podle toho, kdo nebo co je onou láskou milováno.

Druhy lásky:

1. láska univerzální

1a) univerzální láska prožívaná nejčistšími duchovními bytostmi

Tato láska je nejmocnější, nejsilnější a nejvyšší formou lásky ve všech existujících vesmírech, a je prožívána Duchem Lásky a nejčistšími duchovními bytostmi. Je největším pojítkem duchovního světa, je čistá jako Bůh. On je z ní stvořený. Věčně, po věky věků, vládne láska tam, kde není čas a kde není bolest ani zármutek lidského žití.

Tato láska vládne v dokonalých, pozitivních duchovních světech. Ve světě hmotném se již nemůže v plné míře projevit, patří pouze nejčistším a nejvyšším duchovním sférám a Duchu Lásky.

1b) univerzální láska prožívaná hmotnými bytostmi

Univerzální láska, tzv. "láska k všehomíru", tedy k celému Stvoření, ke všem živým tvorům, rostlinám i lidem, má blízko k univerzální lásce duchovního světa. Je však prožívána hrubší vibrací a na nižší úrovni, než když ji prožívají andělé nebo Bůh.

Člověk, který touto láskou miluje, ten miluje vše živé a rovněž je v jistém smyslu vším živým milován, neboť kdo dává lásku všemu živému, toho vše živé svým způsobem také miluje.

(Lidské tělo není schopno milovat vše - ani lidský mozek ani lidská duše na to nemají potřebnou kapacitu. To znamená, že v případě člověkem prožívané univerzální lásky stále hovoříme o lásce, která v pravém slova smyslu tak úplně univerzální není, avšak má k oné univerzální lásce blíže než ostatní lidské lásky, respektive je od ní méně vzdálena než ony.)

Tato láska se vyskytuje nejen u lidí, ale dokonce i u zvířat. U zvířete je prožívána nevědomky a přirozeně, u člověka vědomě a zpravidla intenzivněji.

Zvířata, ač prožívají univerzální lásku jinak, než lidé, přesto v něčem podobně. Zvíře, které se cítí dobře, je zdravé, nasycené a v bezpečí, vlídně a s kladnými pocity shlíží na okolní krajinu a tvory v ní žijící a vlastně je svým způsobem i miluje.

Prožíváním univerzální lásky se duše zdokonaluje a postupuje výše ve svém vývoji.

2. láska k Bohu

O lásce k Duchovi Lásky hovoří a k ní své věřící vybízejí všechna náboženství. Je to láska k Duchu Svatému, nejvyššímu představiteli lásky v našem vesmíru.

Prožitím lásky k Bohu se mimo jiné zabývá například také vyšší jóga, jejímž cílem je dosáhnout stavu, ve kterém člověk myslí na Boha a miluje ho neustále, v každém okamžiku svého života.

I láska k Bohu je různé intenzity, počínaje tím, že někdo občas pomyslí na Boha a řekne si, že Bůh je dobrý a že má Boha rád, a konče člověkem, který Boha miluje takřkajíc celou svojí duší, celou svojí myslí a celým svým srdcem.

Láska k Bohu patří spolu s univerzální láskou k jejím nejvyšším projevům. Nutno ještě dodat, že jiná je láska k Bohu jako k Duchovi Lásky (ta je velmi pozitivní, avšak ne tak mnoho moudrá) a jiná k Bohu jako Stvořiteli (ta je méně intenzivní, avšak velmi moudrá).

3. láska k lidem

V případě lásky prožívané k lidem je důležité to, do jaké míry je tato láska sobecká či nesobecká. Ježíš Kristus říkával (evangelium sv. Marka, kapitola 12, verš 30): "*Miluj Hospodina, Boha svého, z celého svého srdce, z celé své duše, z celé své mysli a z celé své síly.*" A dále Ježíš dodával: "*Miluj svého bližního jako sám sebe.*"

Nejprve si ale ujasněme pojem "bližní". Náš bližní je ten, který je nám svojí podstatou blízko a má společný původ, jako my. A protože původ nás všech leží v Centrální Duši Kosmické, je naším bližním nejenom každý člověk, ale také každý živý tvor i každá živá rostlina. A když bychom zašli ještě dál, tak vlastně i každá součást tzv. "neživé" přírody. Nicméně našimi hlavními bližními jsou lidé, protože pocházejí z lidské části Centrální Kosmické Duše, stejně jako my.

Láska k bližním, v daném případě k lidem, má tyto dvě hlavní formy:

1) Láska nesobecká (neegoistická):

Tato forma lásky je již skutečnou pravou láskou, tedy láskou nezištnou. Láskou, které postačuje jen láska, kterou má. Nic více kromě ní nežádá a nechce nic víc, než aby mohla stále milovat a to dokonce i bez potřeby být milována.

Kdo miluje všechny své bližní v hlubším slova smyslu, aniž by od nich opětování své lásky očekával a vyžadoval, miluje je vpravdě Božsky. Dává, aniž by bral a miluje, i když sám milován není.

2) Láska sobecká (egoistická):

V daném případě milujeme tím způsobem, že děláme jakýsi výměnný obchod s láskou. Milujeme jen toho, kdo miluje nás. A pomáháme jen tomu, kdo nám to vrátí a je ochoten nám také pomoci.

Mezi tyto lásky patří většinou i láska milenecká (budu tě milovat jen tehdy, když ty mě budeš také milovat a dám ti rozkoš jen tehdy, když mě ji dáš také) a dále láska mezi přáteli (pomohu ti, ale jen když i ty pomůžeš mě). Touto sobeckou láskou je tedy láska ke všem bližním, která má sobecký (zištný) charakter (mám vás, lidé, rád, ale jen když toho ode mě moc nechcete a máte mě také rádi).

Dále bychom mohli vyjmenovat pět hlavních druhů této lásky k lidem:

1) láska ke všem lidem

Jsou lidé, kteří mají rádi lidi. A to je láska k lidem. Takoví lidé vlastně milují lidskou část Centrální Duše Kosmické a tím někdy zároveň i sami sebe (to v případě, když mají lidé jako celek učinit dotyčnou duši šťastnou = pokud má přidělený dobrý život, ve kterém jí ostatní lidé nemají ubližovat a má s nimi mít převážně jen dobré vztahy, díky čemuž z nich má podvědomě dobrý pocit a proto je má vlastně svým způsobem i ráda).

2) láska k rodičům

Láska k rodičům je vlastní mláďatům zvířat i dětem. Rodiče představují spojení mezi duchovním a hmotným světem. Duše přichází z duchovního světa a rodiče jsou ti, skrze které získá tělo, ve kterém bude moci žít.

Na lásku k rodičům má důležitý vliv sebeláska dítěte. Když jeho duše podvědomě ví, že jí rodiče mají v jejím životě (výrazně) pomoci, zpravidla je má ráda a to zejména v případě, je-li s nimi energeticky kompatibilní. Ale tím vlastně miluje své vlastní životní štěstí - sebe.

3) láska k dětem

Tato láska se týká především lásky k dětem jako ke svým potomkům (počínaje tím, kdy tělo budoucí matky do jisté míry obývají dvě duše). Je to láska, kdy ze sebe jedna bytost (matka) vydává mnoho z toho, co má, aby umožnila dostat se na svět jiné blízké příbuzné duši (svému dítěti).

Obecně vzato, láska ke všem dětem je především láskou k té části lidských duší, kterou lidé prožívají ve svém dětství a rovněž tak láskou k duchovnímu světu, jehož energii v sobě děti ukrývají ve větší míře, než dospělí lidé, ze kterých již relativně vyprchala.

4) láska milenecká

Při lásce mezi dvěma milenci se vytváří velmi silná energie, neboť se v tomto případě spojují dva protiklady v jeden bezpohlavní princip. Milenci spolu touží splynout a naleznou utišení jen v pohlavním spojení. Milenecká láska je snaha o vstoupení do původního dokonalého stavu, kdy byly obě duše (mužská a ženská) spojeny v duši jednu, bezpohlavní a dokonalou. U nižších druhů duševní příbuznosti se jedná o udržení příbuznosti mezi dušemi, které jsou sice také pohlavně příbuzné, ale pocházejí z jiných bezpohlavních duší. Jde tedy o udržení příbuznosti různých bezpohlavních duší. Nejvyšší intenzity nabývá milenecká láska v případě, že je prožívána dvěma sesterskými dušemi.

5) láska přátelská

Tato láska je nižší intenzity než láska milenecká, ale někdy mívá delší trvání.

Přátelé si mohou být více duševně podobní než milenci a proto mezi nimi není sexuální přitažlivost. Mají pro sebe především vzájemné porozumění a pomáhají si.

Blízkost přítele přináší kladné pocity, avšak nikoli sexuálního charakteru. Jedná se o radost ze setkání s blízkou osobou, o vzájemnou pozitivní transformaci energie lásky, která se přímo netýká přední spodní části lidské duše, jak tomu bývá mezi heterosexuálními milenci, ale převážně střední a vyšší části, která si vyměňuje pozitivní energii prostřednictvím vzájemných zážitků a pocitů.

4. láska k požitkům a rozkoším

Ve skutečnosti je do značné míry láskou k sobě. Dotyčný člověk miluje sám sebe šťastného a chce si dopřát požitky a rozkoše. Tato láska má mnoho podob. Lidé, kteří ji prožívají, usilují o navození situace nebo stavu, který jim přináší kladné emoce a který milují.

Jedním z nejčastějších projevů této lásky je láska k požitkům vznikajícím z konzumování jídla. Mnoho lidí se neúměrně přejídá, konzumují pokrmy, které mají výraznou chuť a jsou dráždivé. Zvýšeným požíváním chutné potrawy si někteří lidé vynahrazují nedostatek kladných emocí lásky, která jim v životě chybí.

Další formou této lásky bývá láska k moci. Lidé, které si tato láska podmanila, mají pocity rozkoše, když mají moc, například když zastávají vysoké postavení jako soudci nebo politici. Rádi se chlubí svým vysokým postavením a kladné emoce jim přináší pocit, že o ostatních lidech rozhodují a ti k nim zpravidla vzhlížejí s úctou a respektem. Kdo jednou propadne lásce k moci, zpravidla chce stále větší a větší moc, což se projevuje negativním zatížením jeho duše špatnou Karmou a pokažením charakteru dotyčné osoby.

Co je lidstvo lidstvem, vyskytuje se u mnoha lidí láska k penězům a materiálnímu bohatství. Lidé, milující peníze a majetek, prožívají kladné a příjemné pocity, když mají více peněz a materiálního bohatství, než většina ostatních lidí. I přílišná honba za penězi bývá realizována na úkor charakteru a také vede k zatížení duše špatnou Karmou.

Jak u lásky k moci tak u lásky k bohatství jde o žití na úkor druhých, někdy i o absorbování energie jejich závidí, nenávisti, či naopak obdivu a úcty ve svůj prospěch.

Dalším projevem lásky k požitkům a rozkoším bývá láska k příjemné a milované činnosti, ať již se jedná o sport, o turistiku, o sběratelskou vášně a tak dále. Tato láska má mnoho projevů a patří do ní jakákoliv činnost, která přináší člověku jí provozujícímu kladné a příjemné pocity (sebe)lásky.

Existují lidé, kteří milují situace, ve kterých mohou pomoci ostatním lidem či živým tvorům (láska ke konání dobra). Vědomí, že udělali někomu radost a vykonali dobrý skutek, jim přináší kladné emoce lásky, ovšem jen pokud to nedělají proto, aby si toho ostatní lidé všimli a říkali o nich, jací jsou hodní. V takovém případě absorbují energii z těchto lidí, což jim přináší pozitivní pocity.

Stejně tak ale mohou být kladné emoce lásky vyvolány u některých lidí tím, že jinému člověku nebo zvířeti ublíží (láska k násilí). Například boxer, který svému soupeři přerazí nos a vyhraje zápas, má kladné emoce z pocitu vítězství a ze své dravé a hrubé síly. Na druhé straně třeba ví, že tím stoupla jeho cena v očích milovaného děvčete a tak jeho vítězství spojuje agresivitu k soupeři s láskou k tomu děvčeti. Jak je všeobecně známo, násilí může vyvolávat velmi intenzivní emoce rozkoše a to z mnoha důvodů. Například řada lidí dosáhne výrazných, pro ně pozitivních emocí, při pohledu na mučení někoho druhého. A jedním z důvodů jejich pozitivních emocí je podvědomá znalost skutečnosti, že mučený člověk trpí místo nich. Mnoho lidských duší bylo v minulosti mučeno a nyní již nejsou, a pohled na mučení někoho jiného v nich vyvolá rozkoš mimo mnohé jiné i proto, že když mu přihlížejí, tak vyhráli nad svou dávnou bolestnou minulostí – už je jim dobře a druhý je teď mučen místo nich. Kdesi hluboko v našem podvědomí víme, že trpět se musí a že když výrazně trpí někdo jiný, my budeme moci trpět méně.

5. láska ke zvířatům

Tato láska bývá většinou nižší intenzity než láska k lidem a v podstatě se jedná o lásku ke zvířecí části Centrální Kosmické Duše. Při této lásce nedochází k sexuálnímu styku a chybí jí sexuální přitažlivost (nebereme-li v úvahu zoofilii, která je velmi vzácná). Jedná se spíše o lásku přátelskou, prožívanou se zvířetem.

6. láska k sobě

Je přirozené, že se má každý člověk určitým způsobem rád, ať již více, nebo méně. Láska k sobě je nutnou výbavou duše, kterou si s sebou přináší do života. Ve své podstatě se jedná o snahu cítit se dobře = být tady na Zemi tak trochu jako v nebi a neprožívat negativní energii.

Avšak u koho láska k sobě překročí rozumné hranice a při které člověk jí prožívající hledí již jen na sebe a na zajištění svého pohodlí (a zároveň jsou mu ostatní lidé lhostejní), u toho se tato láska přeměňuje v těžký egoismus. Naopak u člověka, který se miluje příliš málo a sám sebe nemá rád, vede tento stav ke zdravotním poruchám nebo si člověk nedostatečnou péčí o sebe přivodí různé problémy.

Člověk se má milovat, má se mít rád, ale jen do určité míry. Zdravým, harmonickým způsobem. Neměl by zapomínat na lásku k ostatním lidem a ostatním živým tvorům.

7. láska k životu

Tato láska je vlastní všem živým tvorům a je hluboce zakódována v každém z nás. Přestává působit jen v případě, kdy je utrpení člověka tak velké, že ho už život omrzl a nechce dále žít.

Každá duše má ve svém hmotném životě nějaký úkol, který musí splnit (k jeho splnění je vedena Osudovými silami). K tomu, aby tento úkol splnila, musí být živá a proto je do jejího podvědomí vložena láska k životu.

Tato láska k životu je ve skutečnosti láskou k pozitivitám lidského žití, tedy láskou k láskám, které člověk za svého života může prožít. Do značné míry se projevuje pudem sebezáchovy, kdy se člověk automaticky snaží uniknout nebezpečí, které by ohrozilo jeho život a v případě ohrožení svého života jedná pudově.

Ovšem pud sebezáchovy a láska k životu mohou také vycházet z podstaty, že dotyčný člověk miluje svůj život prostě jen proto, že je přesvědčen, že jeho smrtí vše končí a že již nikdy nebude moci znovu žít (ateisté).

8. láska ke smrti

Zní to paradoxně, ale někteří lidé milují smrt. V zásadě se jedná o lidi, kteří jsou hodně nemocní a velmi trpí, a proto se dívají na smrt jako na vysvobození z útrap života.

Mnoho duší, kterým se špatně žije a které vědí, že se po smrti a po životě plném utrpení znovu narodí a bude se jim žít lépe, milují smrt. Jedině smrt je totiž vysvobodí z jejich životního trápení a proto takoví lidé tuto svojí osvoboditelku velmi milují. Ve skutečnosti však milují své vlastní budoucí posmrtné štěstí, tedy lásku v duchovním světě a pak v dalších životech jejich duší.

SEXUÁLNÍ DEVIACE JAKO TRANSFORMACE SPECIFICKÉ ENERGIE LÁSKY

V každém normálním člověku je ukrytý malý, nevinný a neškodný kousek všech existujících sexuálních deviací. Tedy všechny sexuální deviace jsou obsaženy v každém z nás, ale u normálního člověka jen v tak malé míře, že se to v jeho životě nijak výrazněji neprojeví. Sexuální deviace jsou tedy v malé míře přirozeností a teprve až ve větší míře skutečnou poruchou. Ale i takováto porucha je přirozenou lidskou vlastností, vezmeme-li v úvahu všechny příčiny, které ji způsobují.

Podívejme se tedy nyní na takovou lidskou lásku, která se projevuje různými sexuálními výstřednostmi a úchylkami. Nezapomínejme, že láska má mnoho tváří a sexuální deviace se vyskytují u znatelné části populace. Mnoho oficiálních "odborníků" se snažilo odhalit příčinu jejich tak vysokého výskytu u lidí jakož i podstatu jejich vzniku, ale víceméně bezúspěšně.

Je zcela samozřejmé, že se na formaci sexuálních deviací podílejí astrologické vlivy v době narození dotyčné osoby společně s eventuální vadou jejího těla, která se může projevit nežádoucí změnou činnosti mozku a hlavních řídicích žláz lidského organismu, majících vliv na sexuální orientaci a tak dále. Rozhodujícím faktorem je ale Karma duše, která přímo souvisí s konkrétními sexuálními úchylkami dotyčné osoby.

Do těla, které má poškozený mužský nebo ženský princip nepříznivými konstelacemi planet v době narození a které má poškozené "sexuální geny", se zcela samozřejmě inkarnuje taková duše, s jejíž Karmou je příslušná fyzická predispozice dané sexuální orientace v souladu.

Kdo žil jako homosexuál nebo bisexuál ve svých minulých životech a má tak žít dál, narodí se kupříkladu s poškozenou Venuší (ženským principem) v Beranu a dalšími konstelacemi, které způsobují poruchu sexuální orientace a kterých je celá řada, a dále fyzicky zdědí příslušné bi- nebo homosexuální sklony třeba po svém pradědečkovi. Tedy Karma jeho duše byla skutečnou příčinou jejího vstupu do takto poškozeného, nebo chcete-li, sexuálně orientovaného těla.

Vyjmenujme si nyní základní sexuální deviace a podívejme se na ně jako na transformaci specifické energie lásky:

Bisexualita, tedy sexuální náklonnost k oběma pohlavím. Člověk, který má sexuální styk s oběma pohlavími, je energetickou jednotkou, ve které se spojuje naplněná touha po mužskosti i ženskosti a energie obou pohlaví zároveň. Duše těchto lidí bývají právě díky své bisexualitě prostředníky při hromadných mystických svatbách, neboť umožňují spojení jednotlivých oboupohlavních duší.

Exhibicionismus, tedy ukojování pohlavního pudu obnažováním se před jinými lidmi. Tato deviace transformuje sexuální energii povrchového šokového spojení s jinými lidmi. Dotyčný člověk se obnaží a ostatní lidé jsou tímto pohledem rozrušeni, ať již v pozitivním či negativním smyslu. Exhibicionista ukazuje jiným lidem své pohlaví a oni se na něj dívají a nevědomě si s ním vyměňují určitou povrchovou sexuální energii.

Fetišizmus, tedy erotické vzrušování se předmětem. U vyššího stupně fetišizmu však fetišistu vzrušuje jen fetiš, tedy například věc, kterou nějaká osoba používala, a ta osoba již nikoli. Jde o pouto k předmětu s přetrženým přímým poutem k osobě, která předmět používala.

Dotyčná osoba zanechala v předmětu své vibrace a tzv. "energetický otisk" a fetišista se napojuje na něj i na vibrace toho předmětu. Spojování lásky k lidem s láskou k předmětům je také transformací energie lásky, která má pro duchovní svět svůj význam, stejně jako všechno ostatní. V tomto případě se jedná o udržování duševní příbuznosti "živých" částí Centrální Kosmické Duše s jejími "neživými částmi", tedy příbuznosti lidských duší s duchy neživé hmoty.

Gerontofilie, tedy erotické vzrušování starými lidmi až koitus s nimi. Ve starých lidech již uhasl sexuální náboj, ale je v nich uchována sexuální energie, kterou za mlada načerpali, avšak již nejsou schopni ji aktivně prožít. Gerontofilie patří mezi **věkové sexuální deviace**, kterých je několik - počínaje touhou po styku s ještě nenarozenými dětmi, kdy se dotyčný deviant chce vědomě a násilně spojit s ještě nenarozeným dítětem, ale nevědomě se skrze něj spojuje i s duchovním světem, se kterým je duše embrya propojena a svým způsobem se spojuje i s duší jeho matky. Dále je to pedofilie (touha spojit se s dětmi) a touha po spojení (transformaci sexuální energie lásky) se starými lidmi.

V každém věku prožívá člověk jinou část své duše a transformace sexuální energie lásky (nebo setkání se s pozitivní či negativní sexuální zkušeností) v příslušném věku je v přímé spojitosti s transformací energie té části duše, která, zjednodušeně řečeno, danému věku vládne. Vše musí být spojeno se vším - mládí i stáří, zkaženost i nevinnost. A extrémní ve věkovém sexuálním zaměření pomáhají tuto soudržnost udržet.

Homosexualita, tedy sexuální náklonnost ke stejnému pohlaví. Homosexuální sklony u mužů pramení buď z toho, že se do jejich těla inkarnovala ženská duše, nebo že jejich duše prožila homosexuální lásku ve svých minulých životech a z toho důvodu se v ní tyto homosexuální sklony uchovaly. Totéž platí i v případě **lesbické lásky** u žen, kdy se do těla ženy vtělí mužská duše, nebo pokud je její duše ženská, ve svých minulých životech prožila sexuální lásku k ženě a tento sklon se v ní uchoval.

Pro spojování dvou opačných pohlavních principů při hromadných mystických svatbách jsou důležité čtyři druhy transformace energie lásky: Dvou opačných pohlaví (heterosexuální); jedinců, kteří mají styk s oběma pohlavími (bisexuálové); a lesbická láska mezi ženami a homosexuální láska mezi muži. Přirozený pohlavní styk mezi opačnými pohlavími jako hlavní výměna energie lásky musí převažovat u většiny lidí, ale tato energie musí být doplňována energií lásky bisexuální, lesbické a homosexuální.

Při hromadných mystických svatbách spolu bude splývat bezpočet duší. Nejprve splynou duše mužské s dušemi ženskými v bezpohlavní duše a ty pak také splynou s ostatními bezpohlavními dušemi. Tedy i mužský princip v nich splyne s mužským principem, který je částečně obsažen v ostatních bezpohlavních duších, stejně jako ženský princip v nich splyne s ženským principem, který je také částečně obsažen v ostatních bezpohlavních duších. A z toho důvodu existují bisexuálové, lesbičky a homosexuálové, kteří v sobě transformují různé variabilní odstíny sexuální energie lásky mezi oběma pohlavními principy, aby jejich duše umožnily hromadné mystické svatby.

Incest, tedy pohlavní styk s fyzicky příbuznými lidmi. Příbuzné duše se někdy mohou narodit do stejné nebo blízké příbuzné rodiny, aby spolu prožily výměnu energie sexuální lásky. Tato transformace se opírá nejen o duševní příbuznost, ale i o příbuznost fyzickou. Příbuzná hmota i příbuzné duše se spojí pro zvláštní formu prožití energie lásky.

Kandaulismus, tedy když někdo dosáhne vzrušení, ukáže-li svého nahého partnera jiným lidem. Taková osoba dává kus svého partnera i kus sebe sama, prostřednictvím svého nahého partnera, duším jiných lidí. Dělí se o něj s nimi. Pohled na jejího nahého partnera ostatní lidi vzruší a vyvolá u nich emoční vlnu energie, kterou si s nimi kandaulista vymění, respektive nasaje ji do sebe. I tento extrém pomáhá udržovat duševní příbuznost některých duší.

Masochismus, tedy dosáhnutí sexuálního vzrušení trýzněním jinou osobou nebo sebetrýzněním (automasochismus). Myslím si, že u mužů je čistý masochismus vzácností, protože mužské pohlaví je ve své podstatě agresivní a proto se spíše jedná o potlačené sadistické sklony (dočasně přeměněné v masochismus), které sadista nemůže realizovat, jestliže nemá masochistickou partnerku.

Jedním z důvodů pro masochismus je ten, že pokud duše žila více svých životů ve starších dobách například jako otrok, nebo byla bolestivě mučena a trestána, do jisté míry si na takový způsob života navykla a časem jí začal chybět (duše si "zvykla" na prožívání pocitů intenzivní bolesti a ponížení, způsobovaných jinými lidmi). Proto "vyžaduje" jejich občasné opětovné znovuprožití, i když většinou jen v malé míře: ve větší míře by to pro ní bylo příliš bolestivé, zatímco v menší míře to kompenzuje způsob transformace energie, na který byla zvyklá a navíc jí to přináší i rozkoš, protože v průběhu lehkého dobrovolného mučení, které může být kdykoli přerušeno, vítězí nad svojí minulostí – nad mučením, které bylo neúnosně intenzivní a které dotýčná duše musela prožívat až do konce. Takoví lidé tuto svoji potřebu realizují třeba návštěvou erotického salónu, kde si svoji roli otroka mohou sehrát, nebo si najdou dominantního partnera.

Při milování jsou k sobě lidé většinou něžní a vzájemným mazlením si způsobují rozkoš na různých místech těla, kterou chtějí mít. Jejich protikladem jsou lidé, kteří si vzájemným ubližováním způsobují na různých místech těla bolest, kterou mít nechťejí. A masochismus zahrnuje jednu polovinu z každého z těchto dvou stavů: je mu způsobována bolest, kterou mít chce.

Masochismus je spolu se sadismem transformací té energie lásky, která spojuje rozkoš s bolestí, tedy dva hlavní emocionální protiklady, ve stejné chvíli oba najednou.

Myzofilie, tedy erotické vzrušení odpornými věcmi, například výkaly a močí. Tato sexuální deviace se opírá o to, že výkaly jsou symbolem toho nejošklivějšího, co z lidí vychází. Jsou také symbolem našich největších slabin a skrytých nedostatků i chyb. Člověk, postižený touto sexuální deviací, touží po tom nejošklivějším, co je v nás.

My všichni jsme hodni lásky. Vše, co je v nás, lze pochopit i milovat. I to, co před ostatními lidmi s obavami skrýváme. Kdo dokáže milovat tak do hloubky, že miluje i to nejošklivější a kdo je přitahován tím, čeho se my všichni sami na sobě štítíme? Právě ten, kdo prožívá myzofilií.

Když se spolu lidské duše spojují v lidskou část Centrální Duše Kosmické, jejich energetický potenciál splyne a to včetně negativních "odpadových" energií. A jejich asimilaci zprostředkovávají právě ty duše, které prožívaly myzofilií.

Narcizmus, tedy erotická sebeláska. Odvozena od Narcise, který se prý zamiloval do svého obrazu ve vodě a láskou se utrápil. K tomu, aby se do sebe mohl zamilovat, musel se na sebe podívat očima své druhé poloviny - své sesterské duše, tedy očima opačného pohlaví, nebo se musel zamilovat do kousku své sesterské duše v sobě. Oddělit se od ostatních a stát se samostatnou jednotkou zevnitř i dovnitř proudící energie lásky - absolutní erotické sebelásky. Upevnit v sobě svůj potenciál lásky a znásobit ho, aniž by ho ztrácel a aniž by si ho vyměňoval s ostatními lidmi. Takovéto výjimečné duše kompenzují v lidské části Centrální Kosmické Duše nízkou erotickou přitažlivost, kterou k sobě mají jiné duše.

Nekrofilie, tedy erotické vzrušování se mrtvolami až pohlavní styk s nimi. Bezprostředně po smrti duše tělo opouští, ale v průběhu styku se na mrtvolu i na nekrofila může napojit nějaký duch. Nekrofilie tak vlastně může být jedním ze způsobů transformace sexuální energie s nečistým duchem, který je na nekrofila a popřípadě i na mrtvolu napojen, v kombinaci s napojením nekrofila na energetický otisk zemřelého v mrtvole a touhou mít nad ním absolutní sexuální převahu.

Obcování s duchy, tedy pohlavní styk s démony, duchy nebo démonickými humanoidními dušemi.

Jsou duchové, kteří se zhmotňují a sexuálně obtěžují lidi. Transformace sexuální energie mezi člověkem a duchem však není plnohodnotná. Duch prožívá pohlavní styk na nízké úrovni, kdežto člověk na úrovni vysoké. Duch saje prostřednictvím pohlavního styku energií z dotyčného člověka, ale sám mu ji předává jen velmi málo a ještě k tomu spíše negativní.

Mezi onanií a pohlavním stykem s duchy je velký rozdíl. Při normální onanii sní člověk o styku s jiným člověkem, na kterého myslí, ale při pohlavním styku s duchem člověk vydává sexuální energii směrem k duchovi, se kterým má pohlavní styk.

Duchové musí někdy přenést lidskou sexuální energii do světa mrtvých a lidé někdy musí přenést sexuální energii ze světa mrtvých do světa lidí, aby se udržela příbuznost těchto dvou světů. A proto existuje obcování s duchy.

Pedofilie, tedy erotický vztah k dětem, někdy i pohlavní styk s nimi.

V dětech není probuzena pohlavní síla a jsou tedy v tomto směru nevinné. Pohlaví, ať mužské či ženské, zpravidla znamená jednostrannost. Vyzařuje i přijímá svoji specifickou pohlavní energii, kdežto děti tuto pohlavní energii nijak výrazně nevyzařují ani nepřijímají, neboť v nich ještě není probuzená.

Je známé, že děti mají určitý cit, který se v dospělosti do značné míry vytrácí, protože v dětech je oproti dospělým lidem větší množství energie z duchovního světa, obzvláště jsou-li velmi malé. Pedofil podvědomě touží získat od duše jiného člověka to, co je v něm, jako v malém dítěti, čisté a neporušené. Napojit se skrze dítě na lásku duchovního světa, na lásku, která je bez sexuálního náboje, bez sexuální smyslnosti a zkaženosti dospělých lidí a nasát do sebe nesexualitu a nevinnost dítěte, a jemu naopak předčasně předat smyslnost a zkaženost.

Ale ještě je zde jeden důvod. Jsou duše, které umírají v dětském věku, aniž by v sobě ve svých hmotných životech probudily pohlavní sílu. A musí být jiné duše, které se s nimi snaží transformovat sexuální energii. Při hromadných mystických svatbách budou duše, které žily jako pedofilové, spojovacím článkem mezi dušemi, které umíraly jako děti a těmi ostatními.

Potamofilie, tedy sexuální vzrušení jiným objektem než člověkem. Například orgasmus ženy při dotyku vodní hladiny řeky (láska k řece) a podobně.

Je známé, že vše souvisí se vším a vše ke všemu patří. Vše je se vším příbuzné a jednotlivé části Centrální Kosmické Duše, v daném případě duchové vodních živlů a vodních bytostí, jsou také vzdáleně příbuzní s lidmi a také s nimi musí mít určité, byť jen minimální množství společné sexuální energie. A

tohle pravidlo platí i pro příbuznost se všemi ostatními částmi Centrální Kosmické Duše. Proto se stává, že někoho sexuálně přitahuje a vzrušuje to, co zdánlivě nesouvisí s lidmi - rostliny, kameny, hvězdy a tak dále.

Duše lidí, kteří prožívají tuto "nelidskou" sexuální energii, budou při hromadných mystických svatbách sloužit jako energetické spojky při splývání různých, odlišných částí Centrální Kosmické Duše.

Sadizmus, tedy dosáhnutí sexuálního vzrušení trýzněním někoho jiného. V extrémních případech se jedná o umučení a zabití oběti. Většinou tomu bývá tak, že sadista prožívá rozkoš s vědomím, že jeho oběť prožívá bolest, a jeho oběť prožívá bolest s vědomím, že sadista prožívá rozkoš.

Za normálních okolností je sexuální rozkoš spojena s láskou k druhému a snahou, aby tuto rozkoš a lásku prožíval také. Sadizmus je naopak protikladem tohoto principu. Avšak i tento protiklad musí v jisté minimální míře existovat, aby umožnil existenci svého vlastního protikladu – oboustranně pozitivní transformace sexuální energie.

Sadomasochizmus, tedy sexuální vzrušení jak zakoušením bolesti, tak jejím působením někomu jinému. Sadomasochizmus se prý vyskytuje častěji, než čistý sadizmus nebo čistý masochizmus.

Sadomasochistické sklony vypovídají o zvláštním stavu duše. O podivné disharmonii v osobnosti takového člověka a o jeho proměnlivých a rozporuplných vnitřních postojích k dobru a zlu. V některých případech může být tento stav příčinou získání zvláštního citu - chápání protikladů.

Při sadomasochistických prožitcích lze spojit a prožít protikladné energie a dostat se do neutrálního i všeobsahujícího pocitu mezi nimi. Na radosti a zklamání, štěstí a neštěstí, na rozkoši i bolesti, je založen celý náš život. Sadomasochizmus v sobě spojuje tyto protiklady ve stejnou chvíli do intenzivní transformace energie lásky, avšak zároveň i energie utrpení. Sadomasochista je ve stejnou chvíli šťastný i nešťastný, prožívá rozkoš i bolest.

Sadomasochizmus, je-li prožíván v rozumné míře, může mít pozitivní vliv na lidskou lásku. Mezi lidmi je mírnou a rozšířenou formou sadomasochizmu tzv. **spanking***. Je známé, že se na hýždích nacházejí erotogenní zóny. Švihání rákoskou či metlou, pochopitelně jen lehké, spojené se vzájemným mazlením milenců, může tyto erotogenní zóny stimulovat a docílit tak vyššího sexuálního vzrušení a následné intenzivnější rozkoše ze soulože. Zajímavé je, že se ve středověku, mnohdy i úspěšně, používalo mrskání přes zadek i k léčbě neplodnosti žen.

Faktem je, že jistá malá míra násilí k sexu patří, jak můžeme vidět i v říši zvířat. Například při páření lvů kouše lev lvici do krku a to mnohdy i bolestivě. Kdyby byl sex prožíván jen něžně a bez jisté minimální míry násilí, které mužskému pohlaví umožní projevit jeho fyzickou nadřazenost a ženskému jeho fyzickou submisivnost, asi by nedal některým lidem to, co od něj podvědomě očekávají.

I masochisté, sadisté a sadomasochisté musejí existovat, aby umožnili hromadné mystické svatby, kde spolu splývají různé protikladné energie, v daném případě sexuální rozkoš spojená se sexuální bolestí.

*[Jedna zajímavá úvaha o spankingu žen a ženských zadcích:

Jak říká toto přísloví: „Každá hezká žena potřebuje spanking ke stimulaci jejích erotogenních zón, k probuzení hlubších pocitů, ke zlepšení její plodnosti, k tomu aby přestala být chladná a více cítila, aby hlouběji milovala...“ Jiné přísloví říká, že: „Ženy si příliš neuvědomují svůj zadek, až dokud přes něj nejsou švihány.“

Kdysi jsem mluvil s jedním moudrým mužem o tom, jak ženy cítí a vnímají svůj zadek, a on náhle o jedné z nich řekl: „Ona neví, že ho má.“ Hovořil o vlivu doteků a slov muže na ženu a vysvětlil, že on je příčinou vzestupu jejích pocitů vůči jejímu zadku, když se ho dotýká, hovoří o něm atd. Ale samotná žena na svůj zadek příliš mnoho nemyslí, až dokud nezapůsobí vliv muže.

Na každý pád však doporučuji všem dvojicím, které chtějí provozovat ženský spanking, aby navštívily právníka a udělaly tam dohodu, aby byl právně zajištěn muž, kdyby ho jeho přítelkyně či žena později žalovala, že jí způsobil bolest šviháním jejího zadku. Některé dívky a ženy mívají provokativní řeči o spankingu, ale když dostanou pár ostřejších švihanců metlou nebo rákoskou, snadno mohou začít křičet a brečet a pak se pokusit dostat muže, který je sešvihal, do vězení, přestože ho o to prosily nebo se alespoň tvářily, že to tolerují. Proto před spankingem prosím zajděte, muži, k právníkovi, a nechte jí podepsat dokument, kde bude napsáno, že to bude bolet, a ona si to tak přeje a souhlasí s tím.]

Transvestizmus, tedy erotické vzrušení z ustrojení se do šatů osoby opačného pohlaví, též touha převzít a prožít roli opačného pohlaví, tedy touha transformovat opačný sexuální náboj než ten, který je fyzicky daný.

Fyzické tělo prožívá jedno pohlaví, avšak vědomí člověka prožívá pohlaví druhé. Tedy fyzické vibrace těla jsou například mužské, ale transvestita prožívá ženskost. Opačně laděná mysl, než jaké je fyzické pohlaví, transformuje zvláštní formu spojování i odpuzování energie dvou pohlavních principů v jedné duši. I toho je zapotřebí pro mystické svatby.

Voyeurství, tedy ukájení se pohledem na koitus a situace, kdy chtějí být lidé sami a nikým neviděni. Voyeurista poznává lidi v jejich soukromí, kdy jednájí bez přetvářky. Jde svými pocity do těch lidí a oni se mu otevírají, bez přetvářek a kamufláží. Tato úchylka transformuje nasávání malého množství odhalené a nechráněné povrchové intimní či sexuální energie z jiných lidí a uchovávání této energie ve voyeuristovi. I tohle slouží mystickým svatbám.

Zoofilie, tedy pohlavní a erotická náklonnost ke zvířatům. Je tomu podobně jako u potamofilie. Také se jedná o transformaci sexuální energie s dušemi z odlišných částí Centrální Duše Kosmické, než je část lidská, tedy v daném případě získávání společné sexuální energie lásky a udržování příbuznosti mezi dušemi lidskými a dušemi zvířecími.

Závěrem vyplývá, že všechny sexuální deviace slouží k transformaci specifické energie lásky a k uchování duševní příbuznosti různých duší a rozdílných částí Centrální Duše Kosmické.

Z výše uvedených důvodů proto chápeme lidi s odlišným sexuálním zaměřením, než jaké máme my. Za své sexuální zaměření ve své podstatě tito lidé nemohou a třeba jim umožňuje prožít to, co my, ostatní lidé, prožít nemůžeme. A navíc, tito lidé jednou umožní "splynutí všeho se vším" - nádherné mystické svatby.

Všechny sexuální deviace ve skutečnosti transformují specifickou energii lásky, kterou potřebuje celý VšeOrganismus. Z našeho lidského pohledu jsou tedy sexuální deviace skutečnými deviacemi, ale z pohledu duchovního se jedná o naprosto přirozenou a dokonce i nutnou věc.

DALŠÍ EXTRÉMY V LÁSCĚ

Ještě si něco povězte o několika dalších extrémech, kterými jsou skupinový sex, nadměrná promiskuita, panictví, normální a anální sex, absence pohlavního pudu, znásilnění, a zvrácené rozložení prvků mužskosti a ženskosti při zachování normální sexuální orientace partnerů.

Skupinový sex je transformací energie lásky obou pohlavních principů u více duší najednou. Při hromadných mystických svatbách se také spojuje velký počet mužských i ženských duší (nejprve párů, posléze bezpohlavních duší), které musí mít dostatečné množství společné energie sexuální lásky. To získají tak, že se některé z nich ve svých hmotných životech fyzicky hromadně milují, přičemž energie sexuální lásky proudí (nejintenzivněji mezi dvěma milenci – párem, avšak méně intenzivně i) mezi všemi zúčastněnými páry najednou. Skupinový sex je tedy jakýmsi ožíváním společné energie lásky a duševní příbuznosti většího počtu duší obou pohlaví.

Promiskuita je potřebou vyměnit si sexuální energii lásky s velkým počtem jiných lidí, respektive duší. Člověk, který měl stovky, třeba i tisíce sexuálních partnerů, předává skrze sebe sexuální energii jejich duší těm ostatním. Duše těchto promiskuitních lidí budou fungovat jako dodavatelé energie lásky a duševní příbuznosti při hromadných mystických svatbách. Takoví lidé udržují příbuznost tisíců duší a jejich promiskuita je tedy právě proto jejich Osudem, za který nemohou.

Panictví je opakem promiskuity. Kdo je panic, přímým způsobem si nevyměňuje sexuální energii lásky s jinými dušemi a je od nich v jistém slova smyslu dočasně oddělen. Někteří panicové jsou určeni k získání velkého duchovního zasvěcení nebo zvláštním životním úkolům, ale většina z nich má prostě prožívat **platonickou lásku**, tedy tu energii lásky, která touží po spojení, kterého se jí nedostává.

Normální sex je přirozenou transformací sexuální energie lásky. Přední střední dráha (Tu-mo), hlavní energetická dráha lidského těla, je spojena s pohlavními orgány a na ní je přímým způsobem napojena přední spodní část lidské duše. Ta zprostředkovává intenzivní, hlavní a nejpřirozenější výměnu sexuální energie lásky s partnerem opačného pohlaví, prožitou normálním pohlavním stykem prostřednictvím pohlavních orgánů. Většina lásek podléhá tomuto nejběžnějšímu a nejpřirozenějšímu sexuálnímu spojení, které musí u lidí jako celku kvantitativně převažovat nad ostatními druhy sexu i nad všemi deviacemi.

Anální sex se opírá o druhé hlavní energetické centrum organismu, Zadní střední dráhu (Žen-mo). Ta je spojena se zadní spodní částí lidské duše a s análním otvorem. I prostřednictvím análního sexuálního styku si mohou dvě duše částečně předat společnou sexuální energii a duševní příbuznost, avšak méně hodnotným způsobem, než při normálním sexu.

Absence pohlavního pudu či touhy po pohlavním styku. Je jisté, velmi malé procento lidí, kteří mají málo výrazný pohlavní pud nebo jim téměř chybí, tedy víceméně nemají potřebu pohlavního spojení a výměny sexuální energie s jinými dušemi prostřednictvím pohlavního styku (buď citový chlad, nízká intenzita emocí a nižší potřeba výměny energie lásky, nebo jiné rozložení energie lásky oproti normálním lidem, prostě jiný způsob její transformace).

Jedná se o neschopnost (těž strach z) výměny energie lásky tou přední spodní částí duše, jež je spojena s pohlavními orgány (podvědomá obava z této výměny energie a ze vzrušení je pro některé sexuálně zablokované lidi těžkou stresovou situací až stavem ohrožení).

Někteří lidé, kterým chybí pohlavní pud nebo je jen minimální, mohou díky tomu v klidu žít a nejsou vyčerpáváni ani sexuální touhou po jiné osobě, ani strachem z nevěry. Někdy se u těchto lidí - převážně jsou to ženy - objevuje také strach z citové i fyzické závislosti na jiném člověku. Také strach z toho, že by se musely někomu "otevřít" a dát se mu poznat na svých nejzranitelnějších místech (těž neschopnost odevzdat se jinému člověku).

Občas se někteří takoví lidé nutí do navázání známosti a pohlavního styku jen proto, aby sami sobě a svému okolí dokázali, že jsou normální (nejčastějším příkladem jsou citově chladné ženy, které předstírají rozkoš při souloži).

Znásilnění některé (mezilidské, milenecké) vztahy zhoršuje, jiné zlepšuje. Dokáže jak zranit druhého, tak v něm probudit lásku. Většinou je pro znásilňovanou osobu zlem, méně často lékem (buď u některých chladných žen, které nešlo k souloži přimět jinak než násilím a kdy byly znásilněny tím, koho měly rády, nebo u žen, které znásilněny být chtějí).

Kdo znásilňuje, ten má potřebu výměny sexuální energie a spojení s osobou, kterou znásilňuje. Znásilňovaná osoba však většinou prožívá strach a nepříjemné pocity a zpravidla má blokový tok pozitivní energie z té části duše, která je spojena s jejím pohlavím (místo toho tato část duše zpravidla prožívá negativní energii).

Být k pohlavnímu styku donucen je protikladem jeho dobrovolného prožití a umožňuje jeho existenci.

Zvrácené rozložení mužskosti a ženskosti dvou partnerů opačného pohlaví, vedoucí k záměně mužské a ženské role v jejich společném životě, avšak při zachování normálního heterosexuálního vztahu mezi nimi.

Když se žena chová jako muž a je hrubá a muži nadřazená, a když je zároveň muž submisivní a bážlivý a ženě podřízený, jejich vztah prožívá v běžném životě záměnu mužské a ženské role. Avšak v životě sexuálním mohou být jejich role normální a bez poruchy sexuální orientace.

V přírodě jsou samci většinou nadřazení nad samicemi, ale v období páření cena samic stoupá. U některých živých tvorů je sice samice nadřazena samci a je i větší a silnější, ale to jsou jen výjimky, potvrzující pravidlo, že muž je silnější než žena a ženě nadřazený.

Protože je v každém protikladu prvek jeho protikladu, musí být v mužskosti i ženskost a v ženskosti i mužskost. V každém protikladu musí být onen prvek jeho protikladu zastoupen v určitém konkrétním množství. Všude, kde jsou živí tvorové, musí být určité, byť malé, množství jedinců, kteří mají rysy opačného pohlaví. Kde jsou samice hrubé a silné, a samci slabí a poddajní. A to v daném případě při zachování jejich normální heterosexuální orientace.

Tento extrém tedy transformuje přirozenou a normální sexuální energii lásky, tedy zdravé prožití Yin a Yang v sexuální oblasti, spolu s obráceným prožitím Yin a Yang v oblasti nesexuální.

SKRZE NENÁVIST K LÁSCE

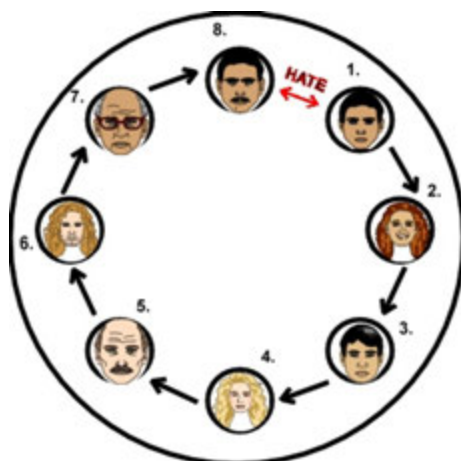
Jak víme, v každé lásce je kousek nenávisti a v každé nenávisti je kousek lásky. Určitý minimální prvek lásky je tedy i v každém zlém počínání, ke kterému vedla nenávist, tento prvek lásky obsahující.

Kdybychom pozorovali dva psy, kteří se rvou o vůdčí postavení, mohlo by se nám zdát, že jsou oba ti psi zlí a že se chtějí rvát jen proto, aby ublížili jeden druhému. A přesto je toto jejich agresivní chování motivováno kromě touhy vybit agresivitu a dominovat také podvědomou touhou po lásce, tedy láskou. Každý z těch psů chce získat vůdčí postavení třeba proto, aby si vydobyl přednostní právo jako první jít uvítat svého pána a být od něj pohlazen dříve než druhý pes. Je v něm podvědomá informace o tom, že jako dominující pes bude moci prožít více lásky a to včetně lepší potravy a krytí fen, od kterých odežene slabšího psa a bude to vše mít místo něj. Také ve smečce vlků si chce vlk vydobýt vůdčí postavení třeba proto, aby měl přednostní právo na lepší kus kořisti (aby se lépe najedl a díky tomu se i lépe cítil) a aby si mohl jako první z vlků vybrat vhodnou vlčici a prožít s ní lásku. A podobným způsobem to funguje i u lidí, i když dnes převážně ve finanční oblasti – prostě mít více toho dobrého, než ti druzí.

Láska je za vším, tedy v daném případě i za tímto zdánlivě jen zlým zápasem dvou psů či vlků. To samé pravidlo platí i u všeho ostatního.

Příklad:

John a Walter se nenávidí - ale pozor - John a Walter se také milují a vůbec o tom nevědí!



1. Walter miluje svoji sestřenicí Laaru
2. Laara miluje svého bratra Jacka
3. Jack miluje svoji dívku Shanendoah
4. Shanendoah miluje svého otce Mikeho
5. Mike miluje svého kolegu Adriana
6. Adrian má rád svého učitele Charlese
7. Charles miluje svého syna Johna
8. A konečně John nenávidí Waltera.

Pravdou je, že se John a Walter nenávidí, ale zároveň se také milují, aniž o tom vědí, a to skrze Laaru, Jacka, Shanendoah, Mikeho, Adriana a Charlese! Každý miluje každého, ale často jen v nejhlubším podvědomí a/nebo velkou oklikou!

Podívejme se nyní na několik dalších příkladů nenávisti a povězte si, jakým způsobem může negativní energie nenávisti prospívat lásce. Vysvětlení se nabízí, stejně jako u všeho ostatního, v nauce o vyváženosti protikladných energií, působících ve VšeOrganizmu.

Nenávist k rodičům: Díky tomu, že někdo prožívá negativní energii nenávisti ke svým rodičům, někdo jiný, protiklad takového člověka, transformuje energii opačnou, pozitivní, a své rodiče miluje.

Nenávist k dětem: Díky tomu, že někdo prožívá negativní energii nenávisti k dětem, někdo jiný, protiklad takového člověka, transformuje energii opačnou, pozitivní, a děti miluje.

Nenávist (závist) ke zdravým lidem: Díky tomu, že někdo nemocný prožívá negativní energii nenávisti a závisti ke zdravým lidem, někdo jiný, protiklad takového člověka, transformuje energii opačnou, pozitivní, a jiné zdravé lidi má rád a jejich zdraví jim přeje.

Nenávist k partnerovi: Díky tomu, že jeden člověk nenávidí svého partnera, může někdo jiný, protiklad takového člověka, svého partnera milovat.

Nenávist k Bohu: Díky tomu, že jeden člověk nenávidí Boha, může někdo jiný, protiklad takového člověka, Boha milovat. Kromě toho lidské duše podvědomě milují Boha tak mnoho, že si od této jejich lásky k němu musí občas odpočinout a v některých svých hmotných životech proto musí Boha nemilovat, popřípadě jej i nějaký čas nenávidět.

Když si duše předají velké množství pozitivní energie lásky, mohou na čas propadnout ve vzájemnou nelibost až nenávist, díky níž se v jejich duších dobíjí a regeneruje jejich duševní zdroj energie vzájemné lásky. Ale jakmile si duše jejich nenávistí odpočinou od prožívání lásky, opět se mohou krásně a vřele milovat, jako kdyby mezi nimi v jejich hmotných životech nikdy žádná nenávist nebyla.

Vezměme si příklad milenců, kteří se pohádají a prožijí okamžik vzájemné nenávisti. A o to více se pak díky jejich krátkodobé nenávisti milují, když jejich hádka skončí a nastane čas usmíření. Nenávistí si totiž odpočali od vzájemné lásky a tímto odpočinkem znovu nabrali sílu se opět intenzivně milovat.

Je pravdou, že nenávist je špatná a zlá. Ale věřte nebo ne, velkou oklikou lásce určitým způsobem nakonec přeje jen prospívá.

(Ježíš řekl dvě paradoxní a protikladné věci:

Lukáš, kapitola 10, verš 27:

„Milovati budeš Pána Boha svého ze všeho srdce svého, a ze vsí duše své, a ze vsí síly své, i ze vsí myslí své, a bližního svého jako sebe samého.“

Lukáš, kapitola 14, verš 26:

„Jde-li kdo ke mně, a nemá-li v nenávisti otce svého, i mateře, i ženy, i dětí, i bratří, i sester, ano i té duše své, nemůže býti mým učedníkem.“)

(Jeden zajímavý úryvek o souvislosti lásky s nenávistí, převzatý z "Proroctví Sibyl", kapitoly "Láska": *„Čím větší nenávist, tím větší láska... Běž, přemýšlej a po tisíci letech k jinému výsledku nedojdeš jen, že láska jest ve skutečnosti nenávistí a základem pudu sebezachování.“*)

Často se k lásce můžeme dostat právě prostřednictvím nenávisti. Musíme prožívat oba tyto protiklady. Jsou spolu dokonale propojené a jeden nemůže být bez toho druhého.

LÁSKA A NEMOC

Prožívání nejen emocí lásky, ale emocí jako takových vůbec, má velký vliv na lidské zdraví. Onemocnět lze totiž jak z lásky nadměrné, tak i z lásky nedostatečné intenzity.

Celý duchovní svět čerpá část energie pro svojí lásku z jejího protikladu, nenávisti. Prožitím nelásky a zdravotních problémů duše načerpá tolik energie, že jí to umožní prožít lásku v dalších vtěleních a v inkarnačních mezidobích, které může trávit v blaženosti v duchovních světech. Z toho důvodu jsou nemoci a utrpení do značné míry vedlejším a smysluplným produktem lásky.

Zdravotních problémů z nadměrné či nedostatečné lásky existuje celá řada. I často se vyskytující infarkt nebo kolísání krevního tlaku stejně jako poruchy imunity, bývají někdy podmíněny výkyvy v intenzitě prožívání lásky nebo jsou naopak jejich příčinou. Na druhé straně, zdravotní poruchy se často vyskytují v celkově nepříznivém životním údobí, ve kterém není ani láska ani zdraví.

Ve vztahu lásky a zdraví existují čtyři hlavní skupiny lidí: lidé mající lásku i zdraví, nemocní lidé mající lásku, zdraví lidé bez lásky a nemocní lidé bez lásky. Protože však prožívat šťastnou lásku do značné míry znamená i celkově se dobře cítit, většinou tedy šťastnou lásku najdeme tam, kde je i vcelku dobré zdraví.

Nedostatečná láska je buď nedostatečnou touhou po výměně energie lásky s příbuznými dušemi nebo touhou dostatečnou, ale zato neukojenou. Duše lidí s nedostatečnou intenzitou lásky buď transformují malé množství energie lásky, avšak někdy po dlouhou dobu, nebo musí prožívat relativní absenci transformace energie lásky. Pokud je někdo citově chladný a energii lásky ani nevydává ani nepřijímá, si zachovává podobnou hodnotu svého duševního zdroje energie lásky, jakou měl před narozením a téměř se nemění. Učí se být bez lásky. Energie takovéto duše bude při hromadných mystických svatbách použita jako okrajový duševní spoj, který má celkovou stabilní energii a chybějící energii lásky nasaje z ostatních duší, které jí mají více.

Nadměrná láska vede k neklidu, poruchám spánku, poruchám soustředění a k přetížení nervového systému nadměrnými energetickými výboji. Je nezdravá stejně jako láska nedostatečná, ale ke zdravotní poruše dojde opačným způsobem.

MEDITACE LÁSKY

Z lásky jste vzešli a do lásky se vracíte. Snažte se proto rozvíjet vaší schopnost milovat okolní svět. A můžete se o to pokusit třeba právě meditacemi lásky.

Meditace lásky mají mnoho podob a forem. Můžete začít jednoduchou meditací lásky a postupně ji více a více prohlubovat.

Jako příklad uvedu muže, který ve svém životě miloval pět žen. Tento muž si najde nějaké klidné místo, kde má dostatek soukromí a kde není nikým rušen. Pak si vzpomene na první z těch pěti žen a na svoji lásku k ní i na to, co spolu prožili. Tyto pocity si podrží v paměti. Pak si vzpomene na druhou z těch žen a na její lásku. Opět si tyto pocity zapamatuje společně se vzpomínkami na lásku k první milované ženě. A nakonec si vzpomene na svoji lásku ke třetí, čtvrté, páté ženě a také na to, co spolu prožili.

Pak jde v meditaci ještě hlouběji a představí si všech těch pět žen, které miloval, ve stejnou chvíli všechny najednou. Současně přitom živě vidí jejich tváře a vzpomíná na jejich lásku.

Pokud ten muž opravdu hluboce znovu prožije všech těchto pět svých lásek najednou, uvědomí si, že každá z nich je střípkem jeho vlastní ženské mozaiky lásky. A že konečnou podobu této mozaiky dává pouze všech těch pět žen dohromady.

Dále si k lásce těch pěti žen přidá ten muž ve své mysli postupně všechny další lásky, které kdy v životě prožil: lásku k rodičům, dětem, sourozencům, přátelům, zvířatům, k Bohu, krajinám, hvězdám, zkrátka a dobře všechny jeho lásky najednou. To je již náročné a jen málokdo to zvládne. Avšak pokud ano a dokáže-li skutečně spojit ve své mysli všechny jeho životní lásky ve stejnou chvíli dohromady v lásku jedinou, dozví se mimo jiné i to, že ve všech těch, které kdy miloval, se nachází kousek jeho samotného a že on sám by nebyl sám sebou, kdyby nebylo jeho lásky k nim všem a kdyby oni nebyli takoví, jací jsou. Také se tímto prožitkem dostane k představě pravé lásky a k duševnímu napojení na její zdroj. Ale může se dostat ještě dál. Tam, kde už není jen láska, ale kde je i všechno ostatní – celý VšeOrganismus.

Tuto meditaci lásky může samozřejmě dělat kdokoli - muž, žena, dítě, stařec. Zkrátka a dobře každý, kdo se chce nejen o své lásce dozvědět něco víc.

Faktem je, že v každém kousku čehokoli živého i mrtvého je světélko lásky, jsou na něj napojeny duchovní světy a z toho důvodu lze při meditaci lásky napojit vlastní mysl na tato světélka lásky, která jsou ve všem kolem nás.

Nejprve si představte světélko lásky třeba v kusu hlíny na zemi, pak v kusu kamene, pak třeba ve zvířatech a rostlinách, v každé buňce vašeho těla. Rozložte si ve vaší mysli to všechno na buňky a molekuly, a v nich spatřete zářit Světlo Lásky Univerzálního Boha a pokuste se s ním spojit.

Spojte ve své mysli lásku rostlin, ryb, hmyzu, lidí, bytostí žijících v mikrovesmírech i makrovesmírech - prostě spojte všechny existující lásky najednou v jednu jedinou a pravou lásku.

Protože je však tato nejhlubší meditace lásky velmi složitá, pro většinu lidí bude vhodnější praktikovat pouze jednodušší meditace lásky. Začátečnickům v této oblasti radím začít s nějakou jednoduchou meditací lásky, například ke stromu v lese.

Všimněme si, že když rychle procházíme lesem, nevnímáme příliš jednotlivé stromy. Ale když lesem jdeme pomalu a všimáme si jednotlivých stromů, nebo když dokonce na každý strom nahlížíme jako na individuální bytost, již z těch stromů máme jiný a hlubší pocit, než kdybychom kolem nich jen rychle a bez zájmu prošli. A také si detailněji všimneme jednotlivých větví i kůry.

Vědomé prožití určité konkrétní lásky, v daném případě lásky ke stromu, lze částečně prožívat a korigovat pomocí rozumu. Rozumem se rozhodneme k prožití lásky, avšak když jí začneme prožívat, náš rozum ustupuje do pozadí.

Člověk, který si chce navodit lásku ke stromu, se u nějakého zastaví a soustředí se na to, že ten strom miluje. Představí si uvnitř sebe i uvnitř toho stromu zářivé světlo lásky. A zároveň si představí, jak se to jeho světlo lásky k tomu stromu přibližuje a jak ho láskyplně objímá. Když je prožitek skutečně hluboký, strom může tuto lásku cítit a také opětovat, a tak dojde k láskyplnému objetí mezi člověkem a stromem.

Zkuste někdy prožít nějakou meditaci lásky. Budete překvapeni, že opravdu funguje a že se její pomocí můžete skutečně zdokonalit.

UMĚLÉ PROŽITÍ LÁSKY

Podívejme se nyní na umělé prožití lásky pomocí různých technických vymožeností. Mezi ně patří například umělý penis, umělá vagina, umělá panna, holografická simulace milence či milenky nebo jejich klon (v době, kdy je láska dvou lidí v největším rozkvětu, si jeden z nich schová potřebný "materiál" k tvorbě klona svého partnera pro případ, že by se v budoucnu pohádali a rozešli, a v tom klonu bude "uložena" pouze informace o vzájemné lásce a nikoli o špatném vztahu, který nastal až po odebrání "materiálu" k jeho naklonování) a podobně.

Holografické simulace jsou obvykle dělány na přání konkrétního člověka, který si je pro svoji potřebu nechal naprogramovat. Zhmotnělý hologram (nikoli pouze nehmotná obrazová projekce) nemá chyby jako člověk, chová se ideálně a dělá s vaším tělem ty sexuální praktiky, po kterých toužíte.

Ačkoli má hologram tu přednost, že je vám ve všem "po vůli", nelze s ním oboustranně transformovat energii lásky, protože není živý a nemá duši. Když se člověk miluje s člověkem, oboustranně a společně transformují energii lásky a přináší jim to rozkoš. A když se rozejdou, tak je to bolí a prožívají negativní energii. To je přirozený řád přírody.

Protože s hologramem nemůžete plně transformovat energii lásky, tak se jen uvolníte a prožíváte jakousi vyšší formu onanie, kdy místo obrázků a představ sexuálního objektu ho jasně vidíte i cítíte. Nemusíte se namáhat onanií či masturbací vašeho pohlavního ústrojí, protože tu vám provede zhmotnělý hologram.

Když s hologramem provozujete normální, heterosexuální soulož, tak je váš sexuální prožitek i orgasmus spojen se smyslovým vjemem hezkého partnera opačného pohlaví, tedy alespoň pokud má hologram takovou podobu, a z vás pramenící sexuální energie může být v jisté malé míře absorbována opačným pohlavním principem lidské části Centrální Duše Kosmické.

Jenže člověku, který má sexuální styk jen s hologramy, začne normální výměna energie lásky s jiným živým člověkem časem chybět, neboť hologram mu duševně nikdy nedá to, co jiný člověk. Jen fyzicky. Hologramy tedy používejte jen v případě nejvyšší nutnosti, když máte touhu po pohlavním styku, kterou již nezvládáte. Ale nepoužívejte je často, abyste si nenavykli na nezdravé, nepřirozené a jednostranné prožití energie lásky.

Je zde ale ještě jedna skutečnost, kterou byste také měli vědět. Někteří duchové se spojují s hologramy a "milují se" s lidmi jejich prostřednictvím. Stejně tak si může nějaký duch lehnout do tzv. "umělé panny" a obcovat tak s tím, kdo má s tou pannou pohlavní styk. Nebo se nějaký duch může spojit s umělým penisem či umělou vaginou a obcovat jejich prostřednictvím s tím, kdo s těmito pomůckami onanuje.

Pro vaši duši je téměř vždy lepší mít živého sexuálního partnera - skutečného člověka i s jeho chybami a i když není úplně podle vašich ideálních představ. Většinou je to lepší, než mít neživého milence - naprogramovaný počítačový hologram (výjimkou je pouze, je-li váš skutečný živý sexuální partner takového charakteru, že by vám soužití s ním uškodilo více než milování s hologramy).

Pokud jde o klony, je v nich zpravidla jiná duše a též jsou k nim přivtělení jiní duchové, než v klonovaném jedinci (a to i v případě, že ten je již po smrti), avšak mohou disponovat podobným typem energie, jaký měl on. Většinou poskytují svému "majiteli" nižší sexuální uspokojení než ten partner, ze kterého byli naklonováni, avšak výjimečně mu mohou poskytnout i uspokojení vyšší.

PROBLÉM CITOVÉ ZÁVISLOSTI

Jedním z hlavních životních problémů mnoha lidí je jejich závislost na někom druhém. Nejčastěji se jedná o závislost citovou, často též o závislost finanční.

Rád bych předeslal, že nadměrná závislost člověka na jiných lidech je pro něj většinou škodlivá a jen málokdy mu prospívá (jen jedná-li se o závislost na tom, kdo dotyčnému člověku v celkovém součtu více pomůže než uškodí).

Pokud je člověk citově či finančně závislý na nekompatibilních lidech, je pro něj nejlepším řešením odstěhovat se do jiných poměrů a přestat se s těmito lidmi, kteří mu skrze jeho závislost na nich škodí, stýkat. Jenže pokud je dotyčný člověk tak chudý, že z tohoto důvodu nemůže od těchto lidí utéci a musí dále setrvávat v jejich blízkosti, je předem odsouzen k celoživotnímu utrpení. Někteří lidé jsou dokonce tak energeticky vyčerpaní negativním prostředím, ve kterém se trvale nacházejí, že nemají sílu svojí životní situaci změnit ani v tom případě, když k tomu mají dostatek peněz. Pro tyto lidi je nejen vhodné, ale dokonce i nutné, aby se o změnu svého životního prostředí alespoň pokusili, i kdyby to mělo být vysloveně obtížné. Nemá totiž cenu zůstat v blízkosti nekompatibilních lidí a nečinně tak přihlížet vlastní zkáze.

A naopak, jiní lidé, pro změnu žijící v pozitivním energetickém prostředí a těšící se dobrému zdraví, jsouce finančně zajištěni a bez zjevného nedostatku, se mohou sami připravit o své životní štěstí, když je takřkajíc začne "pálit dobré bydlo". A z toho důvodu se odstěhují do horšího energetického prostředí, kde narazí na pro ně horší lidi a tím si způsobí problémy. Ve skutečnosti tak konají proto, že prožívají touhu po změně, i když je tato změna přivede z lepšího do horšího. Tyto případy jsou však méně časté.

Snad ještě horší než finanční závislost na jiných lidech je závislost citová, kdy se někteří lidé stále musí zdržovat v blízkosti těch, kteří jim energeticky škodí a proti své vůli musí jejich společnost dokonce i neustále vyhledávat. Jedním z hlavních projevů této závislosti je závislost na nekompatibilním milovaném partnerovi, který odčerpává člověku, jenž ho miluje, energii.

Aby mohl člověk žít tak, jak by opravdu chtěl, musí si nejprve udělat "jasno" v tom, co vlastně sám chce. K tomu ale nejprve musí "dostat šanci". To znamená prožít situaci, ve které má takřkajíc "volné ruce". Musí se na chvíli "vytrhnout" z prostředí a od lidí, kteří mu vadí, a někde žít nějaký čas bez nich. Když je člověku dovoleno chvíli si svůj život "řídít sám", tak lépe pozná sám sebe a pozná také své schopnosti a možnosti právě v těch životních okolnostech, kdy není brzděn nikým, na kom by byl citově či finančně závislý. Pak si také možná uvědomí, jak moc ho někteří lidé, na kterých byl nadmíru závislý, omezovali (a to i když to s ním z jejich úhlu pohledu mohli myslet dokonce i vysloveně dobře).

Nejprve je tedy nutné v hlubším slova smyslu dospět. Postavit se na vlastní nohy a žít bez bezprostředního vlivu nekompatibilních lidí, protože život v jejich bezprostřední blízkosti a pod jejich vlivem, někdy i nadvládou, je natolik neplodný a zničující, že lépe je nežít takový život vůbec.

Jenže jsou lidé, kteří se ze "svěrací kazajky" pro ně škodlivého prostředí nemohou vymanit, ani kdyby chtěli sebevíce: zejména těžce nemocní, příliš staří a příliš chudí lidé. Některým z těchto lidí nelze pomoci jinak, než euthanasií.

Kdo má alespoň trochu peněz a nachází se v pro něj škodlivém prostředí, ať neváhá a odstěhuje se někam pryč. Ať si koupí dům nebo alespoň nějakou malou chatu, aby v ní našel ztracený klid a prospěl svému zdraví. Jak pravil Václav Hynek: *„Peníze jsou od toho, aby si za ně člověk koupil něco mnohem cennějšího, než jsou (ony) samy.“* Bohužel však ten, kdo nemá v dnešní době peníze, ten svůj těžký úděl vlastně změnit ani nemůže. Proto říkám: *„Peníze půl zdraví.“*

Co se týče závislosti na milované osobě opačného pohlaví, která vaší lásku neopětuje, jednu dobrou radu pro vás má pan profesor Velenovský: *„Neopětovaná láska jest dokladem, že mezi oběma stranami není psychické příbuznosti a proto nemá se odmítnutý milenec neb milenka rmoutiti s vědomím, že rozejíti se v takovém případě jest lepší než sňatek nešťastný.“* Samozřejmě, že to není tak jednoduché a že s neopětovanou láskou se tu a tam z jistých důvodů setkáme i mezi příbuznými dušemi, ale ponechme nyní důvody pro tuto skutečnost stranou.

Suma sumárum vzato, s největší citovou či finanční závislostí se setkáváme u lidí, kteří k ní byli donuceni nepřízní Osudu a kteří nemají žádnou reálnou možnost se této závislosti zbavit. Podívejme se nyní na čtyři příklady těch životních okolností, které člověka donutí být na někom citově či finančně závislým:

- Nějaký žebrák má jediného člověka, který mu dá každý den najíst a on si k tomu člověku pro to jídlo musí každý den dojít. Tím pádem také musí na toho člověka každý den myslet a spolu s ním také na svoji každodenní cestu k němu, kterou musí vykonat - například projít v nuzném oděvu určitou městskou čtvrtí a vystavit se posměchu či opovržení ze strany jiných lidí (byť by na něj vrhali "jen" opovrženíhodné pohledy). Ovšem kdyby měl peníze a mohl by si koupit hezké šaty i jídlo kdekoliv/kdykoliv by chtěl, tak již by na toho člověka, co mu dává denně jíst, ani na cestu k němu, myslet nemusel. A zcela samozřejmě by na tom člověku přestal být závislý v takové míře, jako když byl chudý, a když na něj byl odkázaný. S takovou závislostí je tomu totiž podobně jako s bolestí. Na malou můžete myslet jen občas, na velkou musíte myslet neustále.

- Nějaký člověk je zmrzačený a ví, že již žádného hodnotného partnera ve svém životě nenalezne. Tím více musí myslet na toho partnera, o kterého jej připravil jeho neblahý zdravotní stav. A ještě horší je to v případě, kdy příčinou jeho špatného zdravotního stavu byla třeba autonehoda, ke které došlo díky tomu, že nedával pozor při řízení, protože byl rozladěn hádkou se svým partnerem, nebo svojí cestu autem, při které k nehodě došlo, vykonal kvůli němu. Tato skutečnost způsobí, že na svého partnera musí ve dne v noci myslet po celý zbytek svého života, a vlastně ho musí i nenávidět a proklínat.

- Nějaký člověk je nehezký, ale přesto se mu podaří na nějaký čas získat poměrně atraktivního partnera. Po čase jej tento partner opustí jednak proto, že mu vadí jeho nehezký vzhled a proto má třeba menší rozkoš z pohlavního styku; navíc se za svého nehezkého partnera začne časem trochu stydět, obzvláště když mu jeho nedokonalý zevnějšek často předhazují jeho přátelé a říkají: „Koho jsi to proboha sbalil, vždyť ty máš přece na lepší!“ - a mimoto, atraktivní partner je "uháněn" jinými, hezčími lidmi, kteří o něj mají zájem. A tak se rozejde s tím nehezkým člověkem. A tomu už se nikdy nepodaří chodit s nikým, kdo by byl tak hezký, jako ten atraktivní partner. A tak na něj neustále vzpomíná, sní o něm, a nemůže se zbavit své přetrvávající citové závislosti na něm.

- Nějaký pán má pochybného přítele, jehož společnost musí neustále vyhledávat. Jeho přítel je třeba úspěšný v nějakém sportu, zatímco ten pán má zdravotní komplikace a i když strašně touží se tomu sportu také věnovat, prostě nemůže. Ten pán i jeho přítel jsou částečně nekompatibilní a přesto ten pán musí společnost svého přítele neustále vyhledávat, neboť je jím přitahován. Důvodem této přitažlivosti je skutečnost, že ten pán i jeho přítel patří do stejné rodiny duší a jeho přítel dostal přiděleno mnohem větší množství potenciálu té rodiny co se týče zdraví i vloh k vykonávání sportu, než ten pán. A dostal to místo něj. A tak ten pán musí vyhledávat společnost toho svého přítele a pokaždé, když se k němu přiblíží, je to jako kdyby se přiblížil k tomu kousku sebe, který mu chybí a který vězí uvnitř jeho přítele, jež má přízeň ve zdraví a sportovní činnosti místo něj.

Čím méně je kdo závislý na svém partnerovi, tím pro něj lépe. Je-li svým současným partnerem zklamaný člověk v tom postavení, že je zdravý, atraktivní a už vůbec ne chudý, pak má možnost získat nového partnera takřka kdykoliv a proto je většinou méně citově závislý na tom partnerovi, kterého má. A když ho ten partner opustí, tak nový vztah s novým partnerem brzy zažene strádání a nová láska udělá novou radost v životě.

Závěrečné poučení:

K závislosti na jiném člověku bývají lidé donuceni pro ně nepříznivými okolnostmi, nejčastěji rozdílem potenciálů, špatným zdravotním stavem, chudobou a špatným zevnějškem. Tyto nepříznivé okolnosti člověka přímo předurčují k nadměrné závislosti na jiných lidech.

Z toho logicky vyplývá další poučení:

Pokud se chce člověk vyhnout nadměrné závislosti na jiném člověku, nesmí být v tom druhém člověku potenciál, který dotyčnému chybí, a on sám nesmí být těžce nemocný, nevzhledný ani chudý. A mimoto, z nemoci, chudoby a vlastní ošklivosti totiž logicky vyplývá také závist k jiným lidem, kteří jsou na tom lépe, a také pesimismus, snížené sebevědomí a celkově negativnější myšlení.

LÁSKA K DRUHÝM JAKO PROJEV LÁSKY K SOBĚ

Přirozený stav je ten, kdy milujeme druhé a druzí milují nás. V podstatě se dá říci, že pokud nás druzí nemilují, nemají právo od nás lásku očekávat, když nám žádnou nedávají. Nezapomínejme, že láska je výměnný obchod - energie za energii.

Ve vyšších sférách duchovních světů se duše milují navzájem a nedochází k tomu, že by nějaká duše milovala ty druhé, aniž by ony její lásku neopětovaly. To by se totiž rychle vyčerpala její zdroj energie lásky a ona by pak musela do horších sfér duchovního světa, kde je lásky méně, nebo by se musela narodit dříve, než se narodit má.

Protože duše před inkarnací na tento svět mohou být informovány o svém Osudu, lidé, kterými se stanou, podvědomě vědí, co je v jejich životě čeká. A to je také jedním z hlavních důvodů sympatií či antipatií, respektive lásky nebo nenávisti jednoho člověka k člověku druhému.

Například dva vzájemně energeticky kompatibilní lidé se mají mít docela dobře a podvědomě vědí, že jeden druhému nemá ublížit. Také vědí, že jejich duše si neublíží dokonce ani v několika dalších životech. Proto k sobě budou mít takoví lidé lepší vztah, nežli k těm lidem, o kterých buď podvědomě vědí, že jim mají ublížit nebo nějak překážet, nebo že duše těchto lidí ve svých hmotných životech působí ve světě právě tím směrem, který určitým způsobem uškodí tomu typu člověka, kterým dotyční dva lidé právě teď jsou nebo kterým se stanou v dalších životech svých duší:

- Stoupenec nějaké úzkoprsé církve, který má povrchní a jednostranné myšlení, cítí antipatii až nenávist k člověku, který propaguje rozdílnou ideologii, o níž je dáno, že se mezi lidmi rozšíří a ve vzdálenější budoucnosti způsobí úpadek jeho víry.

Ve skutečnosti lidé - prostřednictvím lásky k jinému člověku - milují do značné míry sami sebe. Tu část sebe, kterou představuje ten druhý člověk, který jim má buď pomoci, nebo s nimi má sdílet společné zájmy či názory a který jim nemá Osudově škodit. Jinými slovy, takového člověka mají rádi právě proto, že je má udělat spokojenými a šťastnými. Láska k druhým je tedy do značné míry projevem lásky k sobě.

SKORO KAŽDÝ SE CHCE MÍT DOBŘE

Mít se dobře. To je to nejméně bolestivé, nejpříjemnější a nejpřirozenější.

Skoro každý se stůj co stůj snaží ocitnout v tom stavu, ve kterém se cítí subjektivně dobře. A to někdy dokonce i za cenu likvidace těch ostatních, kteří dotyčnému člověku brání se do tohoto stavu dostat.

Jak jinak! Vždyť sama podstata mnohého či snad dokonce téměř každého lidského konání bývá taková, že se dotyčný člověk snaží dělat tu činnost, díky níž se do jisté míry přiblíží určitým, pro něj příjemným pocitům, nebo se tím alespoň vyhne nepříjemným pocitům, které by byly následkem toho, kdyby tu činnost nevykonával.

Ve skutečnosti se jedná o přiblížení se určitému pocitu, který kdysi duše dotyčného člověka měla za svého pobytu v duchovním světě nebo v nejkrásnějších okamžicích svých minulých životů. Jenže dokud je duše v těle, nikdy specifického blaženého pocitu plně nedosáhne, pouze se může jeho dosažení přiblížit.

Ve většině lidí je stále určité "vnitřní nutkání". A co že to vlastně podvědomě všichni ti lidé chtějí?

Jít domů. Letět tam, kde je to tak krásné, kde je pravý a dokonalý domov. Jenže takový domov na Zemi většinou nelze nalézt. Lze se mu jen trochu přiblížit. A tak se tedy ty nejpříjemnější pocity snaží lidé získat třeba takhle:

1) Snaží se získat pro sebe co nejlepšího milence a životního partnera.

2) Dopřávají jejich tělu spánek, jídlo, pití, příjemný pohyb, příjemné ošacení, aby je to činilo co možná nejvíce spokojenými.

3) Snaží se obklopit se těmi lidmi a takovým prostředím, jež jim dopřeje nejvyšší možnou spokojenost, tedy z jejich subjektivního pohledu nejvyšší možné kladné emoce.

Stručně shrnuto, lidé se snaží dělat takovou činnost a za takových okolností, aby při tom prožívali co možná nejpříjemnější pocity. Jenže: Dokud budou živí, do té doby bude většina z nich marně hledat a také nenalezne to, po čem nejvíce touží.

Kdyby všichni lidé okamžitě zemřeli, mnozí z nich by našli vše to, co hledají po celý svůj život a po čem nejvíce touží, během několika vteřin pozemského času.

Skoro každý člověk se chce cítit dobře a také s někým tento svůj kladný stav spoluprožívat. Jinými slovy, chce prožívat ten blažený pocit a tu výměnu energie lásky s ostatními, která mu subjektivně připadá nejpříjemnější a nejblaženější.

Pro dosažení tohoto stavu je mnoho lidí schopno udělat takřka cokoliv a to i bez ohledu na negativní následky, které to může znamenat pro druhé. Avšak všichni ti lidé takto jednající se vlastně jen snaží být tady na Zemi jako doma a udělat si na ní ve svém současném životě a z jejich subjektivního úhlu pohledu jakési malé a pro ně dostupné "nebe".

VRAŤTE MI MOJÍ DRUHOU POLOVINU!

Ať již se nám žije sebelépe, dá se říci, že nás stále doprovází jakýsi podvědomý pocit, že nám něco chybí. A to i v případě, že máme takřkajíc vše. A tím, co nám chybí, je naše druhá polovina a to dokonce i tehdy, když ji "máme".

I když jsou chvíle sexu mezi sesterskými dušemi skutečně obrovské intenzity, přesto jim jejich fyzická těla znemožňují se plně spojit a duševně spolu splynout. To, co nám kdesi uvnitř nás stále chybí, nelze v tomto světě nalézt. Sebevětší lidská láska je pouhým přiblížením se lásce nebeské. Avšak přesto lidská láska prožívá určitý druh intenzivní energie lásky, kterou nelze prožít v duchovním světě, i když tam je láska v jejím celkovém součtu samozřejmě mnohem větší než láska prožívaná na Zemi.

Prostě a jednoduše řečeno: Kdysi jsme byli bezpohlavní a nám chybí naše druhá polovina k tomu, abychom s ní mohli splynout a znovu se navrátit do stavu bezpohlavnosti. A to nám naše fyzická těla znemožňují. Ona totiž pohlavnost a sexuální touha někdy dokáže člověka skutečně hluboce vyčerpat a odpočinku nalezne až tehdy, když o svojí pohlavnost přijde prostřednictvím mystické svatby se svojí sesterskou duší. A když tím znovu plně získá zpět svoji ztracenou druhou polovinu.

MYSTICKÝ SLIB LÁSKY

Tento slib se dělí na **duchovní mystický slib lásky** a **pozemský mystický slib lásky**. Duchovní formou tohoto slibu je vlastně Osud, se kterým jsou duše před svým vtělením seznámeny. Před vstupem do hmotných těl spolu mohou duše v myšlenkách "hovořit" o svém společném Osudu. A těšit se na to dobré, co je má potkat, tedy v daném případě na jejich společnou lásku, kterou mají v jejich nadcházejícím vtělení prožít.

V některých životech mají sesterské duše prožít skutečně šťastnou lásku a hodnotný život po boku ideálního partnera. Tyto duše se těší, až ji budou moci prožívat, hovoří o tom a tak si vlastně v jistém slova smyslu "slibují", že spolu tu lásku prožijí. A záruku prožití jejich lásky jim dávají vyšší duchové, kteří přidělují jednotlivé Osudy konkrétním lidským duším.

Nás však zajímá zejména pozemský mystický slib lásky. Když se dva lidé milují, oba jsou věřící a znají alespoň základní zákony duchovního světa, mohou si dát vzájemný mystický slib lásky, aby tak svojí lásku proměnili ve věčnost.

Milenci si na sebe udělají několik dní času, odjedou do přírody a tam provedou prostý a jednoduchý obřad. Udělají si výlet do lesa, kde nejsou jiní lidé, kde je klid a mír (samozřejmě, že tento obřad lze provést na jakémkoli místě, kde mají milenci potřebný klid a kde je jim příjemně, třeba i v městském bytě). Vyjdou na kopec a vzájemně se modlí k Bohu a v modlitbách jej prosí o to, aby proměnil jejich lásku ve věčnost a aby se mohli v dalších životech jejich duší znovu setkávat pro šťastné a plnohodnotné prožití vzájemné lásky. Povolají Ducha Lásky a nejvyšší anděly za svědky jejich lásky i jejich mystického slibu a prosí o to, aby spolu směli prožívat šťastnou lásku ve svých dalších vtěleních. A aby jejich láska nikdy nekončila, aby byla věčná.

Je důležité vědět, že pokud si lidé slíbí mystickým slibem svoji vzájemnou lásku, bylo samozřejmě Osudem určeno, že si mystický slib lásky dají, i že bude vyslyšen. Mystický slib lásky totiž nemůže zůstat nevyslyšen. Na to je zákon.

Ve zcela ojedinělých případech je možné, že je tento mystický slib důsledkem lásky duší z jejich minulých životů a ne tak úplně příčinou jejich lásky budoucí.

Naplnění a vyslyšení pozemského mystického slibu lásky trvá dlouho a může trvat i několik životů obou duší, výjimečně dokonce až do zopakování tohoto vesmíru. Je-li však mystický slib lásky proveden se skutečnou láskou, pak nemůže zůstat nevyslyšen.

Protože se vše opakuje stále dokola, ten samý mystický slib, kterým si slibují věčnou lásku dva milenci, byl stejným způsobem nekonečněkrát vysloven i vyslyšen a nekonečněkrát vysloven i vyslyšen bude.

A proto se milujte a zpečetěte vaši lásku mystickým slibem, aby byla věčná. Ona by sice byla věčná i bez vašeho mystického slibu, ale s ním může získat více požehnání do dalších životů vašich duší.

Avšak může se stát, že je mystický slib proveden v náhlém milostném poblouznění těmi lidmi, jejichž duše se k sobě v podstatě ani nehodí - ba naopak, pro které by bylo daleko vhodnější zpřetrhat vzájemnou sexuální Karmu a vzdálit se od sebe, protože delší milostný vztah jim má přinášet více zlého než dobrého. A proto velký pozor na to, s kým si mystický slib lásky dáváte! Ne vždycky totiž víte, jaká je vaše duševní příbuznost s tím druhým a do jaké míry pro vás bude dobré či zlé si ho k sobě tímto slibem připoutat!

MOUDROSTI O LÁSCĚ

- Každá láska je ta pravá, každá je důležitá. Každá je střípkem mozaiky lásky a jak známo, chceme-li složit mozaiku do její konečné a žádoucí podoby, nesmí nám z ní chybět ani jeden jediný střípek, tedy v daném případě ani jedna jediná, byť pro nás zdánlivě i nedůležitá láska.
- Ve věrnosti je nevěra a v nevěře je věrnost. Jednu lásku opouštíme proto, abychom prožili lásku jinou. A jednomu jsme nevěrní, abychom mohli být věrní druhému.
- Všichni se chtějí věčně milovat a chtějí také věčně získávat energii pro tuto jejich věčnou lásku. A z čeho se tato energie získává, to přece již dobře víme. Z lásky i nenávisti.
- Kdo dokáže pochopit a plně spoluprožít všechna vnitřní přání druhého? Kdo se dokáže naladit na stejnou vlnu, jako jeho protějšek? Úplně nikdo a alespoň částečně jen málokdo. Proto je vskutku velkou přízní Osudu nalézt hodnotného a co možná nejkompatibilnějšího životního partnera.
- Kdybychom lásku plně řídili rozumem, pak by to již nebyla láska.
- Za každou tragédií se skrývá příslib lásky, tak jako se v noci skrývá příslib nového dne.
- Proudí té nejkrásnější, nejjemnější a nejsladší energie, které se říká láska, si budeme po věky věků vyměňovat s tím, koho nejvíce milujeme.
- Pro člověka má život cenu jen tehdy, čeká-li ho prožití nějaké lásky. Když ho již nečeká, nemá důvod dále žít.
- Láska má pro člověka cenu jen v tu chvíli, když jí prožívá, nebo když se na její prožití těší.
- Když láska pomine, zbudou jen krásné vzpomínky a bolest.
- Kdybychom sečetli všechny lidské lásky včetně lásek, které jsou deviantní, do lásky jediné, byla by to láska, která by milovala každý kousek lidského těla i lidské duše.
- Když se člověk na nějakou lásku těší, je celkově pozitivněji naladěný, má světlejší auru, a lásku, na kterou se těší, částečně prožívá ještě před tím, než ji doopravdy prožije.
- Láska je tím větší, čím více dotyčnému člověku hrozí, že o ni přijde.
- Stejně jako úspěchy zahlcený člověk takřkajíc "usne na vavřínech", tak i láska vychladne a ztrácí se těm, kterým zevšedněla, a kteří k jejímu udržení nemusí překonávat žádné překážky.
- Slyšel jsem tesknou melodii, jejíž tóny pěly o tom, že si skutečnou cenu lásky často musíme uvědomovat až když už je příliš pozdě; že po ztrátě lásky máme marně toužit po jejím znovuzískání a to nejvíce právě tehdy, když už je nenávratně pryč.
Staré přísloví říká: „*To, co ztrácíme, získává v našich očích dvojnásobnou cenu.*“ A jiné: „*Teprve když někoho blízkého ztratíme, uvědomíme si, jakou cenu pro nás skutečně měl.*“ A protože neznáme budoucnost a nevíme, co nás či naše blízké čeká, neznáme tím pádem ani hodinu jejich smrti, ani okamžik, kdy se s nimi vidíme naposledy. Z toho důvodu bychom se k nim měli pokaždé chovat dobře. A proto jedněte s každým, koho máte rádi, tak, jako byste ho ten den viděli naposledy v životě.
Nutno ovšem podotknout, že kdybyste tak skutečně jednali, měli byste s vašimi blízkými téměř jistě lepší vztah, než jaký ho s nimi mít máte, takže tato představa o ideálním - vždy láskyplném a dobrém chování k nim - je více pouhou teorií než skutečností.

- Někteří zlí, Osudem vyslaní duchové, vsunují člověku myšlenky na nerozumné činy a vyvolávají různé roztržky a hádky právě tam, kde jsou mezilidské (či "mezizvířecí" nebo jakékoli jiné) vztahy až příliš dobré a kde to zavání nadměrnou a příliš intenzivní, až takřka Božskou láskou. A tu dokáží postupně přeměnit v nenávist a odpor. Ale takové radikální negativní zásahy se nedějí zase až tak příliš často a Osud má takové zlé věci připraveny jen pro některé z nás.

Když se ty největší lásky přemění v nenávist, tak po té, co jeden z bývalých milovaných partnerů nenávratně odejde nebo je zabit tím druhým, tito zlí duchové pak od pozůstalého většinou odstoupí a přestanou mu vsunovat zlé myšlenky na jeho partnera. A pozůstalému se pak takřka v pravém slova smyslu znovu otevrou oči a on znovu uvidí svojí bývalou lásku, o kterou již nenávratně přišel, stejnými láskyplnými očima, jako kdysi, a opět jí bude milovat tak moc nebo dokonce ještě více než tenkrát, než mu jí zlí duchové zkazili. A pak se dostaví strašná lítost a žal, které jsou částečně potravou pro zlé duchy a částečně přípravou na opětovné prožití lásky v další cestě obou duší.

- Každý "kousek" naší duše touží po někom jiném. I když největším takovým "kouskem" obvykle bývá ten, který touží po sesterské duši, sám o sobě představuje jen část tužeb naší duše. Ostatní tužby a lásky jsou také velké.

Kdybychom měli jen svoji sesterskou duši, věřte nebo ne, naší duši by to stejně nestačilo, neboť touží po mnoha jiných duších, krajinách, lidech, zvířatech, rostlinách, duchovních sférách a podobně.

Je jediný způsob, jak uspokojit celou naši duši, tedy všechny její složky, z nichž každá touží po někom a po něčem jiném. Tou cestou je jediná: Mít všechno najednou. To na Zemi nelze uskutečnit, lze to uskutečnit jen v nebi. Tam se v jistých sférách může naše duše ocitnout v prazvláštních okolnostech: Je všude tam, kde touží být, a se všemi těmi, které miluje.

- Jestliže každý kousek nás touží po něčem jiném, než ty ostatní a stále se v nás ty jednotlivé kousky hádají o to, co s námi bude dál, tak je vyslyšme a to všechny najednou! Rozpadněme se na ty kousky a přestaňme existovat. Ať si letí tam, kam je to táhne a kam letět chtějí! Ať se třeba na hlavu postaví. Nám už to bude úplně jedno, protože to už nebudeme my.

- Kéž bych "tam nahoře" nepřijal žádné větší množství energie lásky, jen abych mohl nějakou tu lásku stabilně prožívat po celý můj pozemský život "tady dole".

- V jedné části VšeOrganizmu se odehrává hromadná mystická svatba, v jeho jiné části dochází k hromadnému mystickému rozvodu. V jedné části tohoto Jediného Těla plyne pohyb-čas, v jiné antipohyb-antičas. Někde se vše vrací vstříc budoucnosti, jinde minulosti.

- Milovat sebe znamená milovat jednu malou část Stvoření, která chce zpravidla něco jiného, než (co chce) Stvoření jako celek.

- Mystické svatby i mystické rozvody existují i neexistují zároveň. Všechno je i není udržováno v půli cesty mezi svatbou a rozvodem po věky věků. Tím chci říct, že po většinu času jsou bytosti jako planety obíhající kolem Slunce - nikdy se k němu příliš nepřiblíží, nikdy se od něj příliš nevzdálí.

- Utrpení má moc totálně vyrušit lásku a láska má moc totálně vyrušit utrpení.

- Není zla, jež by dokázalo navěky zastavit lásku a není smrti, jež by navěky dokázala vzít životu jeho sílu. Stejně tak není pláče, jež by nebyl vyrušen šťastným smíchem a není hladu, který by nezmlzel po sytém pokrmu. A každé utrpení bude jednou láskou proměněno ve slast, která bude tím větší, čím větší to utrpení bylo.

- V každém člověku jsou dispozice k nenávisti a závidění, které se nejvíce projevují, když člověk nemá to, co mají druzí. Pokud se spolu setkávají dva lidé (obzvláště jsou-li energeticky nekompatibilní) a jeden z nich je chudý a druhý bohatý, zejména pak je-li jeden z nich nemocný a druhý zdravý, často se u toho chudého či nemocného člověka spouští mechanismus nenávisti a závidění.

Víte, ono je to snadné nezávidět druhým, když se vám dobře daří. Ale většina z těch, kterým se dobře daří a nikomu nezávidí ani nechovají k nikomu nenávist, by začala závidět druhým a nenávidět je, kdyby se jim samotným začalo dařit špatně, a kdyby onemocněli a zchudli.

- Skoro v každém z nás je něco, co se chce s milovaným partnerem pohádat a prožít chvíli strachu z rozchodu a pak o to větší lásku při usmíření.
- Kdo chce poznat všechny lásky, ten musí být vším.
- Nejlépe je pro muže, když nikdy nepochopí ženskost své ženy a neporozumí jejímu myšlení a citění. Protože k tomu, aby její ženskost pochopil, by se musel do své ženy vcítit a přijmout její pocity, což je v rozporu s jeho mužskou konstitucí. Kromě toho, když se muž plně vcítí do své ženy, do jisté míry po ní přestane toužit, neboť ji plně pozná. A také začne na svět nahlížet jejíma očima a začnou jej přitahovat muži. Stejně tak žena v sobě nemá prožívat mužskost tím, že se zcela vcítí do svého muže a začne na svět nahlížet jeho očima a začnou jí přitahovat ženy.
Jen když muž zůstane tím mužem, pro kterého je ženské citění nerozluštěnou hádankou a jen když zůstane žena tou ženou, pro níž je mužské citění španělskou vesnicí, zůstane vztah mezi nimi zdravý. Stále pamatujme na to, že jen vzájemná konstituční odlišnost mužů a žen dovoluje mezi nimi hořet pravé lásce a že jen díky ní je mezi nimi tak velká erotická přitažlivost. Kdyby se muži i ženy snažili plně pochopit jeden druhého, byl by to konec jejich lidské lásky.
- Všem je určena chvíle, tedy i lásce.
- Sex je předzvěstí rozmnožení a to je předzvěstí života. A život, ten je dobrý i zlý, stejně jako sex, ze kterého vzešel.
- Bůh vnímá budoucí lásku momentálně zklamaných duší a již nyní jí prožívá s nimi.
- Jestliže trpíme, mějme na paměti, že právě prožíváme to, co nám v naší budoucnosti umožní užívat si všech krás a rozkoší lásky. Jen utrpením totiž získáme energii, která nám v budoucnu umožní milovat a být milováni. A také díky tomu, že momentálně trpíme my, třeba právě pro nešťastnou lásku, může tuto lásku mít a prožívat místo nás někdo jiný, neboť neštěstí jedněch bývá štěstím druhých a neláska jednoho bývá láskou druhého.
- Ač se o tom málo hovoří a ještě méně píše, jedním z nejdůležitějších faktorů erotické přitažlivosti mezi lidmi je jejich fyzický pach. Častou příčinou sexuální nespokojenosti partnerů je nečistota pohlavních orgánů či hýždí jednoho z nich. Zvláště dívky by měly mít své pohlavní orgány i zadky stále čisté, aby jejich nečistota a s ní spojený nepříjemný zápach nebyl příčinou vzbuzení odporu u jejich partnera. Přísná intimní hygiena by měla platit jak pro ženy, tak pro muže. I když je pravdou, že nadměrná intimní hygiena také škodí, protože jisté minimum přirozeného pachu bývá u mnoha lidí nutnou podmínkou k dosažení sexuálního vzrušení, přesto však může být nedostatek intimní hygieny jednou z příčin rozchodu partnerů.
- Tam, kde se vyšší duševní příbuznost partnerů snoubí s přízní Osudu a dostatečnou intimní hygienou, mohou oba partneři hořet intenzivní oboustrannou erotickou láskou.
- Prožil-li někdo intenzivní šťastnou lásku, zažije tutéž lásku znovu, až pomínou věky a znovu ty samé věky nastanou. Nezažil-li někdo intenzivní šťastnou lásku, zažije jí v další cestě jeho duše. Zažil-li někdo intenzivní nešťastnou lásku, zažije lásku jinou, šťastnější, také v další cestě jeho duše. Lásku máme my všichni jistou. Na každého z nás se dostane, ať dříve nebo později.
- **Milenci si prostřednictvím sexu jdou pro chybějící kus sebe sama. Pro tu část sebe sama, která vězí uvnitř někoho jiného, do něhož je třeba proniknout, spojit se s ním, předat mu nadbytečný kus sebe sama a jiný, chybějící kus, si od něj vzít.**
- Vzhledem k velkému množství utrpení a různým krutým Osudům, připraveným pro lidské duše, a též vzhledem k všeobecně známé skutečnosti, že je nelze vydržet a že člověka úplně zničí, je každá duše ráda, když to všechno zlé potká místo jí samotné nějakou jinou duší - byť blízkou příbuznou a milovanou.
Takže navzdory tomu, že se mystické sestry a sestřenice milují, přesto se ve svém největším utrpení vzájemně opouštějí. Ačkoli duše nepřejí nadměrné utrpení žádným svým milovaným blízkou příbuzným duším, přesto - když už k němu musí dojít - je opouštějí, protože jinak by to utrpení musely

prožívat místo nich samy. A tak se stává, že v největších fyzických bolestech tohoto světa, v největší hrůze, kdy duši uchvacují démoni a jde k Dáblu, by tato trpící duše obětovala nejen všechny lásky tohoto světa včetně svých milenců, rodičů a dokonce i dětí, ale dokonce by nechala v plamenech pekelných shořet i duše jich všech, jen aby v něm nemusela shořet sama.

Příbuzné duše se tedy skutečně vzájemně milují a kdyby záleželo jen na nich, milovali by se dále a přály by šťastné inkarnace jedna druhé. Ale když už mezi nimi musí dojít k nějakému velkému neštěstí, vždy jsou radši, když to místo nich zažije nějaká jiná, byť jimi milovaná a blízké příbuzná duše.

- Jak již sama hierarchie pudů člověka napovídá, v některých extrémních situacích vítězí pud sebezáchovy nad pudem pohlavním. Tak třeba katastrofy typu Titanik, výborně demonstrující hloubku mezilidských a tím pádem i mileneckých vztahů:

Dokud loď klidně pluje po moři a vše vypadá jako krásný výlet, je to samé „Prosím, milostivá paní, máte přednost!“, „Račte první, krásná dámo, až po vás!“ Ale jakmile jde loď ke dnu, na milostivou paní i krásnou dámu se klidně šlápne, jenom aby byl dotyčný - za normálních okolností gentleman, za krajně nenormálních okolností bestiální vrah - tím, kdo jako první dosáhne záchranného člunu či plovací vesty.

A podobně je tomu i s láskou jedné duše k duši druhé, jednoho člověka k druhému: Dokud to jenom trochu jde, mají se rádi a pomáhají si. Ale když už to nejde vůbec, tak jeden toho druhého, a to právě v tom nejhorším, buď přinejmenším opustí, či rovnou bezcítěně obětuje!

- Přitažlivost intimních partií lidského těla, konkrétně líbání a lízání pohlavních orgánů a zadku vyjadřuje to, že dotyčný člověk miluje svého partnera celého, se vším všudy.

- Jeden z nejvyšších prožitků lásky tkví v její ztrátě. A prožitím této ztráty lásky a strašlivého mučivého pocitu z toho, že láska chybí, je naplněna a dokonána poslední fáze jejího prožití.

- Láska je přirozený stav. Je to způsob naší přirozené existence v duchovních světech, zatímco nenávisť je stav nepřirozený, neboť nás nutí existovat relativně nežádoucím způsobem a prožívat opak toho, co jsme prožívali v duchovních světech nebo v nejkrásnějších údobích našich hmotných životů.

- Obě pohlaví, mužské i ženské, vyjadřují jednostrannost. Nejvyššího porozumění veškerému jsoucnu lze dosáhnout pouze oboupohlavností, protože ta zahrnuje vnímání i cítění obou pohlavních principů zároveň.

Z pohledu oboupohlavnosti jsou jak muž tak i žena omezenými tvory, kterým chybí podstatná část citu. Muž je jednostranný tupec, který se může líbit snad jen tomu omezenému tvorovi, jakým je žena, a žena je polochladný primitiv, který se může líbit snad jen tupci jako je muž. Kdybyste měli pocity obou pohlaví, tak by se vám každé z nich zvlášť, samo o sobě, zdálo být omezeným a málo citlivým. Pouze když spojíte přednosti a cit obou těchto pohlaví dohromady, je výsledkem komplexnější a ucelenější vnímavost i citlivost.

- Největší náboj lidské lásky lze prožít jedině tak, že se dvě ideálně se k sobě hodící duše na chvíli „udělají jen pro sebe“ a na klidném místě, kde mají dostatek soukromí, se oddávají těm nejsladším vášním, které jim alespoň na chvíli umožní zapomenout na okolní svět a popustit uzdu té energii lásky, která volá po co možná nejintenzivnějším splynutí s milovaným partnerem.

- Čas od času se nám stává, že jsme zamilovaní zvláštním způsobem. Nevíme proč, nevíme do koho ani do čeho, ale víme jen to, že milujeme. V tu chvíli v nás pracuje náš podvědomý zdroj energie lásky, jsou nám nablízku dobří duchové a nevědomě se napojujeme na vyšší proudy duchovní lásky a tím pádem i na lásku univerzální.

- Velmi zvláštní jsou ty transformace energie lásky, které spojují intenzivní dobro i zlo najednou. Například vzpomínky při poslechu melodie z dětství. Na jedné straně si člověk vzpomene na kladné pocity z jeho dětství, na jeho rodiče, kteří třeba již dávno zemřeli, a na druhé straně prožívá zároveň i žal z toho, že jsou ty chvíle nenávratně pryč. Tím samým jsou prožitky lásky i žalu, když se jde člověk podívat na zbořený dům, ve kterém kdysi šťastně žil se svojí rodinou, z níž někdo drahý již mezitím zemřel, nebo když jde lesem, kde se třeba kdysi krásně pomiloval se svojí milenkou, kterou však

mezitím zajelo auto a podobně. Takový stav je pro regeneraci energie lásky v lidské duši velmi důležitý.

- Člověk, který neprožil intenzivní dobro i intenzivní zlo lásky, nebyl člověkem v pravém slova smyslu.
- Z muže proudí jeho mužskost a když je výrazná, je pro ženu samozřejmé, že je to pravý muž. Stejně tak proudí-li z ženy silná ženskost, muži ji budou pokládat za ženu se vším všudy a budou předpokládat, že je schopna i kvalitního sexu.
- Jakákoli část jakékoli bytosti je schopna transformovat energii lásky. Vždyť kousek sebe sama si předáváme nejen sexem, ale i upřímným a láskyplným pohlazením, každou kladně nabitou myšlenkou, dotykem vlasů, kůže, upřímným pohledem, zkrátka vším.
- Upne-li člověk veškerou energii své lásky jen na svého milence, nebude již moci plně prožívat lásku k rostlinám nebo zvířatům, nebo lásku univerzální. Existují sice milenecké vztahy, které dovolují prožití ostatních lásek včetně lásky univerzální, avšak jedná se o vzácné výjimky. Ve většině případů platí, že kdo intenzivně miluje jen svého partnera, většinu své energie lásky transformuje s ním a na prožívání jiných lásek mu již energie nezbyvá. Naproti tomu člověk, který neprožívá energii lásky se svým partnerem či milencem, může svojí lásku o to více prožívat s přáteli, zvířaty, rostlinami či se samotným Bohem.
- Jak již to s láskou bývá, po jejím prožití se její energetický zdroj v člověku vyčerpá a musí si chvíli odpočinout. A to je příčinou oněch krátkodobých "výpadků", které nejčastěji přicházejí právě po prožití nadměru intenzivní lásky.
- Nadměrné nebo deviantní sexuální touhy se u lidí objevují nejen tehdy, když se jim sexuálního vybití již dlouho nedostalo, ale často také v údobích, ve kterých jsou vystaveni nepříjemným pocitům a stresu. Výjimkou je pouze prožívání maximální bolesti, při které je veškerá energie myšlení spotřebována na její prožití a na nic jiného již myslet ani nelze. Každopádně však v různých nepříznivých údobích touží organizmus trpícího po opaku stavu utrpení navozením kladného stavu, tedy prožití sexu nebo jiných věcí, které dotyčného vzruší a dají mu pozapomenout na jeho utrpení.
Kromě toho, když člověk trpí, často u něho bývají zlí duchové, kteří mu vnukují myšlenky na deviantní sexuální choutky. Naopak v dobrých životních údobích s dostatkem normálního sexu je výskyt těchto choutek snížený. Pouze při absenci normálního sexu i onanie si sexuální energie hledá jinou cestu, kudy "ven" a jak "se realizovat", což se může projevit právě zvýšením deviantních tendencí dotyčného člověka nebo jeho závislosti na jiných vzrušivých podnětech a prožitcích.
- Intenzivní energii lásky, toužící po pohlavním styku s partnerem, může zastavit nebo přehlušit jen silný negativní impuls, například pocit velkého strachu, odporného fyzického zápachu či intenzivní bolesti.
- Vlažně harmonická láska je zpravidla střední intenzity a středně dlouhého trvání a člověk jí prožívající je s ní trochu spokojen i trochu nespokojen zároveň. Tato láska je jako soumrak či svítání, kdy není ani den ani noc, ani světlo ani tma. Od všeho něco, ale přitom nic pořádně.
- Poměr fyzické a duševní přitažlivosti do značné míry rozhoduje o způsobu prožití lásky obou partnerů. Jsou lásky, které mají fyzickou jiskru, a jsou lásky, které mají náboj duševní. A od obojího trochu má vlažně harmonická láska, kde je v jisté míře spojena trocha fyzické přitažlivosti s trochou té duševní.
Fyzická přitažlivost je posuzování partnera z hlediska obecného kodexu krásy toho pohlaví, o které se jedná, s přihlédnutím k vlastním nárokům na partnerovo tělo. Když nás přitahují fyzické rysy partnera, je to zdravý vztah ke krásám jeho pohlaví. A když nás přitahuje jeho duše, cítíme proud energie mezi námi a partnerem a jeho oči ("okno" do duše) a tvář nás přitahují tak mnoho, že snad i zapomeneme na touhu po pohlavním styku s ním. Ne nadarmo praví staré přísloví: *„Tam, kde tvář ženy vzbuzuje větší touhu než její tělo, hledejme pravou lásku.“*
- Protože je každá láska součástí lásky veškeré, je tedy každá láska do jisté míry láskou veškerou.

- Mezi láskou a rozumem panuje jen málokdy soulad. Pravidlem bývá, že jen méně intenzivní láska si nechá radit od rozumu a nechá se jím vést. Kde vládne rozum, tam nevládne láska, a kde vládne láska, tam nevládne rozum. A pokud vládnou oba, tak jen v malé míře a ta láska je vlažná.
- Intenzivně prožívat bolest lásky, krvácet pro ztracenou lásku a nenaplněnou touhu, je velké vítězství. A čím je tato ztráta a bolest lásky větší, tím větší energetický zisk přinese duchovnímu světu a někdy i duši toho, kdo ji prožívá.
- Až přijde váš čas, andělé se postarají o to, abyste se mohli setkat a milovat s tím, po kom nejvíce toužíte.
- My všichni jsme součástí jednoho celku a všichni si také zasloužíme lásku. A zaslouží si jí nejen třeba hezký člověk nebo nějaké hodné zvíře; zaslouží si jí nejen nějaký krásný strom. Ale především si jí nejen zaslouží, ale zejména jí nejvíce potřebuje ten, komu se jí dostává ze všech nejméně. A nemusí to být jenom nějaký opuštěný a nemocný člověk, nemusí to být jen trpící zvíře. Může to být třeba "jen" vadnoucí stéblo trávy, které vysušené, pošlapané a opuštěné zpívá svoji tesknou píseň o pomalém a bolestném zmírání.
- Pozemské kvítí je pomíjivé a rychle uvadá, a z toho důvodu je třeba se činit, dokud je čas.
- Průměrná žena a průměrný muž mohou jeden od druhého očekávat zhruba následující: Trochu vášně i trochu odporu, trochu krásy i trochu ošklivosti, trochu štěstí i trochu smůly, a částečnou spokojenost v sexuálním a partnerském životě.
- Každá láska je věčná tím, že se nekonečněkrát opakuje.
- Čím si žena zaslouží lásku muže? Svojí krásou? Nikoli. Vždyť svoji krásu sobě nedala, tu jí dal Stvořitel. Žena by si měla lásku muže zasloužit intenzitou své lásky k němu, nikoli jen tím, jak ona zevně fyzicky vypadá. Důležité je, co ta žena uvnitř cítí a co prožívá. A čím si zaslouží muž lásku ženy? Svojí krásou? Nikoli, vždyť svoji krásu sobě ten muž nedal, dal mu jí Stvořitel. Lásku ženy by si měl zasloužit intenzitou své lásky k ní, nikoli jen tím, jak on zevně fyzicky vypadá. Důležité je, co ten muž uvnitř cítí a co prožívá. Navzdory tomu všemu však lze oprávněně tvrdit, že lásku si zasluhují oba nejen tím, do jaké míry jsou fyzicky krásní či jak mnoho se milují. Svoji vzájemnou lásku si totiž zaslouží především svoji vzájemnou duševní přibuzností. A teprve až ve druhé řadě tím, jak mnoho se oboustranně milují či do jaké míry jsou krásní.
- Jakékoli utrpení, byť sebevětší, jeví se jako nic, když pomine a je vystřídáno láskou bez hranic. Když začnou vládnout láska a štěstí, veškeré neštěstí je zapomenuto pro rozkoš a blaženost, které nastávají.
- Vrah je osoba, zprostředkovávající své oběti přechod z tohoto hrůzného světa do světa lepšího, plného Boží lásky. Toto ale platí jen v případě, že se duše zabitého po smrti odebere do lepších světů, kde jí bude lépe než v tom životě, o který jí vrah okradl. A tak tomu bývá jen někdy.
- Vše běží svým zaběhlým tempem a jím se k nám blíží naplnění našich snů.
- Ke každé lásce patří určitá konkrétní melodie, konkrétní tón. A protože každý z nás miluje jinak, než ti druzí, je také přitahován jinou hudbou, než oni.
- Věřte nebo ne, ale v pozadí každé tragédie se skrývá strašná láska. Tato skutečnost je tak neuvěřitelná a lidským rozumem nepochopitelná, že lépe je se nesnázím vyhnout a pravdu tuto nikdy před jinými lidmi nevysslovit.
- Stává se, že člověk potká svoji druhou polovinu a ani sám sebe nepozná. Jak pak může rozumět Bohu, který je nad ním?

- Víte vy vůbec, co je to pravá láska? Domníváte se snad naivně, že opravdu milujete, jak nejvíce jste schopni? Vy blázni! Vždyť někteří o pravé lásce vůbec nic nevíte. Pravá láska, na tu se umírá! Ta je tak velká, že jí člověk neunes a že ho zahubí. A je tou nejhorší věcí, která vás v životě vůbec může potkat.
- Chce-li se člověk vyhnout neštěstí, zármutku a zklamání z lásky, nezbyvá mu nic jiného, než se vzdát všeho štěstí, které dokáže láska poskytnout a v ústraní v klidu žít bez lásky i nenávisti, bez konání dobra i zla.
- Čím vyšší intenzita lásky, tím nižší podíl rozumu. A čím vyšší podíl rozumu, tím nižší intenzita lásky.
- Bezpohlavní stav znamená buď plně chápat a cítit pocity obou pohlaví, nebo nechápat a necítit vůbec nic.
- Opravdová láska tkví v přijetí utrpení někoho jiného na sebe. Kdo skutečně miluje druhé, ten je ochoten si na svá bedra naložit jejich břímě a trpět místo nich, aby oni mohli být šťastní místo něj.
- Platonická láska dává aniž by brala a hodně bolí toho, kdo ji prožívá.
- Nikoho nemilovat je řešení, jak se vyhnout bolestem z lásky, ale znamená to současně být zaživa mrtvý. Naopak milovat znamená být živý v pravém slova smyslu a být kvůli prožívané lásce šťastný i nešťastný zároveň.
- Rostliny, zvířata i hmyz mají také mystické sestry a sestřenice stejně jako lidé a vztah mezi nimi podléhá podobnému zákonu.
- Jaká to škoda, že tomu, koho milujeme, nemůžeme dát více, než jen ten jediný malý kousek naší duše, který mu náleží.
- Když s někým prožíváme jednu část naší duše, její jiná část touží v tu chvíli po někom úplně jiném.
- Nadměrná sebeláska je těžký zločin. Kdo nadměru miluje sebe, ten absorbuje dobro, a zlo po něm sklouzne a padne na druhé.
- Muž, který nepřijímá žádnou ženskou energii, si jí musí vyrábět sám a stát se zženštilým. A žena, která nepřijímá žádnou mužskou energii, si jí rovněž musí vyrábět sama a zhrubnout.
- Mateřská láska je jediná opravdová lidská láska. Ostatní lásky dávají a chtějí brát, ale mateřská láska převážně jen dává. Miluje své děti, i když jí nemilují. A proto je mateřská láska ze všech lidských lásek ta nejopravdovější.
- Jsou případy, kdy velké množství lidí miluje jednoho člověka, například herce či zpěváka. Je jasné, že milovaný herec či zpěvák nemá sesterskou duši s žádným z těchto lidí nebo maximálně s jedním. Ale navzdory tomuto faktu jej ti lidé mohou milovat i velmi intenzivně. Každopádně herec obvykle představuje hrdinu s pravou a ideální mužskostí a zpěvačka obvykle představuje svým způsobem ideální ženu. A tak ti lidé milují ideál dotyčného pohlaví, i když tohle platí spíše pro lásku k modelkám a manekýnům jako pro lásku k ideálnímu muži či k ideální ženě. Tato láska má více důvodů: může být zároveň i láskou k určité hudbě či k ideálům představovaným hercem či dějem filmů, ve kterých hraje, láskou ke slávě kterou zpěvák či herec prožívá místo nich a tak dále. Ovšem často lidé milují takovou slavnou osobu prostě jen proto, že ta osoba má být milována, tedy má prožívat slávu a přijímat lásku od jiných lidí. I to má svůj význam pro udržování příbuznosti velkého počtu duší.
- Staré přísloví praví: *"Pošli svůj chléb po vodě, po mnoha dnech se s ním shledáš."* A s láskou to je to samé. Do koho ji vložíte, v něm se s ní opět jednou shledáte.
- Přitažlivost i odpudivost, touha splynout i oddělit se, je velmi dobře demonstrována například pohlavním aktem psů, když se tyto psi s touhou spojí a proniknou do sebe, ale již po krátké chvíli společného svázání touží se od sebe znovu oddělit.

- Co je to hezké počasí, čím je utvářeno? Sluncem, oblohou, čerstvým vzduchem, rostlinami i jejich vůní, zpěvem ptáků, cvrkotem cvrčků a podobně. Takže kdo miluje hezké počasí, ten miluje všechny bytosti, které to hezké počasí utvářejí.
- Chcete milovat Niagáru? Milujte potok nebo řeku poblíž vašeho domova! Chcete milovat největší lesy a hory? Učte se milovat ten malý les, který se nachází za hranicemi vašeho města! Chcete milovat nejkrásnější muže a ženy světa? Učte se milovat toho, koho vám přidělil Osud! Rádi byste milovali opravdové a věrné přátele? Učte se milovat ty přátele, které právě máte, a to i s jejich chybami!
- Touha po nadmíru hlasité hudbě, která poškodí sluch; tak velká touha po sexu, která totálně vyčerpá tělo; touha po tak velkém objetí, jež rozdrťí toho, koho objímá; touha po tak velkém množství nejlepšího jídla, jež už ani nejde pozřít - to všechno vyjadřuje tak moc velkou touhu po prožití intenzivních emocí lásky, která překračuje rámec možností těla. Proto bychom měli vždy pamatovat na to, že tu opravdu nejintenzivnější lásku budeme prožívat teprve tehdy, až budeme bez našeho fyzického těla.
- Láska, kterou duše prožila, zůstane v časové dimenzi a na dlouhou dobu i v ní samotné uchována přesně v té podobě, v jaké ji prožila, přičemž nic nemůže vymazat tuto jemnohmotnou nahrávku lásky, tedy nedokáže ji vymazat ani sebevětší utrpení.
- Největší lásky by přestaly být největšími láskami, kdyby poznaly milovaný objekt plně do hloubky včetně všech jeho skrytých fyzických i charakterových nedostatků a chyb.
- Každý má nějakou vadu a proto se na tom, koho máte rádi, snažte vidět jen to dobré a potlačujte vaši pozornost na jeho slabší stránky, protože jen pak ho budete moci pořádně milovat.
- Udržujme jednu naši lásku tím, že kromě ní budeme mít ještě lásky jiné. Nikdy neodcházejme od naší lásky tak daleko, aby nám zmizela z očí a my jsme na ni zapomněli, ani k ní nepřístupujeme příliš blízko, abychom se v ní neztratili.
- Bolest pohlavních orgánů je kompenzací a protikladem sexuálních potěšení a rozkoší, které jsme prostřednictvím těchto orgánů prožili.
- Pozitivní kulturní a náboženské akce, na kterých se setká velké množství lidí, kteří se naladí na stejnou či podobnou kladnou vlnu, umožní jejich duším transformaci pozitivní společné energie ve velké množství najednou. Profesor Velenovský řekl: „*V chrámech, při slavnostech za zpěvů a hudby v harmonickém nadšení a obrácení myslí ke světu duchovnímu, spojují se duše davu s duchovní říší kosmickou.*“
- Viděl jsem tuto věc: Když pes trhal berana, jeho ovce stála při jeho boku až do poslední chvíle. A já se ptám: Stála by žena po boku muže, kdyby ho trhal tygr?
- Vy, kdo jste stále sami a přitom toužíte více než všichni ostatní mít milence, víte, kdy ho konečně získáte? Teprve tehdy, až omezíte vaši nadměrně intenzivní touhu po něm a až se naučíte žít bez něj!
- Se sesterskou duší obvykle toužíte po normálním sexuálním spojení, protože s ní chcete splynout. Kdežto s lidmi, jejichž duše mají nižší stupeň duševní příbuznosti, s těmi můžete častěji toužit dělat neobvyklé a nestandardní sexuální praktiky, než s vaší "sestrou".
- Mějte tak velké srdce, aby se v něm našlo dost místo pro každého, koho milujete a kdo si to zaslouží. Milujte každého tak mnoho, jako kdyby právě on měl být vaší jedinou láskou a jako kdybyste právě s ním měli prožít celý váš život.
- Nikdy nemilujte tak mnoho, aby vás to zničilo a shořeli jste, ale stejně tak nikdy nemilujte ani tak málo, abyste se stali emocionálně chladnými a aby se vaše srdce proměnilo v kus ledu.
- Je lehké milovat rozkvetlou růži, ale obtížnější a zároveň i důležitější je učit se milovat toho, kdo není hezký a kdo působí špatným dojmem či dokonce vzbuzuje odpor. A z toho důvodu zaslouží větší

obdiv ten, kdo dokáže milovat třeba vadnoucí květinu, než ten, kdo dokáže milovat jen krásnou a rozkvetlou růži, která potřebuje daleko méně lásky ve srovnání s tou květinou, jež právě uvadá.

- Miloval(a) je proto, že je neznal(a). Milovat je přestal(a), když je poznal(a).
- Abychom mohli lépe poznat lásku druhých k nám (a i sami sebe), měli bychom nejprve poznat zlo a pak teprve dobro. Nejprve být vyřízení a zničení a vidět, jak nás druzí opouštějí a jak s námi nesoucí. A pak už bychom si o nich naivně nemysleli, že jsou k nám dobří a že nás milují. Jen pokud druhé poznáme jen z té jejich lepší stránky, čímž je vlastně nepoznáme (alespoň ne jako celek, protože poznáme pouze jejich pro nás lepší část), jen pak je můžeme lidsky milovat.
- Milostné vztahy s příbuznými dušemi lze rozdělit na dva hlavní:
 - 1) Věrnost a dominantní vazba převážně jen na mystickou sestru (méně časté)
 - 2) Střídání více mileneckých vztahů s více příbuznými dušemi (většinou)
- Žena je často přirovnávána ke krásné květině. Zkusme se však zamyslet nad následujícím: Když je květina rozkvetlá, zpravidla krásně voní. To se o ženě dá rovněž říci, avšak má se dodat, že kromě toho, že voní, také smrdí. To se však o rozkvetlé květině říci nedá. Když uschne květina, přestane sice vonět, ale alespoň nesmrdí. Kdežto když "uschne" žena, smrdí příšerně. Není tedy z tohoto úhlu pohledu květina krásnější či příjemnější než žena?
- Kdyby se "ti nahoře" méně milovali, "my dole" bychom nemuseli tak mnoho trpět.
- Není žádný člověk, který by poznal veškerou lásku, protože ta je poznatelná a pochopitelná jen těmi, kteří se o ní po věky věků starají. S nimi si také můžete o veškeré lásce říci mnohem více, než s jakýmkoli živým člověkem.
- Každá správná láska v sobě má mít i kousek žárlivosti a sebelásky.
- Když spíme, náš mozek i naše duše vnímá a pracuje trochu jiným způsobem, než když bdíme. A proto mazlení se v polospánku či sny o lásce umožňují jinou specifickou transformaci energie lásky, než za plně bdělého stavu.
- Přitažlivost a odpudivost krásy i lásky se střídají. Když se muž dívá na zadek krásné ženy, připadá mu pěkný. Když jej začne laskat, je to hezké. Ale když začne zadek té ženy líbat a lízat, může také začít vnímat jeho odporný zápach, ovšem jen pokud nemá ta žena svůj zadek obzvláště pečlivě umytý (pokud má, může to být velmi intimní i velmi příjemné pro oba), a hezké pocity toho muže se mohou změnit v odpor. Avšak když ten muž od té ženy odstoupí a znovu se zadívá na její zadek z povzdálí, opět začne vnímat jeho přitažlivý tvar. Proto ne nadarmo praví staré přísloví: *"Nedívejme se na krásné věci příliš zblízka, mohlo by to narušit jejich celkovou krásu."*
- Jak se říká, to nejlepší nakonec. Z historie jsou známy případy, kdy se milenci krásně pomilovali a pak se zabili. Například se svázali řetězem a skočili ze člunu do jezera a utopili se.
Může se stát, že člověk po prožití nejkrásnějších chvil svého života cítí, že nejen něco velmi cenného získal, ale také ztratil. A protože tuší, že již nikdy nebude moci něco tak krásného prožít znovu a že se mu tím pádem v jeho budoucnosti bude žít už jenom hůře, může mít touhu se zabít právě po prožití těch nejkrásnějších okamžiků svého života.
- Často můžeme vidět něžné ženy po boku tvrdých mužů. Když je muž hrubý a drsný, žena nemusí jeho silnou mužskost doplňovat svojí mužskostí, a proto s takovým mužem prožívá jen svojí ženskost a je něžná a jemná. A naopak, chodí-li něžná žena s mužem "bábovkou", podvědomě jí to vadí více, než kdyby ten muž byl snad až příliš hrubý a drsný, protože slabý muž prožívá slabou mužskost a tu mužskost, která mu chybí, v sobě pak musí prožívat něžná žena místo něj; musí místo něj zhrubnout, nebo se s ním rozejít a najít si někoho drsnějšího, než je on, aby po jeho boku znovu mohla být něžná a jemná, což je její relativní přirozenost.

- Ne nadarmo jsme byli rozděleni. Musíme se učit žít jeden bez druhého.
- Každá poloha pohlavního styku znamená rozdílný způsob doteku duší i transformace jejich sexuální energie.
- Člověk ve skutečnosti nemiluje jen toho, koho miluje. Zároveň totiž miluje i duchy, kteří vládou jeho lásce a kteří jí také prožívají s ním. Za kterou ženu se postaví duch ženské lásky, do té ženy se muž zamiluje a podvědomě se skrze ní chce spojit i s duchem té ženské lásky; za kterého muže se postaví duch mužské lásky, do toho muže se žena zamiluje a podvědomě se skrze něj chce spojit i s duchem té mužské lásky.

Za koho se postaví Duch Lásky, do toho se zamilujeme. Někdy se postaví za našeho přítele, jindy za našeho milence či domácího mazlíka, nebo za krásnou krajinu. Ve skutečnosti netoužíme jen po těch, které milujeme, ale toužíme jejich prostřednictvím a skrze ně také po onom Duchu Lásky. A v každém, koho milujeme, nalezneme Jeho jednu část.

- O mileneckých vztazích se říká mnoho relativních lží:

Relativní lež: Můžeš si se mnou dělat, co chceš!

Relativní pravda: Kdyby si jeden milenec dělal s druhým to, co opravdu chce, jejich milenecký vztah by mohl rychle skončit, například sadista by se ukojil tím, že by své milence uřízl bradavku na jejím ňadru.

Relativní lež: To je jeho dívka!

Relativní pravda: Kdyby byla jeho, pak by si s ní mohl dělat, co chtěl. Ale on nemůže. Takže ta dívka jeho není!

Relativní lež: Nikdy tě neopustím!

Relativní pravda: Opustím, a to docela brzy!

a tak dále...

- Jaký milenec by byl pro nějakou ženu ideální? Měla jich již více a s žádným z nich nebyla úplně spokojena:

1. Byl dobrý "v posteli", ale alkoholik.
2. Měl peníze a dobře se o ní staral, ale v posteli s ním nebyla spokojená.
3. Byla s ním ve všem spokojená až na to, že byl příliš starý.
4. Byl hezký a dobrý v sexu i bohatý, ale příliš často nevěrný.

Jak je vidno, ideálním milencem pro tu ženu by byl takový milenec, který by v sobě zahrnoval klady všech výše zmíněných milenců. A v každém z nich ta žena potkala jen jednu část onoho vytouženého ideálního milence.

To samé obráceně platí pro nějakého muže. Jaká žena by pro něj byla ideální? Měl jich již několik a se žádnou z nich nebyl zcela spokojený:

1. Měla hezký zadek, ale příliš malá ňadra a navíc byla hloupá.
2. Měla velmi hezkou postavu a byla i dobrá v posteli, ale nevěrná, střídala jednoho milence za druhým.
3. Byla hezká i věrná, ale měla odlišné sexuální zaměření - vyhovovaly jí jiné sexuální praktiky, než jemu.

4. Byla ošklivá, i když chytrá, věrná i hodná.
5. Byla hezká, ale citově chladná a neschopná dosáhnout orgasmu.

Jak je vidno, ideální milenkou pro toho muže by byla taková milenka, která by v sobě zahrnovala klady všech výše zmíněných milenek. A v každé z nich ten muž potkal jen jednu část oné vytoužené ideální milenkky.

- Kdo miluje Boha, ten miluje všechno. A kdo miluje všechno, ten miluje Boha. Jenže nikdo nedokáže milovat úplně všechno a proto také nikdo nedokáže plně milovat ani Boha. A Bůh také nikoho z nás nemiluje úplně, neboť kromě nás má bezpočet jiných lásek a jeho láska k nám je jen nepatrným kouskem jeho energie lásky.
 - Vztahy mezi jednotlivými rostlinami lze v jistém smyslu přirovnat k mezilidským vztahům. I rostliny mají sousedské či rodinné vztahy, vykořisťují i jsou vykořisťovány. A podobně jako lidé, milují se i nenávidí.
 - Lépe nikdy nevstoupit do nebeské řeky lásky, než být jen jednou jedinkrát vstoupit do pozemské řeky utrpení.
 - Někdy se stává, že člověk přijde o svojí největší lásku a po ní už potká jen lásku menší. Ta se však v průběhu několika let může překvapivě proměnit v tak hezkou a přitom i rozumnou lásku, že ta největší láska byla ve srovnání s ní jen největší životní omyl.
 - Nikdy do nebe, hlavně nikdy do pekla. Nevydávajme energii lásky v nebi, abychom jí nemuseli doplňovat nadměrným utrpením na Zemi.
 - Kdo se vnitřně nerozechvívá při poslechu hudby, koho hudba vůbec neláká, ten musí mít ve svém srdci opravdu velký kus ledu.
-

Neznámý autor:

- Za tu chvíli rozkoše (s milenkou, později manželkou) pak tolik starostí a výdajů! To vyjde levněji i ta nejdražší kurva.
 - Mnoho žen touží mít bohatého muže. Žena se neptá, odkud má muž prachy. Ženy podporují svině, protože kdo je bohatý, ten je většinou svině.
-

Michal Höfer:

- Lásku na celý život bych si hledal asi tímto způsobem:
Až by mi u oltáře řekla své "ano" v domněnání, že jsem chudý člověk s malým bytem a malým příjmem, teprve pak bych jí odvezl ukázat svojí vilu a v bance konto plné dolarů.
-

- Zkusme poukázat na ty chvíle, jež spojují více vzdálených objektů a lidí a udržují duševní příbuznost jich všech:

* Zpěváci jsou auty a letadly přepravováni z jednoho koncertu na druhý a každý z nich se odehrává v jiném městě. Haly, ve kterých se koncerty konají, jsou si třeba nějak podobné. Ti zpěváci dostanou na malou chvíli v každé té hale podobný pocit, jako v halách ostatních, když vystupovali v jiných městech. Náhle, na zlomek okamžiku, třeba chvíli ani neví, ve kterém městě a na kterém koncertu vlastně jsou. V těch zpěvácích je energie jejich fanoušků z koncertů v předchozích městech a oni jí předávají fanouškům v dalších městech: Jako když se na chvíli "ocitnou" na všech těch koncertech najednou = "ožije" v nich spojnice všech těch měst i všech těch fanoušků.

* Nějaká paní byla na dovolené a cestovala letadlem. Vrátil se domů, leží v posteli, usíná, a náhle na malou chvíli neví, zdali je ještě v letadle nebo v zemi, kde byla na dovolené, či zda je již zpátky doma. V té chvíli se v ní spojila energie té země, kde byla na dovolené, s energií prostoru, kde letěla letadlem, spolu s energií místa, ve kterém bydlí.

* Lidé se transportují z jednoho místa na druhé. Jejich rozložení a složení spolu s přemístěním v prostoru jsou tolika energiemi, jež se všelijak přemění, že se tím udrží hrubohmotná i jemnomotná příbuznost mnoha světů (naší i jiných dimenzí, zejména pak jednotlivých galaxií našeho vesmíru, přemístí-li se z jedné galaxie do druhé), přičemž transportem se v jisté malé míře změní struktura transportovaného objektu (člověka) a to má také vliv na všechno ostatní (jeho duši a tělem počínaje a celým VšeOrganizmem konče).

* Lidé, kteří často či každý den přejíždějí z velkého města do přírody a zpátky, udržují duševní příbuznost "městské části duchovního světa" s "přírodní částí duchovního světa".

* Žít v jedné zemi a toužit po zemi jiné; žít na jedné planetě a snít o životě na planetě druhé; cestovat jednou galaxií a toužit být v galaxii jiné; být v jednom vesmíru a toužit nacházet se ve vesmíru jiném; být v jednom čase a toužit ocitnout se v čase jiném a podobně - to všechno jsou energie, které také slouží ke splnutí všeho se vším a k udržení duševní příbuznosti jednotlivých částí našeho vesmíru a vlastně i VšeOrganizmu jako takového.

Tato touha člověka přitáhnout vzdálený objekt k sobě, do sebe, vytváří vazbu na ten vzdálený objekt a dává tomu člověku a nejen jemu kousek zvláštní energie - kombinaci energie té země (času, vesmíru, planety, galaxie), ve které člověk touží po zemi (času, vesmíru, planetě, galaxii) jiné, s energií té jiné země (času, vesmíru, planety nebo galaxie).

-
- Jaký to klam, když nejhezčí tvar má ten, kdo (skoro) nic necítí.
 - Když se dostanete do situace, ve které máte vše, po čem jste toužili, zastaví se ve vás absorpce další pozitivní energie, neboť jste již všechnu absorbovali splněním všech vašich tužeb. Pokud byste stále měli vše to, po čem toužíte, časem by se hodnota toho všeho, ač původně z vašeho subjektivního hlediska pozitivní, přeměnila v hodnotu negativní. Po určité době byste začali toužit to vše odvrhnout či přesněji řečeno, podvědomě byste začali toužit to vše znovu milovat, znovu získávat a opět to prožívat jako pozitivní věc. Nebylo by pro vás tedy jiné řešení, než odhodit vše to, po čem jste toužili a co jste získali - poničit to, rozbourat a rozmetat na trosky, na chvíli to "ztratit z očí" i na to vše zapomenout, a po té to začít znovu poznávat, znovu milovat a opět získávat.
 - Existuje teoretická možnost, jak neustále prožívat chvíle krásného milování: Vracet se do minulých životů a do těch chvil, kdy v některém z nich duše prožívala chvíle krásné lásky.
 - Muži, nesnažte se měnit ženy, ale snažte se být takoví, abyste pro ženy byli přitažliví a aby vás milovaly. Ženy, nesnažte se měnit muže, ale snažte se být takové, abyste pro muže byly přitažlivé a aby vás milovali.
 - Mnohdy se stává, že život po boku mystické sestřenice je lepší a plodnější, než život po boku mystické sestry, neboť "sestřenice" je "harmoničtější": Stále dost intenzivní na to, aby to byla opravdová láska, ale ne až tak nebezpečně moc intenzivní, aby to byla největší katastrofa.
 - Pes je výborný přítel, ale nemá vagínu. Les je krásný, ale nemá ňadra. Vánek umí krásně šeptat, ale nešeptá lahodným ženským hlasem. Rostliny jsou hezké, ale nemají krásnou dívčí postavu.
 - Bez žen? To ne, to raději hrob. A s nimi? To také ne, to je peklo.
 - Když rozchod, tak rozchod. Nemá cenu to lámat přes koleno a za každou cenu si chtít udržet milovanou osobu jen pro sebe. Nadměrná žárlivost a závislost přímo volá po nevěře (provokuje k ní), zatímco nadhled, nižší závislost na partnerovi a více potenciálních náhradních partnerů zvyšuje cenu dotyčného v očích jeho partnera či partnerky a snižuje touhu i potřebu jej opustit, respektive být mu nevěrný.

Pokud vás váš partner nemá dostatečně rád a je vám nevěrný, je nejvhodnější se s ním okamžitě rozejít a nedovolit vaší žárlivosti a vašemu zklamání, aby vás dostaly do nějakého velkého maléru. Je vhodné se zeptat sám sebe: „Zaslouží si takový partner moji lásku?“ A pokud je jasné, že nikoli, okamžitě se s ním rozejděte! A rozvádíte-li se, tak místo eventuálních dlouhotrvajících právních rozepří o majetek a podobně raději hned na začátku mírně ustupte a spokojte se s menší polovinou. Leckdy je to lepší, než léta soudů a placení právníků, což vás nakonec nejen finančně, ale i zdravotně, může vyčerpat daleko více.

- Pro případ eventuálního rozchodu a potřeby nalézt si nového partnera je vhodné udržovat více přátelských styků s opačným pohlavím, které se mohou v případě potřeby proměnit v milenecký vztah.
- Kondom snižuje stupeň výměny sexuální energie lásky a snižuje kvalitu pohlavního spojení. Výjimkou je, když je žena při styku s mužem, který nemá kondom, ve stresu kvůli strachu z možného otěhotnění nebo nakažení se pohlavně přenosnou infekcí a při použití kondomu se více uvolní. Ale pohlavní styk má správně být tělo na tělo, tkáň na tkáň, duše na duši.
- Téměř každý muž hledá Pána Boha (Ducha Lásky) a částečně ho nachází ve své ženě. A když mu někdo tu ženu vezme, je to jako kdyby mu sebral i Pána Boha.
- Ženy jsou největší svině tam, kde se muži projevují jako soucitní a pomáhající tvorové, a muži jsou největší svině tam, kde se ženy projevují jako milující pečovatelky a záchránkyně.
- Duch Lásky: *„Správně jsi udělal. Vybral jsi si toho, koho jsem ti vybral já.“*

ZÁVĚR

Doufám, že jsem v této knize popsal to největší tajemství lásky, které před vámi po celé věky až dosud ukrývala. Nejsem schopen vám vysvětlit všechna tajemství obklopující pojem "láska", ale pevně věřím, že pokud budete uvažovat v duchu té její podstaty, kterou jsem vám v této knize vyložil, to ostatní, co jsem nenapsal, si dokážete domyslet sami.

VERŠE O LÁSCE

Tvým očím

Oči Tvé jak lesní tůně,
sváděly mě tisíckrát.
A ústa mluvíc dvojsmyslně,
chtěla mi svou rozkoš dát.

V očích Tvých jak ve studánkách,
viděl jsem to světlo plát.
Tys marně se mi pokoušela lhát,
lásku skrývající v srdci svém.

O lásce a o štěstí

Já štěstí zlatem skvoucí se zhlédnout jsem chtěl tvář,
by Slunce života na mě věčně svítila zář.

A neštěstí nikdy spatřit jsem nechtěl v šerém a hrůzném jeho soumraku,
kdy léta pohasínající svíce halí se na podzim do mraků.

Já objímat jsem chtěl věčně,
a věčně také lásky prožívat milostný žár.

A že z lásky platí se daň po rozkošných chvílích pár,
že jen krátce ponechává lidem svůj dar,
to jsem netušil.

Když slzy první já z poznání pravdy jsem osušil,
a hleděl pravdě prvně v tvář,
já tajemství lásky jsem pochopil.

Že je jen jasným paprskem Slunce,
které po chvíli zakryje černý mrak,
a po něm tmavá noc přijde,
dnes vím, že je tomu tak.

Přesto však milovat chci dál,
dál s láskou naivně procházet svým životem,
a být jako loď,
která o skály je rozmetána náhlým příbojem.

A z trosk jejích znovu stavět další prám,
který bouří života,
bude opět rozmetán.

O lásce (Václav Hynek)

Láska je sluníčko,
žít v ní je prima.
Chladne nám maličko,
blíží se zima.

Láska životů minulých

Znám Tě již tisíce let,
tak dlouho, jak je starý tento svět.
Znám Tvoje přednosti i vady,
Tvých *mnoha těl* skryté vnady.

V každém mém životě se *má duše s duší Tvojí* setkala,
a ústa *našich těl* se vždy vášnivě líbala.

Vždy podobná sis v těle byla, stejně, jako já,
a chvíle, kdy jsme se setkávali,
láskou a květinami voněla.

Potkal jsem Tě vždy,
když mi bylo přes dvacet.
A do těch zemí starých, kde s Tebou jsem žil,
chce se mi vracet.

To ještě svět mladý a zdravý byl,
všude voněl vzduch a silnější byla Slunce zář.
Silnější než dnes, tu pravdu již znáš.

Naše cesty však Osud krutý,
tak náhle rozdělil.

V životech minulých směl jsem se s Tebou lépe mít,
nežli v životě, který žiji dnes.
Neboť určen jsem byl k tomu,
abych břímě hrůzné na svých bedrech nes,
a pod jeho tíhou zlomen k zemi kles.

Bolesti a strádání života,
který nyní žije duše má,
jednou pomínou.

Pak přijdou lepší časy,
a opět budu hladit vlasy té,
kterou mám nejraději.

Noc lásky

V tuto chvíli v nás,
navěky se zastavil čas.

Jakoby i Měsíc zůstal stát na své pouti po obzoru,
hvězdy jakoby věčně svítily na noční obloze.

Jen jednu noc spolu,
v náruč tiskneme se vzájemně.
Hledíme na oblohu,
a je nám spolu nádherně.

Jen jedna noc, ve které uplynou milióny let.
Přišli jsme si na pomoc.

Cvrká cvrček a v dáli šumí les,
zurčení potůčku k uším nám doléhá.

Pár milenců, do trávy uléhá.

Polibky sladké, doteky rukou,
promění tuto noc v milióny let.
Až kolem nich k ránu zatočí se svět,
až kohout k ránu zakokrhá.

Bezpočet polibků, bezpočet drobných krůpějí,
ze kterých se staví svět.

Den se tiše přikrádá, v dáli kohout kokrhá.
Zase rozběhl se čas.
A milióny let?

Kamsi se rozplynuly.
Zůstanou v nás jako mlha vzpomínek,
co nikdy nezmizí.

Pomíjivost lidské lásky

Života kamínků blýskavých pár,
perel, co darem život mi dal,
s příslibem, že chvíli budu král,
než hlavu s korunou srazí mi kat.

Pomíjivá chvíle štěstí,
třpyt svůdných dívčích očí.

Okamžik rozkoše lásky,
než temnoty hustý černý mrak,
nadělá na duši vrásky.

Pak nezbude nic z naší lásky,
života utrpení vezme nám ji a promění v prach.
Po letech bídy před námi jen smrti práh,
a před ním léta v kruté křeči.

Že prý láska věčná je,
jen hlupáků toť řeči!

Za rok lásky a milostného objetí,
daň platí se lety deseti.
Deseti lety v bolesti mučení,
poslední zbytky lásky z nás odstraní.

Bolestí chcípat a umírat v prokletí,
v prokletí toho, kdo lásku nám dal,
kdo tak strašnou daň,
nám za ní přichystal.

Kdyby ukázal nám předem,
co po chvíli lásky čeká nás,
jak pomíjivý a krátký je její jas,
už nechtěl by ji nikdo z nás.

Kde vládne Láska

Na zemi málo Lásky je,
proč je tomu tak?
Inu, to máte tak:

Když Lásky ptal se Bůh:
„Kde bys, Lásko, vládnout chtěla?“
Ona řekla: „V nebi.“

Pak opustila naši zemi,
a do nebe odletěla.

Bývalé i budoucí lásce

Znám jednu dívku krásnou,
tvář má nádhernou a jasnou.
Pěkné má boky a štíhlá je v pase,
pohledem na ní člověk se pase.

Jednu vadu však má tahle lady,
málokdo ji však zná.

V hrudi její krásné,
totiž tygří srdce bije jí,
z rukou jejích jemných a skvošných,
krev mnoha lidí kape jí.

Kdo jednou dostane se do jejích spárů,
ten již nikdy neunikne.
Nikdo neporazí tuhle *tygří lady*,
a nakonec mu z toho srdce pukne.

Milenci na hoře

Vysoká hora. Na ní lesní pěšina.
Z jedné strany přichází muž,
z druhé mladá žena.

Vysoká hora. Nad ní modré nebe.
Na pěšině setkali se milenci a hledí na sebe.

Vysoká hora. Nad ní svítí Slunce.
Milenci stanuli proti sobě,
a láskyplně objali se.

Na vysoké hoře milenců pár uléhá do vonné trávy.
Hora přijímá je pod svojí ochranu,
a skrývá rozkoš jejich před zraky jiných lidí.

Vysoká hora. Slunce již mizí za obzorem.
Milenci loučí se posledním polibkem,
na horu snáší se noc...

Zvrácená láska

Chci Tvé slzy pít,
nejprve Ti však důvod dát musím ty slzy kvůli mě prolít.

Chci rány, škrábance či pruhy po metle na krásné Tvé prdelce ošetřit,
nejprve Ti však musím řádný výprask ušetřit.

Chci Tě, třesoucí se, do náruče své obejmout,
nejprve Ti však důvod dát musím třást se a chvět.

Ke mě utíkáš se pod ochranu přede mnou i před sebou, lásko.
Vždyť já bych přitlačil míň,
jen kdybych Tě měl méně rád,
kdybych nechtěl svou lásku zvrácenou a krásnou dávat Ti tolik znát!

Trápím Tě, abys mě po chvíli krátkou nenáviděla,
abys pak o to více mě mohla znovu milovat.

Když vlasy si příliš ostříháš,
mrskám Tě za to, že kráse své jsi ubrala.
Necháš-li je pěkné a dlouhé vlnit se a vonět,
mrskám Tě za to, že krásu svou sis ponechala,
a mě s ní zcela omámila.

A já jako smyslů zbavený,
mrskal bych Tě za ní až k zemdení.

Když voníš míň, než bych si přál,
nutíš mě k tomu, abych rákosku do ruky vzal.
A když voníš tak, jak sama Bohyně Lásky jen stěží umí,
pak mrskám a lížu Tvůj zadek i Tvé voňavě páchnoucí přirození,
a miluji Tě, dokud se chtíč můj zcela neukojí,
chtíč Tvou vůni zcela zmámený.

Dostaneš, lásko, strašně na holou,
abych udržel Tvou prdelku pružnou a lákavou.
Abys zůstala svěží a mladá a předčasně mi nezestárla,
aby nám naše láska jen tak hned neuvadla.

Když začínám, vždy rozkošně vzdycháš a žehnáš den,
kdy srdce Tvé jsem svojí šílenou vášní dobyl.
A když končím, jen bolestí sténáš,
a den, kdys mě potkala, proklínáš.

Po chvíli mě ale zase znovu miluješ,
a vzdušné zámky naší lásky v duchu znovu stavíš a pevně buduješ.

Vždyť víš:
Já jsem totiž lásky král,
který obejít a prožít umí jí ze všech jejích stran.

Nejen z té normální, co málo rozkošná je,
a stupidní a nezáživně průměrná,
ale i z té, co pestrá je, opravdová,
a co tolik a tak příšerně krásně bolí.

Není nic více,
než spojit strašný strach s nejradostnějším očekáváním:
Tu chvíli, kdy zadek Tvůj krásný již hoří,
jež svým tvarem bujným a svůdným snad jen pro výprasky stvořen byl,
s jeho teprve počínajícím zahříváním.

Milovali jsme se tady,
abychom upevnili našich duší klady.

A mučili jsme se tady též,
abychom očistili se od hříchu, a trpěli, a unikli tak peklu,
jež postihlo by nás hned nebo v dalekém nedohlednu.

Známe nebe i peklo,
všude nahoře i dole máme dveře otevřené dokořán.

Až chvíle naší lásky budou ty tam,
a nás do rakví kdosi odloží,
duše nás obou si pro naší lásku zvrácenou, Božskou,
do nebe-pekla poletí.

Vzpomínka na Gera

Co domů přines jsem si tě,
již více tomu let.
Tos ještě byl malé štěně,
byls jako chlupatý medvídek.

Slzy z tváří mých kanou,
pro tebe, pro lásku tvojí psí.

Když vyrostls a mě opustili přátelé,
ty se mnou putoval jsi,
do krajů vzdálených hledat štěstí.

Silný byls po předcích z hor kavkazských,
psi i lidé stranili se tvých tesáků.
Doby, kdy spávals u mé postele,
dávno se rozplynuly.

Čas odvál otisky našich stop v lesích,
když napadl sníh,
který již tak dávno roztál.
Šlápěje nás obou v prach proměněny vítr rozvál.

Vrať se mi, ty, lásko, šedivý vlku můj,
s třpytem dýmantů v očích tvých zvířecích.

Na tebe vzpomínám teď.
Ne na všechny ty nevěrné krásky,
dnes vážím si víc tvé zvířecí lásky.

Tep tvého srdce se zastavil,
tvých očí zvířecích navždy pohasl jas.
Když lesem jdu sám,
slyším, jak větve stromů šumí:
„Někdy málo bývá víc.“

O přátelství

Přátelství je nad zlato,
někdy více než milenecké lásky oslnivě pomíjivý třpyt.
Někdy více než její tuze krátká,
byť zlatem utkávaná nit.